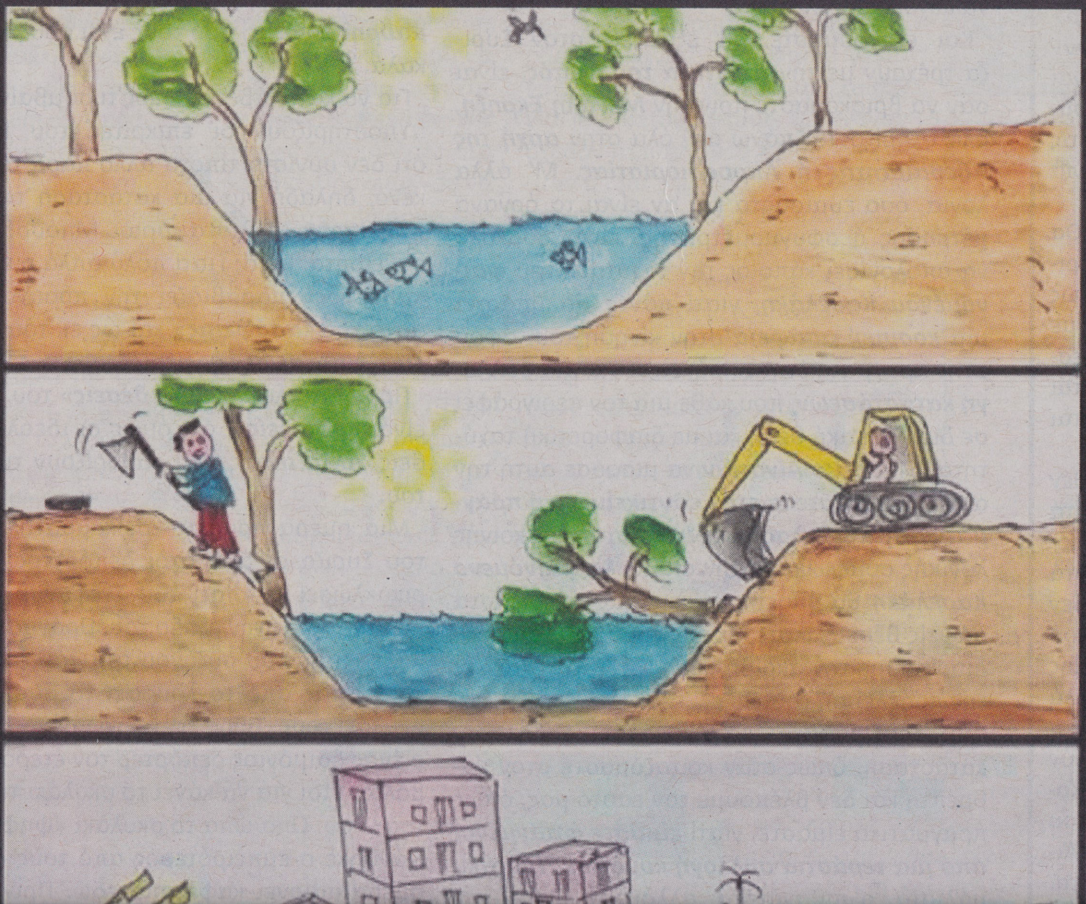
ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

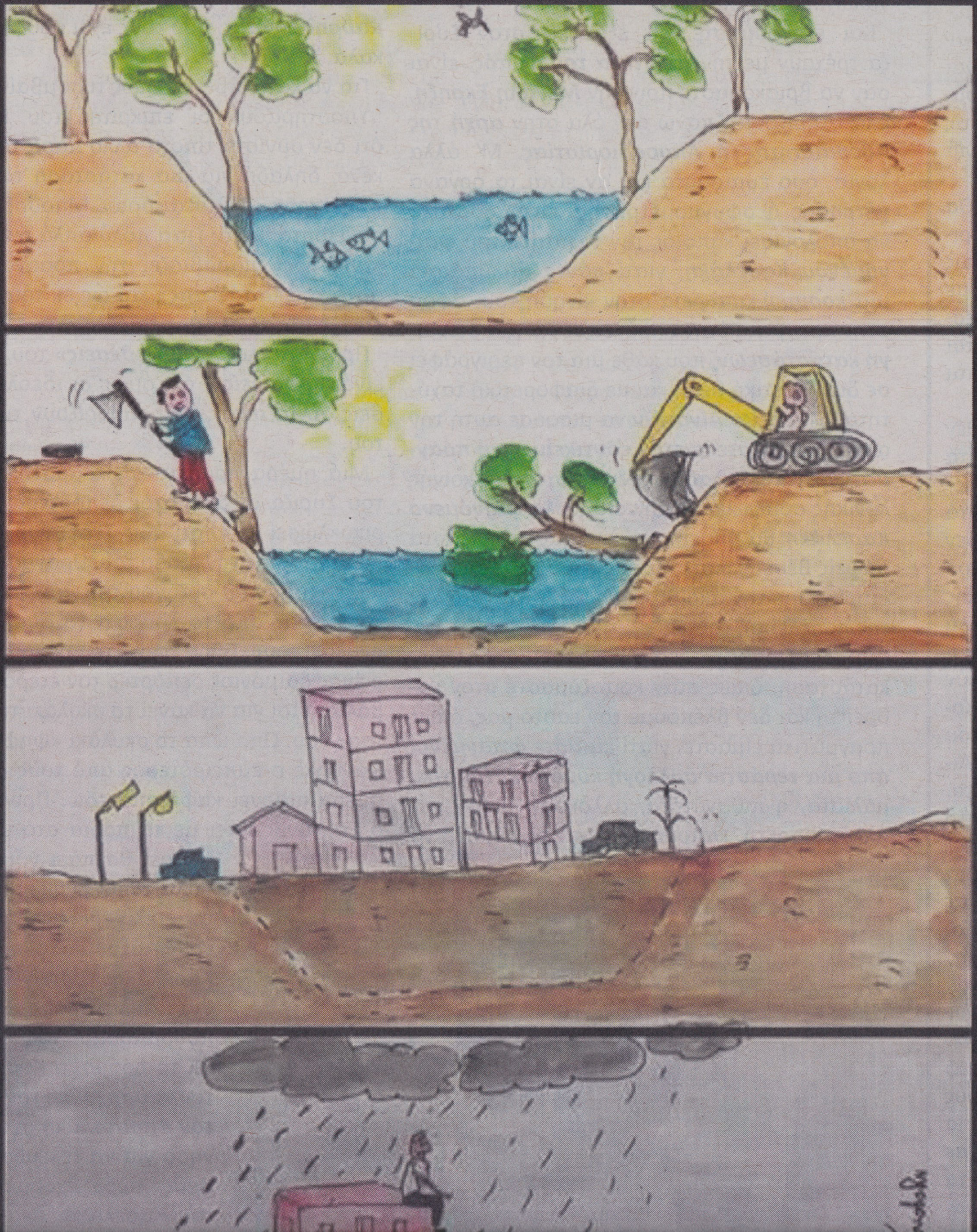
ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 241
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ
2023
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

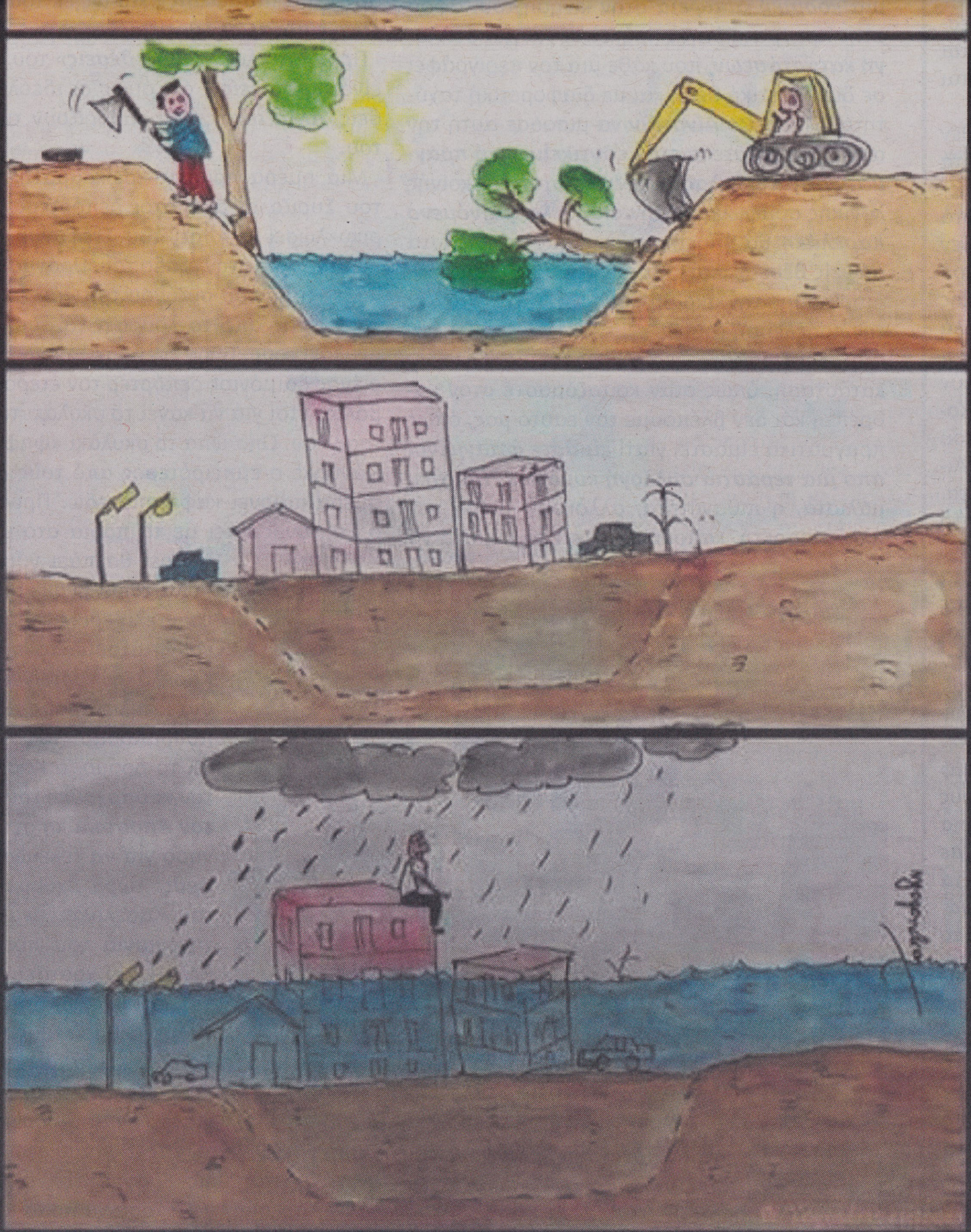

«Κάθε φορά που συμβαίνει μια «καταστροφή» αυτού του τύπου, την αντιμετωπίζουμε σαν να μας έχει αδικήσει η φύση. Σε πολλές περιπτώσεις δεν προσφέρουμε τίποτα περισσότερο από συμπάθεια και βοήθεια σε όσους υπέφεραν, [κάποιες φορές με μια κρυφή χαρά που δεν ήμασταν εμείς αυτοί που αναγκαστήκαμε να

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ
2023
1,5 ΕΥΡΩ

«Κάθε φορά που συμβαίνει μια «καταστροφή» αυτού του τύπου, την αντιμετωπίζουμε σαν να μας έχει αδικήσει η φύση. Σε πολλές περιπτώσεις δεν προσφέρουμε τίποτα περισσότερο από συμπάθεια και βοήθεια σε όσους υπέφεραν, [κάποιες φορές με μια κρυφή χαρά που δεν ήμασταν εμείς αυτοί που αναγκαστήκαμε να υπομείνουμε τέτοιες κακουχίες]. Κλείνουμε τα μάτια στην πραγματική διάσταση του ζητήματος: ότι η φύση ενεργεί σε κύκλους που δεν μπορούμε καθόλου να καταλάβουμε. Ο έλεγχος της φύσης είναι

έχει αδικήσει η φύση. Σε πολλές περιπτώσεις δεν προσφέρουμε τίποτα περισσότερο από συμπάθεια και βοήθεια σε όσους υπέφεραν, [κάποιες φορές με μια κρυφή χαρά που δεν ήμασταν εμείς αυτοί που αναγκαστήκαμε να υπομείνουμε τέτοιες κακουχίες]. Κλείνουμε τα μάτια στην πραγματική διάσταση του ζητήματος: ότι η φύση ενεργεί σε κύκλους που δεν μπορούμε καθόλου να καταλάβουμε. Ο έλεγχος της φύσης είναι αδύνατος...»

Kevin Tucker,
«Η Δημιουργια της Καταστροφής» - σελ. 14

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Η ΔΙΑΔΟΧΗ ΗΓΕΣΙΑΣ στον Συριζα θυμίζει ολοένα και περισσότερο σαπουνόπερα ή ίσως τηλενουβέλα, δηλαδή μια τηλεοπτική σειρά αισθηματικού και κοινωνικού χαρακτήρα. Θα θυμίσουμε, ότι η λέξη σαπουνόπερα προέρχεται από την αγγλική λέξη soap (σαπούνι) και την λέξη όπερα. Θα πρέπει, επίσης, να σημειώσουμε ότι οι σαπουνόπερες συνήθως συγχέονται με τις λατινοαμερικάνικες τηλενουβέλες, εξαιτίας των ερωτικών ιστοριών που συναντώνται και στις δύο, καθώς και του γεγονότος ότι προβάλλονται καθημερινά. Όμως υπάρχουν σημαντικές διαφορές, καθώς οι σαπουνόπερες μπορεί να διαρκέσουν πολλές δεκαετίες, ενώ οι τηλενουβέλες συνήθως ολοκληρώνουν τον κύκλο τους σε 150 με 180 επεισόδια. Αν ψάξουμε καλύτερα, θα πληροφορηθούμε ότι οι τηλενουβέλες συνήθως επικεντρώνονται στην ιστορία μιας ***φτωχής κοπέλας*** και ***ενός πλούσιου νεαρού*** ή το αντίστροφο, ***τους οποίους ωστόσο περιτριγυρίζουν διάφοροι δευτερεύοντες χαρακτήρες οι οποίοι παίζουν σημαντικό ρόλο στην εκάστοτε σειρά***. Σημαντικό στοιχείο ακόμη είναι ότι, εξαιτίας του χαμηλού κόστους παραγωγής, οι ***αμερικανικές σαπουνόπερες*** σπάνια φιλοξενούν εξωτερικά γυρίσματα, σε αντίθεση με τις τηλενουβέλες, κάτι που ωστόσο τα τελευταία χρόνια έχει αλλάξει για τις σαπουνόπερες που γυρίζονται από ευρωπαϊκούς σταθμούς.

Δεν θα σχολιάσουμε περεταίρω, γιατί οι ομοιότητες βγάζουν μάτι. Θα σημειώσουμε μόνον, ότι η προσφορά στο φιλοθεάμον κοινό μιας αριστερής παρόμοιας παραγωγής είναι πράγματι αξιοσημείωτη, κυρίως όσον αφορά την «στιγμή» που καλούμαστε να την καταναλώσουμε, με δεδομένη την ανυπολόγιστη καταστροφή από τις πλημμύρες στην Θεσσαλία, όσο και στον Έβρο από τις πυρκαγιές. Προφανώς εξελίσσονται και άλλα άκρως σημαντικά γεγονότα, για τα οποία προφανώς κρίνεται σημαντικό να μην ασχολούμαστε ούτε καν επιδερμικά.

Στην πρόσφατη ***σύνοδο των G20 στην Ινδία***, το σχετικό ανακοινωθέν που εκδόθηκε ως είθισται μετά το πέρας των εργασιών τάσσεται ρητά κατά της βίαιης παραβίασης της εθνικής ανεξαρτησίας, της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας, όμως τα περισσότερα απ' αυτά τα κράτη θεωρούν ότι πρόκειται για έναν ευρωπαϊκό πόλεμο που δεν τα αφορά άμεσα, ενώ εξακολουθούν να υφίστανται τις συνέπειές του όσον αφορά την ενεργειακή ασφάλεια. Το εντεινόμενο ενδιαφέρον της Δύσης για τον Παγκόσμιο Νότο όχι μόνο δεν περνά απαρατήρητο αλλά μεγαλώνει την καχυποψία δυνάμεων όπως η Κίνα και η Ινδία, αλλά και μεσαίου μεγέθους, όπως λόγου χάριν η Βραζιλία, οι οποίες οικοδομούν και ενισχύουν οργανισμούς, όπως συνέβη στην πρόσφατη ***Σύνοδο Κορυφής των BRICS*** (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και Νότια Αφρική) που διεύρυνε την ομάδα ώστε να εντάξει την Αργεντινή, την Αίγυπτο, την Αιθιοπία, το Ιράν, τη Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΚΑΣΕΛΑΚΗ, Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΡΗΞΗ ΚΑΙ Η ΚΒΑΝΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

Όσα συμβαίνουν στον Συριζα μπορούν να εξηγηθούν μόνο στη βάση της ***κβαντικής θεωρίας***· όλα τα υπόλοιπα μοιάζουν, απλά, σαν να καταναλώνει κάποιος σανό.

Και εξηγούμαστε. Οι εξελίξεις στον Συριζα τρέχουν με την ***ταχύτητα του φωτός***, είναι σαν να βρισκόμαστε πριν την ***Μεγάλη Έκρηξη***, όλα στηρίζονται πάνω απ' όλα στην ***αρχή της Αβεβαιότητας ή Απροσδιοριστίας***. Μ' άλλα λόγια, όσο ευαίσθητα και αν είναι τα όργανα μέτρησης ή σφυγμομέτρησης, είναι δύσκολο να υπολογίσει κάποιος την ταχύτητα του ***φαινομένου Κασελάκη***, γιατί πάντα θα υπάρχει μια ***κοσμική ασάφεια*** στην κίνησή του, αφού στην πραγματικότητα πρόκειται για μια ***συλλογή καταστάσεων***, που κάθε μια τον περιγράφει σε διαφορετική θέση και με διαφορετική ταχύτητα. Μπορεί ο ***Αϊνστάιν*** να μισούσε αυτή την αρχή, γιατί πίστευε στην «***αντικειμενική πραγματικότητα***», δηλαδή στην αντίληψη της κοινής λογικής σύμφωνα με την οποία, το ***φαινόμενο Κασελάκη*** θα έπρεπε να κινείται σε απόλυτα σαφείς θέσεις, ώστε να μπορούσαμε να προσδιορίσουμε την ακριβή θέση, την ταχύτητα και την προέλευσή του.

Αμ, δε! Πρόκειται για μια μοναδική, δηλαδή, κατάσταση, όπως όταν κοιταζόμαστε στον καθρέπτη και δεν βλέπουμε τον εαυτό μας, όπως πραγματικά είμαστε, γιατί ***είμαστε φτιαγμένοι από μια τεράστια συλλογή κυμάτων***. Υπάρχει, μάλιστα, η πιθανότητα αλλόκοτη μικρή μεν

στον. Να μην τρελαθούμε, πράγμα που δεν είναι και εύκολο, όπως θα δούμε στην συνέχεια, αλλά δεν μπορούμε να παραβλέψουμε ότι αυτές οι «***μικρές διορθώσεις***» σε υποατομικό επίπεδο μπορούν να λάβουν μεγάλες διαστάσεις. Για τον λόγο αυτό, ο ***Νεύτωνας*** λόγου χάριν θα πάθαινε ψυχικό τραλαλά, αν του εξηγούσε κάποιος επί των ημερών του, πως μπορούν τα ηλεκτρόνια στα τρανζίστορ να υπάρχουν σε ***παράλληλες καταστάσεις***.

Έτσι, λοιπόν, και το ***φαινόμενο Κασελάκη*** βασίζεται στην ***αρχή της αβεβαιότητας***, αφού ό,τι γνώριζαν οι καλοί μας οι αριστεροί, η ***μοναδικότητα*** τους, όπως νόμιζαν, δεν υφίσταται, αφού πλέον υπάρχει μια ***ασάφεια***, που μας εμποδίζει να γνωρίζουμε την ακριβή θέση της ***μαύρης τρύπας***, που τους έχει ρουφήξει για τα καλά.

Για να καταλάβετε κάπως τι συμβαίνει.

Υποστηρίζουν οι επικριτές του Κασελάκη, ότι δεν συνιστά τίποτα άλλο παρά το απόλυτο κενό, δηλαδή για μια κατάσταση του ***απόλυτου τίποτα***. Μάλιστα κύριοι. Μπουρδουλογείτε συνειδητά. Γιατί; Γιατί πολύ απλά η έννοια του «***μηδενός***» παραβιάζει την προαναφερθείσα αρχή της «***ασάφειας***» και ως εκ τούτου «***απόλυτο τίποτα***» δεν νοείται.

Πράγματι, λοιπόν, οι «***θέσεις***» του Κασελάκη είναι «***ασαφείς***», όχι όμως οι ιδεολογικές θέσεις, αλλά αυτές που καθορίζουν τις κινήσεις του.

Μια ημέρα πριν τις εσωκομματικές εκλογές του Συριζα οι ακάματοι ρεπόρτερς έχουν περικυκλώσει το σπίτι του Στέφανου Κασελάκη περιμένοντας την έξοδο του. Πράγματι, ο Κασελάκης μετά του συζύγου του Τάιλερ εξέρχεται κρατώντας από το λουράκι το συμπαθέστατο σκυλάκι τους. Τώρα τι έχει το πρόγραμμα, ρωτά ο ένας δαιμόνιος ρεπόρτερ τον έτερο; Πάει μια βόλτα, έτσι για να κάνει το σκυλάκι την «δουλίτσα» του. Ώπα ώπα το σκυλάκι «ψηφίζει» αποφάνθηκε ο εμπειρότερος από τους δυο. Κάθε ημέρα παίρνει καφέ από εδώ. Πριν από λίγο

συγχέονται με τις λατινοαμερικάνικες τηλενουβέλες, εξαιτίας των ερωτικών ιστοριών που συναντώνται και στις δύο, καθώς και του γεγονότος ότι προβάλλονται καθημερινά. Όμως υπάρχουν σημαντικές διαφορές, καθώς οι σαπουνόπερες μπορεί να διαρκέσουν πολλές δεκαετίες, ενώ οι τηλενουβέλες συνήθως ολοκληρώνουν τον κύκλο τους σε 150 με 180 επεισόδια. Αν ψάξουμε καλύτερα, θα πληροφορηθούμε ότι οι τηλενουβέλες συνήθως επικεντρώνονται στην ιστορία μιας ***φτωχής κοπέλας*** και ***ενός πλούσιου νεαρού*** ή το αντίστροφο, ***τους οποίους ωστόσο περιτριγυρίζουν διάφοροι δευτερεύοντες χαρακτήρες οι οποίοι παίζουν σημαντικό ρόλο στην εκάστοτε σειρά***. Σημαντικό στοιχείο ακόμη είναι ότι, εξαιτίας του χαμηλού κόστους παραγωγής, οι ***αμερικανικές σαπουνόπερες*** σπάνια φιλοξενούν εξωτερικά γυρίσματα, σε αντίθεση με τις τηλενουβέλες, κάτι που ωστόσο τα τελευταία χρόνια έχει αλλάξει για τις σαπουνόπερες που γυρίζονται από ευρωπαϊκούς σταθμούς.

Δεν θα σχολιάσουμε περεταίρω, γιατί οι ομοιότητες βγάζουν μάτι. Θα σημειώσουμε μόνον, ότι η προσφορά στο φιλοθεάμον κοινό μιας αριστερής παρόμοιας παραγωγής είναι πράγματι αξιοσημείωτη, κυρίως όσον αφορά την «στιγμή» που καλούμαστε να την καταναλώσουμε, με δεδομένη την ανυπολόγιστη καταστροφή από τις πλημμύρες στην Θεσσαλία, όσο και στον Έβρο από τις πυρκαγιές. Προφανώς εξελίσσονται και άλλα άκρως σημαντικά γεγονότα, για τα οποία προφανώς κρίνεται σημαντικό να μην ασχολούμαστε ούτε καν επιδερμικά.

Στην πρόσφατη ***σύνοδο των G20 στην Ινδία***, το σχετικό ανακοινωθέν που εκδόθηκε ως είθισται μετά το πέρας των εργασιών τάσσεται ρητά κατά της βίαιης παραβίασης της εθνικής ανεξαρτησίας, της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας, όμως τα περισσότερα απ' αυτά τα κράτη θεωρούν ότι πρόκειται για έναν ευρωπαϊκό πόλεμο που δεν τα αφορά άμεσα, ενώ εξακολουθούν να υφίστανται τις συνέπειές του όσον αφορά την ενεργειακή ασφάλεια. Το εντεινόμενο ενδιαφέρον της Δύσης για τον Παγκόσμιο Νότο όχι μόνο δεν περνά απαρατήρητο αλλά μεγαλώνει την καχυποψία δυνάμεων όπως η Κίνα και η Ινδία, αλλά και μεσαίου μεγέθους, όπως λόγου χάριν η Βραζιλία, οι οποίες οικοδομούν και ενισχύουν οργανισμούς, όπως συνέβη στην πρόσφατη ***Σύνοδο Κορυφής των BRICS*** (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και Νότια Αφρική) που διεύρυνε την ομάδα ώστε να εντάξει την Αργεντινή, την Αίγυπτο, την Αιθιοπία, το Ιράν, τη Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Το ίδιο συμβαίνει με ***αφρικανικά κράτη, με την ECOWAS*** να φτάνει στο σημείο να προτείνει στρατιωτική επέμβαση ως απάντηση στο πραξικόπημα στον Νίγηρα, ενώ θυμίζουμε ότι πρόσφατα η Σαουδική Αραβία φιλοξένησε εκπροσώπους 40 χωρών, για να συζητήσουν τις αρχές μιας συμφωνίας για τον τερματισμό της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία.

Σύμφωνα με τον Μεντβέντεφ, «*Η ειδική στρατιωτική επιχείρηση (στην Ουκρανία) θα συνεχιστεί μέχρι την πλήρη καταστροφή του ναζιστικού καθεστώτος στο Κίεβο και την απελευθέρωση των αρχικά ρωσικών εδαφών από τα χέρια του εχθρού. Η νίκη θα είναι δική μας. Και περισσότερες νέες περιοχές θα ενταχθούν στη Ρωσία*». Ο Μεντβέντεφ δεν δίστασε να απειλήσει Βρετανούς και Γερμανούς και μάλιστα τους τελευταίους ακόμη και με επιθέσεις ενάντια σε γερμανικά εργοστάσια παραγωγής πυραύλων, υποστηρίζοντας ότι «***Λένε ότι αυτό γίνεται με σεβασμό προς το διεθνές δίκαιο. Οπότε, σε αυτή την περίπτωση, τα πλήγματα εναντίον των γερμανικών εργοστασίων όπου κατασκευάζονται αυτοί οι πύραυλοι επίσης θα είναι σε πλήρη συμφωνία με το διεθνές δίκαιο. Αυτοί οι ηλίθιοι μας ωθούν ενεργά προς τον Τρίτο Πα-***

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΡΗΞΗ ΚΑΙ Η ΚΒΑΝΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ

Όσα συμβαίνουν στον Συριζα μπορούν να εξηγηθούν μόνο στη βάση της ***κβαντικής θεωρίας***· όλα τα υπόλοιπα μοιάζουν, απλά, σαν να καταναλώνει κάποιος σανό.

Και εξηγούμαστε. Οι εξελίξεις στον Συριζα τρέχουν με την ***ταχύτητα του φωτός***, είναι σαν να βρισκόμαστε πριν την ***Μεγάλη Έκρηξη***, όλα στηρίζονται πάνω απ' όλα στην ***αρχή της Αβεβαιότητας ή Απροσδιοριστίας***. Μ' άλλα λόγια, όσο ευαίσθητα και αν είναι τα όργανα μέτρησης ή σφυγμομέτρησης, είναι δύσκολο να υπολογίσει κάποιος την ταχύτητα του ***φαινομένου Κασελάκη***, γιατί πάντα θα υπάρχει μια ***κοσμική ασάφεια*** στην κίνησή του, αφού στην πραγματικότητα πρόκειται για μια ***συλλογή καταστάσεων***, που κάθε μια τον περιγράφει σε διαφορετική θέση και με διαφορετική ταχύτητα. Μπορεί ο ***Αϊνστάιν*** να μισούσε αυτή την αρχή, γιατί πίστευε στην «***αντικειμενική πραγματικότητα***», δηλαδή στην αντίληψη της κοινής λογικής σύμφωνα με την οποία, το ***φαινόμενο Κασελάκη*** θα έπρεπε να κινείται σε απόλυτα σαφείς θέσεις, ώστε να μπορούσαμε να προσδιορίσουμε την ακριβή θέση, την ταχύτητα και την προέλευσή του.

Αμ, δε! Πρόκειται για μια μοναδική, δηλαδή, κατάσταση, όπως όταν κοιταζόμαστε στον καθρέπτη και δεν βλέπουμε τον εαυτό μας, όπως πραγματικά είμαστε, γιατί ***είμαστε φτιαγμένοι από μια τεράστια συλλογή κυμάτων***. Υπάρχει, μάλιστα, η πιθανότητα, αλλόκοτη, μικρή μεν αλλά υπαρκτή, κάποια απ' αυτά τα κύματα να

ράλληλες καταστάσεις.

Έτσι, λοιπόν, και το ***φαινόμενο Κασελάκη*** βασίζεται στην ***αρχή της αβεβαιότητας***, αφού ό,τι γνώριζαν οι καλοί μας οι αριστεροί, η ***μοναδικότητα*** τους, όπως νόμιζαν, δεν υφίσταται, αφού πλέον υπάρχει μια ***ασάφεια***, που μας εμποδίζει να γνωρίζουμε την ακριβή θέση της ***μαύρης τρύπας***, που τους έχει ρουφήξει για τα καλά.

Για να καταλάβετε κάπως τι συμβαίνει.

Υποστηρίζουν οι επικριτές του Κασελάκη, ότι δεν συνιστά τίποτα άλλο παρά το απόλυτο κενό, δηλαδή για μια κατάσταση του ***απόλυτου τίποτα***. Μάλιστα κύριοι. Μπουρδουλογείτε συνειδητά. Γιατί; Γιατί πολύ απλά η έννοια του «***μηδενός***» παραβιάζει την προαναφερθείσα αρχή της «***ασάφειας***» και ως εκ τούτου «***απόλυτο τίποτα***» δεν νοείται.

Πράγματι, λοιπόν, οι «***θέσεις***» του Κασελάκη είναι «***ασαφείς***», όχι όμως οι ιδεολογικές θέσεις, αλλά αυτές που καθορίζουν τις κινήσεις του.

Μια ημέρα πριν τις εσωκομματικές εκλογές του Συριζα οι ακάματοι ρεπόρτερς έχουν περικυκλώσει το σπίτι του Στέφανου Κασελάκη περιμένοντας την έξοδο του. Πράγματι, ο Κασελάκης μετά του συζύγου του Τάιλερ εξέρχεται κρατώντας από το λουράκι το συμπαθέστατο σκυλάκι τους. Τώρα τι έχει το πρόγραμμα, ρωτά ο ένας δαιμόνιος ρεπόρτερ τον έτερο; Πάει μια βόλτα, έτσι για να κάνει το σκυλάκι την «δουλίτσα» του. Ώπα ώπα το σκυλάκι «ψηφίζει» αποφάνθηκε ο εμπειρότερος από τους δυο. Κάθε ημέρα παίρνει καφέ από εδώ. Πριν από λίγο ο Στέφανος πάει με τα πόδια στο μετρό, δεν μπορεί θα πάει γυμναστήριο, μόλις τώρα βγήκε με αμάνικο, το ντελίβερι έφερε ομελέτα, να φτιάξουμε το πρωινό του Κασελάκη προτείνει μια ξανθιά τηλεπαρουσιάστρια, τι πουρμπουάρ έδωσε, διασχίζει το δρόμο, ο Κασελάκης με τον ***ναυαρχούκο τον Ευάγγελο τον Αποστολάκη*** στην Μακρόνησο για να τελειώσει ο ***διχασμός***, τώρα έχουμε την θεία του Κασελάκη, ανακαλύψαμε την γιαγιά του που έχει πεθάνει, δεν κρατάει σακουλάκι

όσον αφορά την «στιγμή» που καλούμαστε να την καταναλώσουμε, με δεδομένη την ανυπολόγιστη καταστροφή από τις πλημμύρες στην Θεσσαλία, όσο και στον Έβρο από τις πυρκαγιές. Προφανώς εξελίσσονται και άλλα άκρως σημαντικά γεγονότα, για τα οποία προφανώς κρίνεται σημαντικό να μην ασχολούμαστε ούτε καν επιδερμικά.

Στην πρόσφατη ***σύνοδο των G20 στην Ινδία***, το σχετικό ανακοινωθέν που εκδόθηκε ως είθισται μετά το πέρας των εργασιών τάσσεται ρητά κατά της βίαιης παραβίασης της εθνικής ανεξαρτησίας, της κυριαρχίας και της εδαφικής ακεραιότητας, όμως τα περισσότερα απ' αυτά τα κράτη θεωρούν ότι πρόκειται για έναν ευρωπαϊκό πόλεμο που δεν τα αφορά άμεσα, ενώ εξακολουθούν να υφίστανται τις συνέπειές του όσον αφορά την ενεργειακή ασφάλεια. Το εντεινόμενο ενδιαφέρον της Δύσης για τον Παγκόσμιο Νότο όχι μόνο δεν περνά απαρατήρητο αλλά μεγαλώνει την καχυποψία δυνάμεων όπως η Κίνα και η Ινδία, αλλά και μεσαίου μεγέθους, όπως λόγου χάριν η Βραζιλία, οι οποίες οικοδομούν και ενισχύουν οργανισμούς, όπως συνέβη στην πρόσφατη ***Σύνοδο Κορυφής των BRICS*** (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και Νότια Αφρική) που διεύρυνε την ομάδα ώστε να εντάξει την Αργεντινή, την Αίγυπτο, την Αιθιοπία, το Ιράν, τη Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα. Το ίδιο συμβαίνει με ***αφρικανικά κράτη, με την ECOWAS*** να φτάνει στο σημείο να προτείνει στρατιωτική επέμβαση ως απάντηση στο πραξικόπημα στον Νίγηρα, ενώ θυμίζουμε ότι πρόσφατα η Σαουδική Αραβία φιλοξένησε εκπροσώπους 40 χωρών, για να συζητήσουν τις αρχές μιας συμφωνίας για τον τερματισμό της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία.

Σύμφωνα με τον Μεντβέντεφ, «*Η ειδική στρατιωτική επιχείρηση (στην Ουκρανία) θα συνεχιστεί μέχρι την πλήρη καταστροφή του ναζιστικού καθεστώτος στο Κίεβο και την απελευθέρωση των αρχικά ρωσικών εδαφών από τα χέρια του εχθρού. Η νίκη θα είναι δική μας. Και περισσότερες νέες περιοχές θα ενταχθούν στη Ρωσία*». Ο Μεντβέντεφ δεν δίστασε να απειλήσει Βρετανούς και Γερμανούς και μάλιστα τους τελευταίους ακόμη και με επιθέσεις ενάντια σε γερμανικά εργοστάσια παραγωγής πυραύλων, υποστηρίζοντας ότι «***Λένε ότι αυτό γίνεται με σεβασμό προς το διεθνές δίκαιο. Οπότε, σε αυτή την περίπτωση, τα πλήγματα εναντίον των γερμανικών εργοστασίων όπου κατασκευάζονται αυτοί οι πύραυλοι επίσης θα είναι σε πλήρη συμφωνία με το διεθνές δίκαιο. Αυτοί οι ηλίθιοι μας ωθούν ενεργά προς τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο***».

Σε Ρωσία, Ουκρανία και ΗΠΑ θα πραγματοποιηθούν προεδρικές εκλογές το 2024, ενώ επίσης έχουμε την διενέργεια των Ευρωεκλογών και, όπως υποστηρίζει ο Βούλγαρος διανοητής Ιβάν Κράστεφ στους Financial Times, οι πόλεμοι συχνά τελειώνουν ή παγώνουν στην κάλπη. Μ' άλλα λόγια, το αποτέλεσμα αυτών των ψηφοφοριών θα μπορούσε να καθορίσει την επόμενη παγκόσμια τάξη πραγμάτων, αλλά και την έκβαση που θα πάρει ο πόλεμος στην Ουκρανία κατά τη διάρκεια του επόμενου έτους.

Έως τότε και αν χορτάσουν αίμα οι παγκόσμιες ύαινες και με δεδομένη την απουσία οιασδήποτε αντιπολεμικής κοινωνικής διαμαρτυρίας, γαία πυρί μυχθήτω...

Οκτώβριος 2023

μια ***κοσμική ασάφεια*** στην κίνησή του, αφού στην πραγματικότητα πρόκειται για μια ***συλλογή καταστάσεων***, που κάθε μια τον περιγράφει σε διαφορετική θέση και με διαφορετική ταχύτητα. Μπορεί ο ***Αϊνστάιν*** να μισούσε αυτή την αρχή, γιατί πίστευε στην «***αντικειμενική πραγματικότητα***», δηλαδή στην αντίληψη της κοινής λογικής σύμφωνα με την οποία, το ***φαινόμενο Κασελάκη*** θα έπρεπε να κινείται σε απόλυτα σαφείς θέσεις, ώστε να μπορούσαμε να προσδιορίσουμε την ακριβή θέση, την ταχύτητα και την προέλευσή του.

Αμ, δε! Πρόκειται για μια μοναδική, δηλαδή, κατάσταση, όπως όταν κοιταζόμαστε στον καθρέπτη και δεν βλέπουμε τον εαυτό μας, όπως πραγματικά είμαστε, γιατί ***είμαστε φτιαγμένοι από μια τεράστια συλλογή κυμάτων***. Υπάρχει, μάλιστα, η πιθανότητα, αλλόκοτη, μικρή μεν αλλά υπαρκτή, κάποια απ' αυτά τα κύματα να

Ακόμα δεν έχουν πάρει χαμπάρι, τι σκαρώσαμε... Που να δεις, τι έχει να γίνει ακόμη...

εξαπλώνονται στο δωμάτιο μας και να ξεφεύγουν στο διάστημα, να φτάνουν στον ***πλανήτη Άρη*** και παραπέρα.

Ακόμα και αν είναι έτσι, θα πει κάποιος, οι «***διορθώσεις***» αυτές είναι μικρές.

Οπότε ας μην τρελαθούμε, ακόμη τουλάχι-

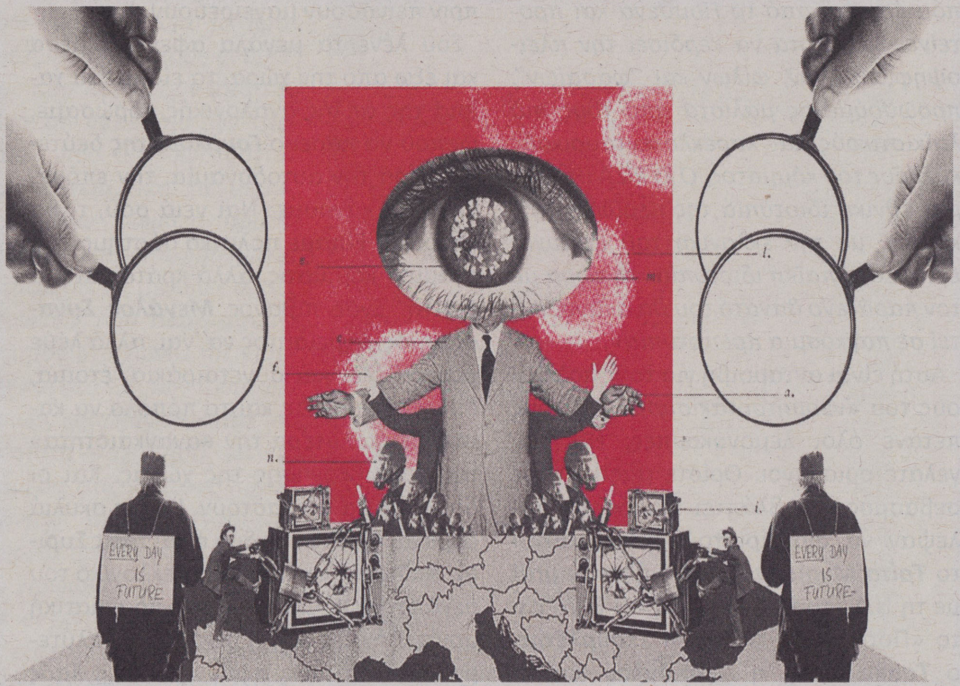
αρχή της «***ασάφειας***» και ως εκ τούτου «***απόλυτο τίποτα***» δεν νοείται.

Πράγματι, λοιπόν, οι «***θέσεις***» του Κασελάκη είναι «***ασαφείς***», όχι όμως οι ιδεολογικές θέσεις, αλλά αυτές που καθορίζουν τις κινήσεις του.

Μια ημέρα πριν τις εσωκομματικές εκλογές του Συριζα οι ακάματοι ρεπόρτερς έχουν περικυκλώσει το σπίτι του Στέφανου Κασελάκη περιμένοντας την έξοδο του. Πράγματι, ο Κασελάκης μετά του συζύγου του Τάιλερ εξέρχεται κρατώντας από το λουράκι το συμπαθέστατο σκυλάκι τους. Τώρα τι έχει το πρόγραμμα, ρωτά ο ένας δαιμόνιος ρεπόρτερ τον έτερο; Πάει μια βόλτα, έτσι για να κάνει το σκυλάκι την «δουλίτσα» του. Όπα ώπα το σκυλάκι «ψηφίζει» αποφάνθηκε ο εμπειρότερος από τους δυο. Κάθε ημέρα παίρνει καφέ από εδώ. Πριν από λίγο ο Στέφανος πάει με τα πόδια στο μετρό, δεν μπορεί θα πάει γυμναστήριο, μόλις τώρα βγήκε με αμάνικο, το ντελίβερι έφερε ομελέτα, να φτιάξουμε το πρωινό του Κασελάκη προτείνει μια ξανθιά τηλεπαρουσιάστρια, τι πουρμπουάρ έδωσε, διασχίζει το δρόμο, ο Κασελάκης με τον ***ναυαρχούκο τον Ευάγγελο τον Αποστολάκη*** στην Μακρόνησο για να τελειώσει ο ***διχασμός***, τώρα έχουμε την θεία του Κασελάκη, ανακαλύψαμε την γιαγιά του που έχει πεθάνει, δεν κρατάει σακουλάκι για το σκυλάκι, σήμερα ο Κασελάκης θα ξεκουραστεί, είπε ***bonjour***, μετά μίλησε γερμανικά, θα μας πείτε κάτι κύριε Στέφανε, είμαστε ζωντανά στον κύριο Ευαγγελάτο, και τι φταίω εγώ που είστε ζωντανά στο κύριο ***Ευαγγελάτο,*** ο Κασελάκης κάνει παρκούρ, φαντάσου να προσπαθούσε να κάνει τα ίδια ο ***Κουτσούμπας***, πάω στο σύνταγ-

συνέχεια στη σελ. 4

ΠΕΡΙ «ΜΕΤΑ-ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ» ΚΑΙ «ΜΕΤΑΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ...

«Με ενδιαφέρει κάτι πολύ περισσότερο από την πολιτική. Η μεταπολιτική. Μια πολιτική που δεν είναι αιχμάλωτη των σκοπιμοτήτων της συγκυρίας, που δεν φλερτάρει ούτε άμεσα ούτε έμμεσα και κομψά με τον λαϊκισμό. Ο ενεργός και ενήμερος πολίτης δεν αφήνει ανυπεράσπιστο το πεδίο της πολιτικής, δηλαδή το πεδίο της Ιστορίας εν τω γίγνεσθαι, στα χέρια μιας στερεοτυπικής αντιπαράθεσης μεταξύ κομμάτων».

Ευάγγελος Βενιζέλος

«Εκτός από την ένδειξη εκφυλισμού του σοβαρού διαλόγου, της καταφυγής

αθέτουν την ικανότητα και τους πόρους να ανακαλύπτουν και να χρησιμοποιούν συνεχώς όλο και πιο περίπλοκα μέσα και τρόπους, με τους οποίους αναπαράγουν της ισχύ τους και εδραιώνουν την θέση τους απέναντι στους υποταγμένους. Η ***πολιτική*** αντιμετωπίζει τους ανθρώπους σαν ένα απρόσωπο σύνολο, που άγεται και χρησιμοποιείται για τη διεκπεραίωση επί μέρους διαδικασιών και έτσι, αφ' ενός τους υποβιβάζει στην κατάσταση της λεγόμενης μάζας και αφ' ετέρου επιδιώκει συστηματικά τη διατήρησή τους σ' αυτή την κατάσταση.

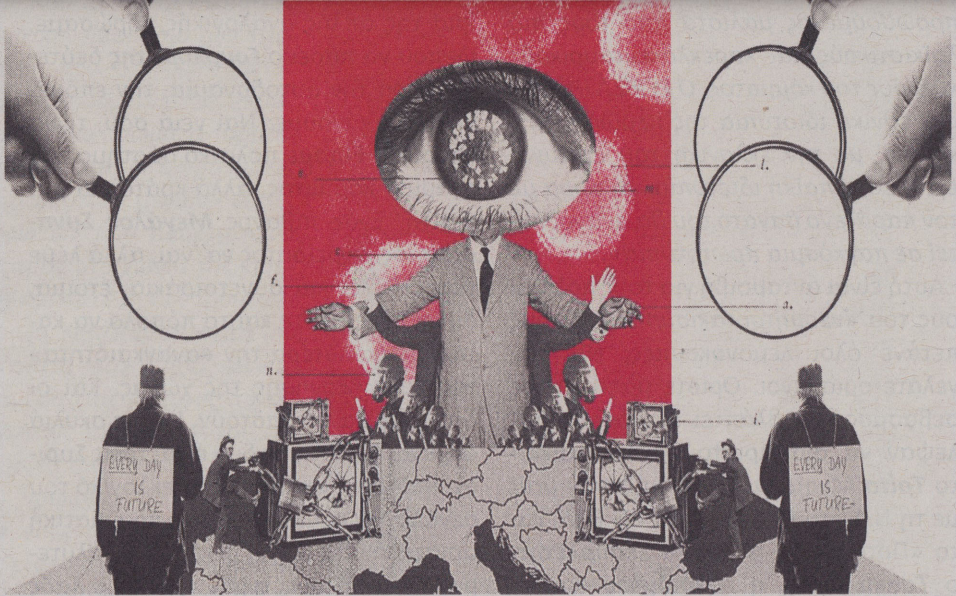
Τα ***κόμματα αποτέλεσαν και συνεχίζουν ν' αποτελούν τα πολιτικά εργαλεία***

τετραετία του Πασοκ την δεκαετία του '80) δεν εξασφάλισε μόνον πόρους σ' όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα, μηδενός αριστερού ή κομμουνιστικού εξαιρουμένου, αλλά, επίσης, συνέβαλε στην μεγιστοποίηση της δυνατότητας του κράτους, ως μια θεσμοποιημένη δομή, να ενισχύει τους δικτυωμένους και μυημένους και να αποκλείει εκείνους οι οποίοι δεν έχουν παρεισφρήσει στα εσώτερα των ανάλογων δικτύων. Τα κόμματα, επομένως, δίπλα στην αντιπροσωπευτική τους ιδιότητα, έθεσαν και αυτήν του κρατικού θεσμού, με την οποίαν συμμετέχουν οργανικά στην παραγωγή συναίνεσης και νομιμοποίησης των κρατικών πολιτικών.

Έχουμε, επίσης, αναφερθεί συχνά στην με χρονικό βάθος ***διαδικασία αντικατάστασης των μαζικών κομμάτων από τα κόμματα καρτέλ***, τα οποία χαρακτηρίζονται, εκτός των άλλων, από την πολυσυλλεκτικότητα με στόχο την εκλογική επιτυχία, με την χρήση των επικοινωνιακών εργαλείων, των νέων ψηφιακών μέσων και οι κάθε λογής τελάληλες της περιβόητης ***συμμετοχικής δημοκρατίας***.

Όπως τονίζουν εδώ και καιρό οι ανησυχούντες δημοσιολόγοι, χαρακτηριστικό γνώρισμα του «***μεταδημοκρατικού εκφυλισμού***» ή της «***μετα-δημοκρατικής μετάλλαξης***» του πολιτικού συστήματος αποτελεί η αυξανόμενη επιρροή των διαμορφωτών της κοινής γνώμης, των τεχνοκρατών-ειδημόνων, των Μ.Κ.Ο. (μη κυβερνητικές οργανώσεις), των διαπεπλεγμένων ισχυρών επιχειρηματικών ομίλων –εθνικών και κυρίως πολυεθνικών– με την πολιτική ελίτ στη λειτουργία του κράτους, τη δράση των κομμάτων και εν τέλει *«στη διαμόρφωση του συσχετισμού των κοινωνικοπολιτικών δυνάμεων και την έκφραση της πολιτικής βούλησης, ιδίως στο κορυφαίο επίπεδο της λαϊκής ετυμηγορίας»*. Και φυσικά η ανάδειξη μη πολιτικών προσώπων, όπως ο ***Τραμπ***, ο ***Μακρόν*** ή το πρόσωπο των ημερών ο Στέφανος Κασελάκης, που προέρχονται από τραπεζικούς ή επιχειρηματικούς κύκλους δίχως

«Με ενδιαφέρει κάτι πολύ περισσότερο από την πολιτική. Η μεταπολιτική. Μια πολιτική που δεν είναι αιχμάλωτη των σκοπιμοτήτων της συγκυρίας, που δεν φλερτάρει ούτε άμεσα ούτε έμμεσα και κομψά με τον λαϊκισμό. Ο ενεργός και ενήμερος πολίτης δεν αφήνει ανυπεράσπιστο το πεδίο της πολιτικής, δηλαδή το πεδίο της Ιστορίας εν τω γίγνεσθαι, στα χέρια μιας στερεοτυπικής αντιπαράθεσης μεταξύ κομμάτων».

Ευάγγελος Βενιζέλος

«Εκτός από την ένδειξη εκφυλισμού του σοβαρού διαλόγου, της καταφυγής στη βιομηχανία του θεάματος για την άντληση ιδεών που θα τονώσουν το ενδιαφέρον των πολιτών για την πολιτική, της όλο και μεγαλύτερης αδυναμίας των σύγχρονων πολιτών να ξεκαθαρίσουν τα συμφέροντα τους και της αυξανόμενης τεχνικής πολυπλοκότητας των θεμάτων, το φαινόμενο της προσωπολατρείας μπορεί να ερμηνευθεί και ως αντίδραση σε ορισμένα από τα προβλήματα της μεταδημοκρατίας».

Colin John Crouch, Μεταδημοκρατία (2003)

αθέτουν την ικανότητα και τους πόρους να ανακαλύπτουν και να χρησιμοποιούν συνεχώς όλο και πιο περίπλοκα μέσα και τρόπους, με τους οποίους αναπαράγουν την ισχύ τους και εδραιώνουν την θέση τους απέναντι στους υποταγμένους. Η **πολιτική** αντιμετωπίζει τους ανθρώπους σαν ένα απρόσωπο σύνολο, που άγεται και χρησιμοποιείται για τη διεκπεραίωση επί μέρους διαδικασιών και έτσι, αφ' ενός τους υποβιβάζει στην κατάσταση της λεγόμενης μάζας και αφ' ετέρου επιδιώκει συστηματικά τη διατήρησή τους σ' αυτή την κατάσταση.

Τα ***κόμματα αποτέλεσαν και συνεχίζουν ν' αποτελούν τα πολιτικά εργαλεία*** για την επίτευξη των παραπάνω σκοπών. Σύμφωνα με τον ***Max Weber***, το «***πολιτικό κόμμα***» είναι παράγωγο του μαζικού εκλογικού δικαιώματος, που συνοδεύει την επέκταση της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και της ανάγκης για μαζική προσέλκυση οπαδών, μελών και φίλων και ως εκ τούτου ***συνιστά πριν απ' όλα την πολιτική συγκρότηση των σχέσεων εκπροσώπησης και ανάθεσης***, που αναπαράγονται μέσα σε συνθήκες κοινωνικού και πολιτικού ανταγωνισμού.

Μεταπολιτευτικά τα μαζικά κόμματα λειτούργησαν ως ιμάντες μεταφοράς των κοινωνικών αιτημάτων, στηριζόμενα στα

εό) δεν εξασφάλισε μόνον πόρους σ' όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα, μηδενός αριστερού ή κομμουνιστικού εξαιρουμένου, αλλά, επίσης, συνέβαλε στην μεγιστοποίηση της δυνατότητας του κράτους, ως μια θεσμοποιημένη δομή, να ενισχύει τους δικτυωμένους και μυημένους και να αποκλείει εκείνους οι οποίοι δεν έχουν παρεισφρήσει στα εσώτερα των ανάλογων δικτύων. Τα κόμματα, επομένως, δίπλα στην αντιπροσωπευτική τους ιδιότητα, έθεσαν και αυτήν του κρατικού θεσμού, με την οποίαν συμμετέχουν οργανικά στην παραγωγή συναίνεσης και νομιμοποίησης των κρατικών πολιτικών.

Έχουμε, επίσης, αναφερθεί συχνά στην με χρονικό βάθος ***διαδικασία αντικατάστασης των μαζικών κομμάτων από τα κόμματα καρτέλ***, τα οποία χαρακτηρίζονται, εκτός των άλλων, από την πολυσυλλεκτικότητα με στόχο την εκλογική επιτυχία, με την χρήση των επικοινωνιακών εργαλείων, των νέων ψηφιακών μέσων και με δεδομένη την συνεχιζόμενη υποχώρηση των ιδεολογικών διαφοροποιήσεων, που χαρακτήριζαν έντονα τις προηγούμενες δεκαετίες.

Η απουσία μαζικών κομμάτων, με σταθερά και δραστήρια μέλη, η λεγόμενη ***συμμετοχικής δημοκρατίας***.

Όπως τονίζουν εδώ και καιρό οι ανησυχούντες δημοσιολόγοι, χαρακτηριστικό γνώρισμα του «***μεταδημοκρατικού εκφυλισμού***» ή της «***μετα-δημοκρατικής μετάλλαξης***» του πολιτικού συστήματος αποτελεί η αυξανόμενη επιρροή των διαμορφωτών της κοινής γνώμης, των τεχνοκρατών-ειδημόνων, των Μ.Κ.Ο. (μη κυβερνητικές οργανώσεις), των διαπεπλεγμένων ισχυρών επιχειρηματικών ομίλων –εθνικών και κυρίως πολυεθνικών– με την πολιτική ελίτ στη λειτουργία του κράτους, τη δράση των κομμάτων και εν τέλει *«στη διαμόρφωση του συσχετισμού των κοινωνικοπολιτικών δυνάμεων και την έκφραση της πολιτικής βούλησης, ιδίως στο κορυφαίο επίπεδο της λαϊκής ετυμηγορίας»*. Και φυσικά η ανάδειξη μη πολιτικών προσώπων, όπως ο ***Τραμπ***, ο ***Μακρόν*** ή το πρόσωπο των ημερών ο Στέφανος Κασελάκης, που προέρχονται από τραπεζικούς ή επιχειρηματικούς κύκλους δίχως

κομματική προϋπηρεσία. Η περίπτωση του ***Σίλβιο Μπερλουσκόνι***, μάλιστα, είναι η πλέον χαρακτηριστική, καθώς αναδύθηκε στις αρχές τις δεκαετίας του '90 και ενώ κατέρρεαν τα χριστιανοδημοκρατικά και σοσιαλιστικά κόμματα στην Ιταλία. Ο

«Με ενδιαφέρει κάτι πολύ περισσότερο από την πολιτική. Η μεταπολιτική. Μια πολιτική που δεν είναι αιχμάλωτη των σκοπιμοτήτων της συγκυρίας, που δεν φλερτάρει ούτε άμεσα ούτε έμμεσα και κομψά με τον λαϊκισμό. Ο ενεργός και ενήμερος πολίτης δεν αφήνει ανυπεράσπιστο το πεδίο της πολιτικής, δηλαδή το πεδίο της Ιστορίας εν τω γίγνεσθαι, στα χέρια μιας στερεοτυπικής αντιπαράθεσης μεταξύ κομμάτων».

Ευάγγελος Βενιζέλος

«Εκτός από την ένδειξη εκφυλισμού του σοβαρού διαλόγου, της καταφυγής στη βιομηχανία του θεάματος για την άντληση ιδεών που θα τονώσουν το ενδιαφέρον των πολιτών για την πολιτική, της όλο και μεγαλύτερης αδυναμίας των σύγχρονων πολιτών να ξεκαθαρίσουν τα συμφέροντα τους και της αυξανόμενης τεχνικής πολυπλοκότητας των θεμάτων, το φαινόμενο της προσωπολατρείας μπορεί να ερμηνευθεί και ως αντίδραση σε ορισμένα από τα προβλήματα της μεταδημοκρατίας».

Colin John Crouch,
Μεταδημοκρατία (2003)

Έχουμε τονίσει επανειλημμένα στο παρελθόν, ότι ανάμεσα σ' αυτούς που ασκούν ***πολιτική***, περίοπτη θέση καταλαμβάνουν εκείνοι, οι οποίοι έχουν πλήρη επίγνωση της σημασίας της και εφαρμόζουν όλες τις μεθόδους και τεχνικές, που απορρέουν από αυτήν την κατ' ουσίαν ***επιστήμη της εξαπάτησης και της χειραγώγησης***.

Πρόκειται για τις διαμορφωμένες και συγκροτημένες ομάδες εξουσίας, που διαθέτουν την ικανότητα και τους πόρους να ανακαλύπτουν και να χρησιμοποιούν συνεχώς όλο και πιο περίπλοκα μέσα και τρόπους, με τους οποίους αναπαράγουν της ισχύ τους και εδραιώνουν την θέση τους απέναντι στους υποταγμένους. Η ***πολιτική*** αντιμετωπίζει τους ανθρώπους σαν ένα απρόσωπο σύνολο, που άγεται και χρησιμοποιείται για τη διεκπεραίωση επί μέρους διαδικασιών και έτσι, αφ' ενός τους υποβιβάζει στην κατάσταση της λεγόμενης μάζας και αφ' ετέρου επιδιώκει συστηματικά τη διατήρησή τους σ' αυτή την κατάσταση.

Τα ***κόμματα αποτέλεσαν και συνεχίζουν ν' αποτελούν τα πολιτικά εργαλεία*** για την επίτευξη των παραπάνω σκοπών. Σύμφωνα με τον ***Max Weber***, το «***πολιτικό κόμμα***» είναι παράγωγο του μαζικού εκλογικού δικαιώματος, που συνοδεύει την επέκταση της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και της ανάγκης για μαζική προσέλκυση οπαδών, μελών και φίλων και ως εκ τούτου ***συνιστά πριν απ' όλα την πολιτική συγκρότηση των σχέσεων εκπροσώπησης και ανάθεσης***, που αναπαράγονται μέσα σε συνθήκες κοινωνικού και πολιτικού ανταγωνισμού.

Μεταπολιτευτικά τα μαζικά κόμματα λειτούργησαν ως ιμάντες μεταφοράς των κοινωνικών αιτημάτων, στηριζόμενα στα πελατειακά δίκτυα και επαναπροσδιορίζοντας την σχέση τους με το κράτος. Τα μεσαία στρώματα, τα οποία αναδείχθηκαν και ενισχύθηκαν μέσω της τόνωσης της κοινωνικής κινητικότητας, αλλά και οι μέχρι πρότινος αποκλεισμένες κοινωνικές ομάδες, απέκτησαν πρόσβαση στους μηχανισμούς εξουσίας πετώντας το γάντι στους παραδοσιακούς μέχρι τότε εκπροσώπους των οικονομικών συμφερόντων.

Η διαδικασία αυτή (παρ' ότι έδειξε κάποια σημάδια κόπωσης κατά την δεύτερη

στάσης των μαζικών κομμάτων από τα κόμματα καρτέλ, τα οποία χαρακτηρίζονται, εκτός των άλλων, από την πολυσυλλεκτικότητα με στόχο την εκλογική επιτυχία, με την χρήση των επικοινωνιακών εργαλείων, των νέων ψηφιακών μέσων και

με δεδομένη την συνεχιζόμενη υποχώρηση των ιδεολογικών διαφοροποιήσεων, που χαρακτήριζαν έντονα τις προηγούμενες δεκαετίες.

Η απουσία μαζικών κομμάτων, με σταθερά και δραστήρια μέλη, η λεγόμενη από-ιδεολογικοποίηση, η απουσία διαχωριστικών γραμμών, η συνεχιζόμενη ρευστοποίηση της κομματικής βάσης των λεγομένων κομμάτων καρτέλ, άνοιξε για τα καλά την σχετική συζήτηση. «***Μετα-κόμματα***», «***μετα-δημοκρατία***», «***μετα-πολιτική***», «μετα-συνέδρια» κομμάτων, «***μετα-ηγέτες***», που ψηφίζονται από στιγμιαία μέλη, περαστικούς, φίλους, σύμφωνα με την αμερικάνικη μέθοδο, και από πίσω οι γκουρού της επικοινωνίας, οι μάγοι των δημοσκοπήσεων και των προβλέψεων και

κορυφαίο επίπεδο της λαϊκής ετυμηγορίας». Και φυσικά η ανάδειξη μη πολιτικών προσώπων, όπως ο ***Τραμπ***, ο ***Μακρόν*** ή το πρόσωπο των ημερών ο Στέφανος Κασελάκης, που προέρχονται από τραπεζικούς ή επιχειρηματικούς κύκλους δίχως

κομματική προϋπηρεσία. Η περίπτωση του ***Σίλβιο Μπερλουσκόνι***, μάλιστα, είναι η πλέον χαρακτηριστική, καθώς αναδύθηκε στις αρχές τις δεκαετίας του '90 και ενώ κατέρρεαν τα χριστιανοδημοκρατικά και σοσιαλιστικά κόμματα στην Ιταλία. Ο Μπερλουσκόνι, ο οποίος, παρ' όλα αυτά, διατηρούσε στενούς δεσμούς με το «παλαιό» καθεστώς και φυσικά με την μαφία, εισέβαλλε στο πολιτικό σκηνικό και μέσα σε ελάχιστους μήνες κατασκεύασε ένα από τα μεγαλύτερα κόμματα στην Ιταλία. Το κόμμα του, η ***Forza Italia***, δεν είχε ούτε μέλη, ούτε ακτιβιστές, στηρίχθηκε όμως στους πόρους που αντλήθηκαν από μια οικονομική αυτοκρατορία, σ' ένα εκτεταμένο δίκτυο επιχειρήσεων το οποίο περι-

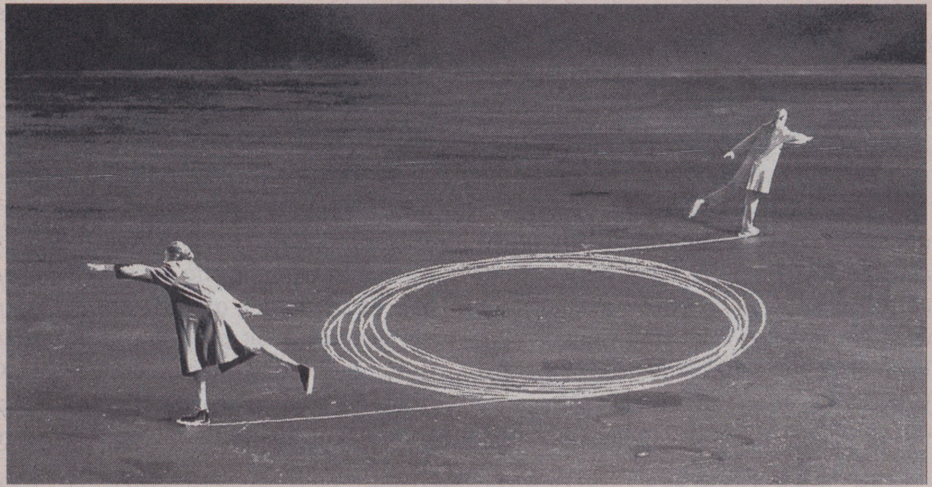
συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

μα απαντά ο Στέφανος, να βάλω μονάδες στο κινητό μου, τι σας είπε η μαμά σας, γυμναστήριο θα πάω το απόγευμα εντάξει (;), όπως φαίνεται στο βίντεο έξω από το σχολείο-εκλογικό κέντρο τον περίμενε η Ελένη Λουκά, η οποία στη θέα του υποψήφιου προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ άρχιζε να φωνάζει «*ντροπή σου, είσαι του σατανά, είσαι ανώμαλος*», από κοντά και ο Κούγιας, σε κατάσταση αμόκ χειρότερη από την συνάδελφό του την ***Ελένη Λούκα***, να ωρύεται, επειδή όπως κατάλαβε ο Κασελάκης «*ξεφτιλίζει όλους εμάς τα πραγματικά φτωχόπαιδα*», ενώ αντίθετα ο συνετός και σοφός δημογέρων του Συριζα ***Νίκος Βούτσης*** αρκέστηκε να καταγγείλει μια συριζαία συντρόφισσα κυρία για σεξισμό, επειδή του έγραψε ότι «*ο Κασσελάκης χρειάζεται προφυλακτικό για όλους σας*», πυρ και μανία και ο ***Νίκος Φίλης***, που παρομοίωσε τον Κασελάκη κάτι σαν ***Πέπε Γκρίλο*** ή τον ***Τραμπ***.

Τα ύστερα του συριζαίικου κόσμου. Αλλά ακόμα και για τους υπερήρωες υπάρχει η πρώτη φορά, όπως η πρώτη φορά που ο ***Iron Man πολέμησε τον κολλητό του, που η Wonder Woman παρουσιάστηκε στους ανθρώπους και ο δόκτωρ Strange*** είδε το ίδιο όνειρο.

Μ' αυτά και μ' αυτά, οι «αγνοί» συριζαίοι αγωνιστές βιώνουν έναν δεύτερο θάνατο ή μάλλον έναν τρίτο θάνατο, άρα και τις τρεις ταφές του Συριζα, με την θλίψη να βαθαίνει ολοένα και περισσότερο και να κατακλύζει το αριστερό τους είναι.

Ο Συριζα αλώθηκε ως ανοχύρωτη πόλη; Του έκλεψαν την αριστερή ψυχή του; Πρόκειται για «*τον παράξενο θάνατο του Συριζα*»; Μπορεί όντως να πεθάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, όπως επιθυμεί ο καθηγητής πολιτικών επιστημών Γιάννης Βούλγαρης, που φρόντισε μάλιστα να γράψει και τη νεκρολογία του: «*Η ισχυρή υποβαστάζουσα ιδεολογία είχε σχεδόν εξατμιστεί, έμεινε ένας επιφανειακός φλοιός "ισχνής ιδεολογίας" όσο ήταν ο "αντιμητσοτακισμός". Επειδή "έτσι ήταν η φύση του" επέτρεψε σε έναν κύριο που έρχεται από το Πουθενά και προτείνει το Τίποτα να κερδίσει την πλειοψηφία μελών, φίλων και "φασαίων", προωθούμενος μάλιστα από τους πιο λαϊκιστικούς και καρεκλοκενταυρικούς κύκλους του κόμματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ υπήρξε μια εθνική ιδιοτυπία της περιόδου της κρίσης, με την εκλογική του επιτυχία έγινε ευρωπαϊκή ιδιοτυπία και τώρα με τον παράξενο θάνατό του θα αναγορευτεί σε παγκόσμια πρωτοτυπία*».

Αυτή είναι ανταμοιβή για τους πολέμιους του «*νεομητσοτακισμού*», να τους πετάνε όλοι λεμονόκουπες; Να μην γελάτε ορισμένοι. Ορίστε μας!!! Λίγος σεβασμός δεν βλάπτει για όσους πάλεψαν να διαχειριστούν «φιλολαϊκά» το ***Τρίτο Μνημόνιο***, που ψήφισαν μαζί με τη Ν.Δ., το ΠΑΣΟΚ, τους ΑΝ.ΕΛΛ. και το «Ποτάμι». Ο ***Φίλης***, ο ***Σκουρλέτης***, ο ***Τσακαλώτος***, η ***Αχτσιόγλου*** και τα άλλα αριστερά παιδιά υπό την συνεχή επίβλεψη και καθοδήγηση του παγκόσμιου αριστερού ηγέτη Αλέξη Τσίπρα, που τελικά τους πρόδωσε, τους έπιασε στον ύπνο σαν μπούφους και έφερε τον ***ξενιστή τον Στέφανο τον Κασελάκη*** και ετοιμάζονται κιόλας να τους διώξουν από το κόμμα.

Και τι θα γίνει ωρέ λεβέντες, αν «***γλιστρήσει***» ο πολυχρονεμένος πρωθυπουργός μας ο ***Κυριάκος ο Μητσοτάκης*** ο λεβέντης, ο κατσικοπόδαρος, πριν μας ξεκάνει όλους; Δεν πρέπει να υπάρχει σχέδιο διαδοχής, εναλλακτική λύση, πώς το λένε αλλιώς; Αυτό το χαϊβάνι ο ***Ανδρουλάκης*** δεν παίρνει από μερεμέτι· και μόνος του να κατέβαινε σε εκλογές πάλι τελευταίος θα έβγαινε.

Επομένως, των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν.

Σου λένε τα μεγάλα αφεντικά μέσα και έξω από την χώρα, τα είδαμε τα χαΐρια της απλής αναλογικής, ιδρώσαμε, ώσπου να πάρει ο ***Γουρλομάτης*** δεύτερη φορά την αυτοδυναμία, την επόμενη τι θα κάνουμε; Ναι γειά σου, τι θα κάνουμε; Είπαμε πολιτικό σύστημα του ενάμισυ κόμματος, αλλά κράτα και μια πισινή. Ένας πιθανός ***Μεγάλος Συνασπισμός***, αχρείαστος να 'ναι, αλλά λέμε τώρα, θέλει και συνεταιράκια, έτοιμα, δουλεμένα, ώστε και το πόπολο να καταλάβει καλύτερα την «αναγκαιότητα» της διακυβέρνησης της χώρας. Και οι δουλειές θα μοιραστούν. Και τα σκυλιά δεμένα. Θα έχουμε δυο ή και τρεις Συριζα, θα πάρει και το ΚΚΕ το εκλογικό του ρεγάλο, θα καμαρώνει ως η πραγματική αριστερά, θα κάνει ακόμα μεγαλύτερους περιπάτους, αφού «***μόνον ο λαός σώζει τον λαό***» και θα είναι όλοι ευχαριστημένοι.

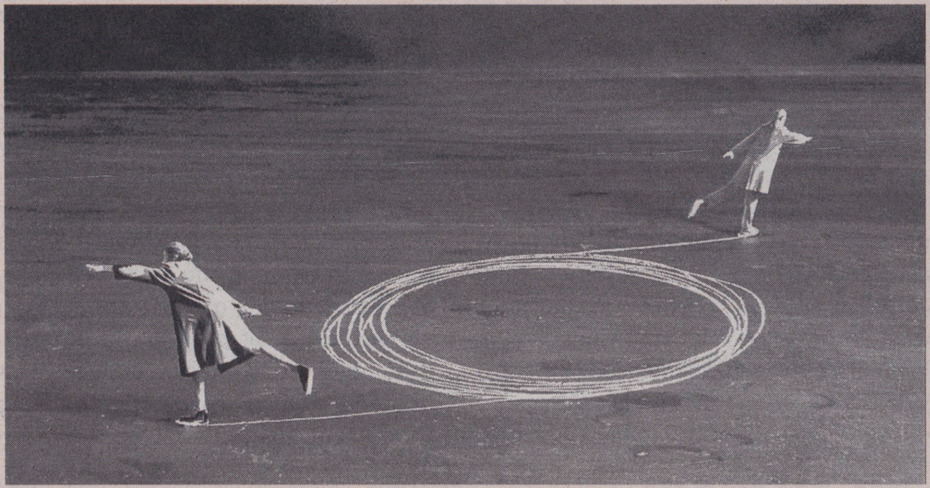
Οι μεγάλες συναινέσεις είναι εδώ και καιρό πραγματικότητα, επάνω στα ερείπια των διαχωρισμών του είδους αριστερά-δεξιά.

Έτσι, λοιπόν,
όλοι μαζί,
Στέ-Στε-Στέφανος...
και
Τσίπρα Τσίπρα
θα τρελαθώ...

Λεόν

ΣΥΡΙΖΑ άρχισε να φωνάζει «Νίρολη σου, *είσαι του σατανά, είσαι ανώμαλος»*, από κοντά και ο Κούγιας, σε κατάσταση αμόκ χειρότερη από την συνάδελφό του την ***Ελένη Λούκα***, να ωρύεται, επειδή όπως κατάλαβε ο Κασελάκης *«ξεφτιλίζει όλους εμάς τα πραγματικά*

φτωχόπαιδα», ενώ αντίθετα ο συνετός και σοφός δημογέρων του Συριζα ***Νίκος Βούτσης*** αρκέστηκε να καταγγείλει μια συριζαία συντρόφισσα κυρία για σεξισμό, επειδή του έγραψε ότι *«ο Κασσελάκης χρειάζεται προφυλακτικό για όλους σας»*, πυρ και μανία και ο ***Νίκος Φίλης***, που παρομοίωσε τον Κασελάκη κάτι σαν ***Πέπε Γκρίλο*** ή τον ***Τραμπ***.

Μ' αυτά και μ' αυτά, οι «αγνοί» συριζαίοι αγωνιστές βιώνουν έναν δεύτερο θάνατο ή μάλλον έναν τρίτο θάνατο, άρα και τις τρεις ταφές του Συριζα, με την θλίψη να βαθαίνει ολοένα και περισσότερο και να κατακλύζει το αριστερό τους είναι.

Ο Συριζα αλώθηκε ως ανοχύρωτη πόλη; Του έκλεψαν την αριστερή ψυχή του; Πρόκειται για *«τον παράξενο θάνατο του Συριζα»*; Μπορεί όντως να πεθάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, όπως επιθυμεί ο καθηγητής πολιτικών επιστημών Γιάννης Βούλγαρης, που φρόντισε μάλιστα να γράψει και τη νεκρολογία του: *«Η ισχυρή υποβαστάζουσα ιδεολογία είχε σχεδόν προωθούμενος μάλιστα από τους πιο λαϊκιστικούς και καρεκλοκενταυρικούς κύκλους του κόμματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ υπήρξε μια εθνική ιδιοτυπία της περιόδου της κρίσης, με την εκλογική του επιτυχία έγινε ευρωπαϊκή ιδιοτυπία και τώρα με τον παράξενο θάνατό του θα αναγορευτεί σε παγκόσμια πρωτοτυπία»*.

Αυτή είναι ανταμοιβή για τους πολέμιους του *«νεομητσοτακισμού»*, να τους πετάνε όλοι λεμονόκουπες; Να μην γελάτε ορισμένοι. Ορίστε μας!!! Λίγος σεβασμός δεν βλάπτει για όσους πάλεψαν να διαχειριστούν «φιλολαϊκά» το ***Τρίτο Μνημόνιο***, που ψήφισαν μαζί με τη Ν.Δ., το ΠΑΣΟΚ, τους ΑΝ.ΕΛΛ. και το «Ποτάμι». Ο ***Φίλης***, ο ***Σκουρλέτης***, ο ***Τσακαλώτος***, η ***Αχτσιόγλου*** και τα άλλα αριστερά παιδιά υπό την συνεχή επίβλεψη και καθοδήγηση του παγκόσμιου αριστερού ηγέτη Αλέξη Τσίπρα, που τελικά τους πρόδωσε, τους έπιασε στον ύπνο σαν μπούφους και έφερε τον ***ξενιστή τον Στέφανο τον Κασελάκη*** και ετοιμάζονται κιόλας να τους διώξουν από το κόμμα.

Και τι θα γίνει ωρέ λεβέντες, αν «***γλιστρήσει***» ο πολυχρονεμένος πρωθυπουργός μας ο ***Κυριάκος ο Μητσοτάκης*** ο λεβέντης, ο κατσικοπόδαρος, πριν μας ξεκάνει όλους; Δεν πρέπει να υπάρχει σχέδιο διαδοχής, εναλλακτική λύση, πώς το λένε αλλιώς; Αυτό το χαϊβάνι ο τρία της άλλης αναλογικής, τορώσαμε, ώσπου να πάρει ο ***Γουρλομάτης*** δεύτερη φορά την αυτοδυναμία, την επόμενη τι θα κάνουμε; Ναι γειά σου, τι θα κάνουμε; Είπαμε πολιτικό σύστημα του ενάμισου κόμματος, αλλά κράτα και μια πισινή. Ένας πιθανός ***Μεγάλος Συνασπισμός***, αχρείαστος να 'ναι, αλλά λέμε τώρα, θέλει και συνεταιράκια, έτοιμα, δουλεμένα, ώστε και το πόπολο να καταλάβει καλύτερα την «αναγκαιότητα» της διακυβέρνησης της χώρας. Και οι δουλειές θα μοιραστούν. Και τα σκυλιά δεμένα. Θα έχουμε δυο ή και τρεις Συριζα, θα πάρει και το ΚΚΕ το εκλογικό του ρεγάλο, θα καμαρώνει ως η πραγματική αριστερά, θα κάνει ακόμα μεγαλύτερους περιπάτους, αφού «***μόνον ο λαός σώζει τον λαό***» και θα είναι όλοι ευχαριστημένοι.

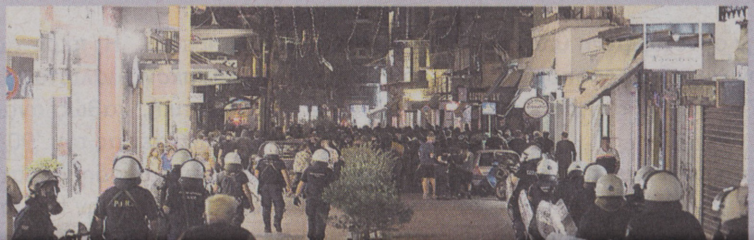
Οι μεγάλες συναινέσεις είναι εδώ και καιρό πραγματικότητα, επάνω στα ερείπια των διαχωρισμών του είδους αριστερά-δεξιά.

Έτσι, λοιπόν,
όλοι μαζί,
Στέ-Στε-Στέφανος...
και
Τσίπρα Τσίπρα
θα τρελαθώ...

Λεόν

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

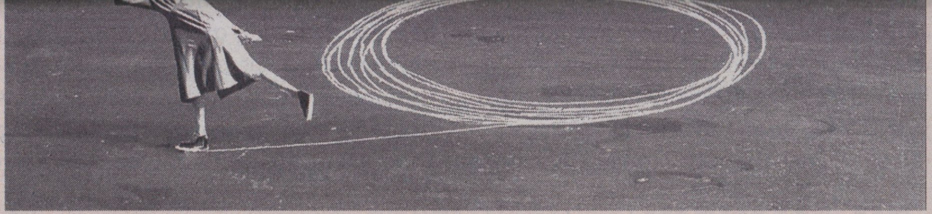

τησίων» και η κατάληψη «***Ζιζάνια***», ενώ μερικές μέρες αργότερα, στις 31 Αυγούστου, οι κρατικές συμμορίες εισβάλλουν εντός του χώρου του πανεπιστημίου στην Πολυτεχνειούπολη του Ζωγράφου και εκκενώνουν το χώρο του «***Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Πολυτεχνείου***», το οποίο επανακαταλαμβάνεται μετά από συνεχείς αστυνομικές επεμβάσεις, με την τελευταία να εκδηλώνεται στις 30 Σεπτεμβρίου, όπου οι δυνάμεις καταστολής ξύλωσαν τις πόρτες και κατέστρεψαν με μανία ό,τι έβρικαν μπροστά τους.

Την ίδια ημέρα εκκενώνεται και η κατάληψη «*Ευαγγελισμός*» στο Ηράκλειο δρογέω, όπου οι διαδηλωτές άρχισαν να φωνάζουν συνθήματα, την ώρα που σε εξέλιξη βρισκόταν ημερίδα για τη Βιολογική Γεωργία, με κεντρικό ομιλητή τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης Λευτέρη Αυγενάκη. Οι κατασταλτικές δυνάμεις προχώρησαν σε επέμβαση με χρήση δακρυγόνων και χειροβομβίδων κρότου λάμψης.

Οι διαδηλωτές απάντησαν με επιθέσεις με πέτρες στις αστυνομικές δυνάμεις ενώ, επίσης, σπάστηκαν τζαμαρίες καταστημάτων.

φτωχόπαιδα», ενώ αντίθετα ο συνετός και σοφός δημογέρων του Συριζα ***Νίκος Βούτσης*** αρκέστηκε να καταγγείλει μια συριζαία συντρόφισσα κυρία για σεξισμό, επειδή του έγραψε ότι *«ο Κασσελάκης χρειάζεται προφυλακτικό για όλους σας»*, πυρ και μανία και ο ***Νίκος Φίλης***, που παρομοίωσε τον Κασελάκη κάτι σαν ***Πέπε Γκρίλο*** ή τον ***Τραμπ***.

Ο Συριζα αλώθηκε ως ανοχύρωτη πόλη; Του έκλεψαν την αριστερή ψυχή του; Πρόκειται για *«τον παράξενο θάνατο του Συριζα»*; Μπορεί όντως να πεθάνει ο ΣΥΡΙΖΑ, όπως επιθυμεί ο καθηγητής πολιτικών επιστημών Γιάννης Βούλγαρης, που φρόντισε μάλιστα να γράψει και τη νεκρολογία του: *«Η ισχυρή υποβαστάζουσα ιδεολογία είχε σχεδόν*

το «Ποτάμι». Ο ***Φίλης***, ο ***Σκουρλέτης***, ο ***Τσακαλώτος***, η ***Αχτσιόγλου*** και τα άλλα αριστερά παιδιά υπό την συνεχή επίβλεψη και καθοδήγηση του παγκόσμιου αριστερού ηγέτη Αλέξη Τσίπρα, που τελικά τους πρόδωσε, τους έπιασε στον ύπνο σαν μπούφους και έφερε τον ***ξενιστή τον Στέφανο τον Κασελάκη*** και ετοιμάζονται κιόλας να τους διώξουν από το κόμμα.

Και τι θα γίνει ωρέ λεβέντες, αν «***γλιστρήσει***» ο πολυχρονεμένος πρωθυπουργός μας ο ***Κυριάκος ο Μητσοτάκης*** ο λεβέντης, ο κατσικοπόδαρος, πριν μας ξεκάνει όλους; Δεν πρέπει να υπάρχει σχέδιο διαδοχής, εναλλακτική λύση, πώς το λένε αλλιώς; Αυτό το χαϊβάνι ο

αριστερά, θα κάνει ακόμα μεγαλύτερους περιπάτους, αφού «***μόνον ο λαός σώζει τον λαό***» και θα είναι όλοι ευχαριστημένοι.

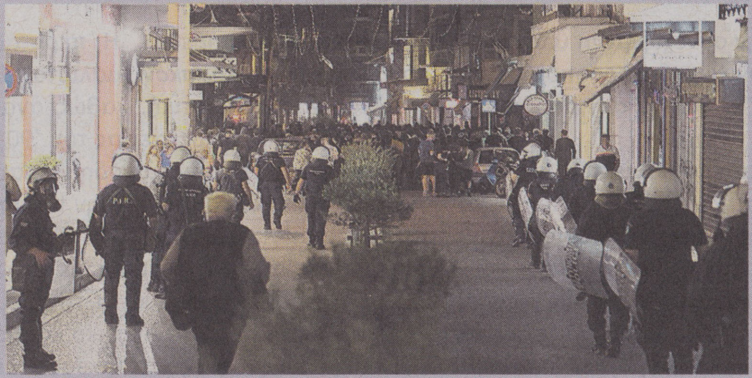
Οι μεγάλες συναινέσεις είναι εδώ και καιρό πραγματικότητα, επάνω στα ερείπια των διαχωρισμών του είδους αριστερά-δεξιά.

Έτσι, λοιπόν,
όλοι μαζί,
Στέ-Στε-Στέφανος…
και
Τσίπρα Τσίπρα
θα τρελαθώ…

Λεόν

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ

Από την πορεία αλληλεγγύης στην κατάληψη Ευαγγελισμός

Στις 25 Αυγούστου ύστερα από επέμβαση των κατασταλτικών δυνάμεων εκκενώνονται δύο ακόμη κατειλημμένοι χώροι στην Αθήνα, το στέκι «***Άνω-Κάτω Πατησίων***» και η κατάληψη «***Ζιζάνια***», ενώ μερικές μέρες αργότερα, στις 31 Αυγούστου, οι κρατικές συμμορίες εισβάλλουν εντός του χώρου του πανεπιστημίου στην Πολυτεχνειούπολη του Ζωγράφου και εκκενώνουν το χώρο του «***Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Πολυτεχνείου***», το οποίο επανακαταλαμβάνεται μετά από συνεχείς αστυνομικές επεμβάσεις, με την τελευταία να εκδηλώνεται στις 30 Σεπτεμβρίου, όπου οι δυνάμεις καταστολής ξύλωσαν τις πόρτες και κατέστρεψαν με μανία ό,τι έβρικαν μπροστά τους.

Την ίδια ημέρα εκκενώνεται και η κατάληψη «*Ευαγγελισμός*» στο Ηράκλειο Κρήτης και πραγματοποιούνται δέκα συλλήψεις. Επίσης, στις 4 Σεπτέμβρη εκκενώνεται στην Νομική χώρος που είχε καταληφθεί από την συλλογικότητα «***Καλιαρντά***».

Στο **Ηράκλειο** πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στα Λιοντάρια και πορεία στην Αστυνομική Διεύθυνση Ηρακλείου από εκατοντάδες άτομα, ενώ η πορεία κινήθηκε και έξω από το κτίριο της οδού Ανδρογέω, όπου οι διαδηλωτές άρχισαν να φωνάζουν συνθήματα, την ώρα που σε εξέλιξη βρισκόταν ημερίδα για τη Βιολογική Γεωργία, με κεντρικό ομιλητή τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης Λευτέρη Αυγενάκη. Οι κατασταλτικές δυνάμεις προχώρησαν σε επέμβαση με χρήση δακρυγόνων και χειροβομβίδων κρότου λάμψης.

Οι διαδηλωτές απάντησαν με επιθέσεις με πέτρες στις αστυνομικές δυνάμεις ενώ, επίσης, σπάστηκαν τζαμαρίες καταστημάτων.

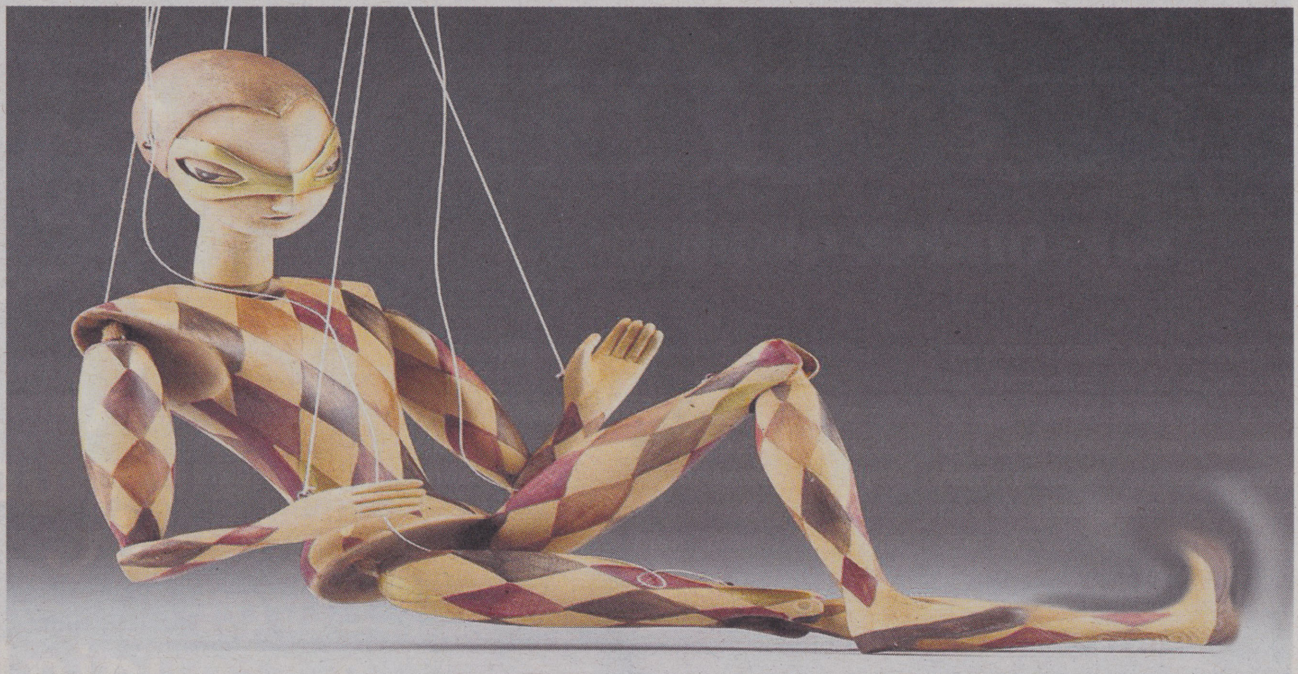
συνέχεια από τη σελ. 3

ελάμβανε τηλεοπτικούς σταθμούς, μεγάλη και ιστορική ποδοσφαιρική ομάδα, αλυσίδα σούπερ-μάρκετ κ.ά..

Στο επίκεντρο, λοιπόν, μιας ακόμα «*κρίσης*», όπως χαρακτηρίζεται η «***μετα-δημοκρατική μετάλλαξη***», βρίσκεται η πολιτική αντιπροσώπευση, η οποία συγκροτεί τον σκληρό, ιστορικό, ιδεοτυπικό και κανονιστικό πυρήνα της δημοκρατικής οργάνωσης της κοινωνίας. Η «*κρίση*» αυτή, όπως ισχυρίζονται οι «ειδικοί», που αποτυπώνεται με ιδιαίτερη ενάργεια στην εκλογική διαδικασία, οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην μετάλλαξη των πολιτικών κομμάτων, τα οποία είναι επιφορτισμένα από τα αστικοδημοκρατικά Συντάγματα με τον κρίσιμο ρόλο διαμεσολάβησης μεταξύ κράτους και κοινωνίας (Δ. Τσάτσος, 2010).

Όπως σημειώνει ο κοινωνιολόγος και πολιτικός επιστήμονας ***Colin Jhon Crouch*** στο βιβλίο του ***Μεταδημοκρατία*** (2003), οι κομματικές εντάσεις γίνονται οξύτερες, όταν οι ηγεσίες, στην προσπάθειά τους να αλιεύσουν ψήφους από την δεξαμενή του ευρύτερου εκλογικού σώματος, κρίνουν ότι η βάση των πιστών ψηφοφόρων δεν επαρκεί ως στήριγμα του κόμματος, ή όταν η ηγεσία «*υποψιάζεται*» ότι οι ακτιβιστές αποτελούν στεβλό δείγμα ακόμα και των πιστών ψηφοφόρων του κόμματος.

Όπως εξηγεί ο ***Crouch***, εφ' όσον η προσπάθεια αυτή στοχεύει την προσέγγιση ομάδων ψηφοφόρων, που είναι ξένες προς στις προτεραιότητες των ακτιβιστών και είναι απομακρυσμένες από το κόμμα στην παρούσα μορφή του, τότε ξεσπούν διαμάχες: «*Αν ορισμένες από τις νέες ομάδες ενταχθούν στα ενεργά μέλη του κόμματος, τότε οι συγκρούσεις εκδηλώνονται ανάμεσα στα ίδια τα μέλη, αλλά το κόμμα έχει ανανεωθεί με εποικοδομητικό τρόπο. Αν από την άλλη η επικοινωνία με τις νέες ομάδες γίνεται δια μέσου δημοσκοπήσεων και άλλων μεθόδων πέρα από την ενεργό ένταξη στο κόμμα, τότε αυξάνονται οι πιθανότητες να αναπτυχθεί μια ιδιόρρυθμη σύνδεση του κεντρικού κύκλου με τον εξωτερικό, σε βάρος όλων των ενδιάμεσων σχέσεων*».

Μ' άλλα λόγια, από την ηγετική ομάδα και τα επαγγελματικά στελέχη του κομματικού σχηματισμού ξεκινά μια «*γραμμή*», που παρακάμπτει την ιστορική κομματική βάση για να συνδεθεί με τους επικοινωνιακούς συμβούλους και τους «*ειδικούς*» σε ζητήματα πολιτικού σχεδιασμού και φυσικά με τα χαρακτηριζόμενα εξωθεσμικά κέντρα, οικονομικά συμφέροντα και διευθυντικά στελέχη μεγάλων εταιρειών, εθνικών ή πολυεθνικών.

Ας δούμε επιγραμματικά και ορισμένα παραδείγματα.

Μπορούμε να θυμηθούμε λόγου χάριν την κυβέρνηση του ***Κώστα Σημίτη*** στην οποία στρατολογήθηκαν ευρέως, ως στελέχη και παράγοντες, πρόσωπα από τον χώρο των τραπεζών, των διοικήσεων διαφόρων επιχειρήσεων, καθηγητές πανεπιστημίων υπό την εποπτεία «ειδικών» επικοινωνιολόγων και συμβούλων. Ο δρόμος αυτός δεν εγκαταλείφθηκε από τους επόμενους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων.

Ο ***Θοδωρής Ρουσόπουλος*** υπουργός της κυβέρνησης του ***Κώστα Καραμανλή***, σε συνέντευξή του στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* (24-25 Δεκεμβρίου 2006), παρουσίασε το σχέδιο της «***επανίδρυσης***

Όσα εξελίσσονται, λοιπόν, στον Συριζα, όχι μόνον δεν αποτελούν καινοφανή γεγονότα σε οποιαδήποτε έκφανσή τους, αλλά έχουν καταγραφεί εδώ και δεκαετίες από τους θεωρητικούς της λεγόμενης «***μετα-δημοκρατίας***» και της «***μετα-πολιτικής***», ως συνήθη κομματικά συμπτώματα των «ασθενούντων» μαζικών κομμάτων για διάστημα πλέον των δυο δεκαετιών.

Στο εξουσιαστικό γλωσσάρι, το «*παλαιό*» και το «*νέο*» είναι τα φτιασίδια μιας εξουσίας που αναδιανέμεται μέσω ανταγωνισμών, σκοπιμοτήτων, ψεύδους, και εξαπάτησης. Μοιάζουν με αντικατοπτρισμούς και παραισθήσεις σε μια δυστυχώς κοινωνική έρημο στην οποία τείνει να μετατραπεί, άγνωστο για πόσο, ο κοινωνικός χώρος. Η διαστρέβλωση της πραγματικότητας μεγεθύνεται όσο η γάγγραινα της πολιτικής εξαπλώνεται, όσο τα πλοκάμια της αγκαλιάζουν ασφυκτικά και όσους υποτίθεται αντιμάχονται τις εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Οι κάθε λογής εξουσιαστές σχεδιάζουν, εκτός των άλλων, τις εναλλακτικές λύσεις όσον αφορά την διαδοχή στη διαχείριση των κοινών τους συμφερόντων. Η αριστερά ήταν ανέκαθεν πολύτιμος εταίρος στην προσπάθεια

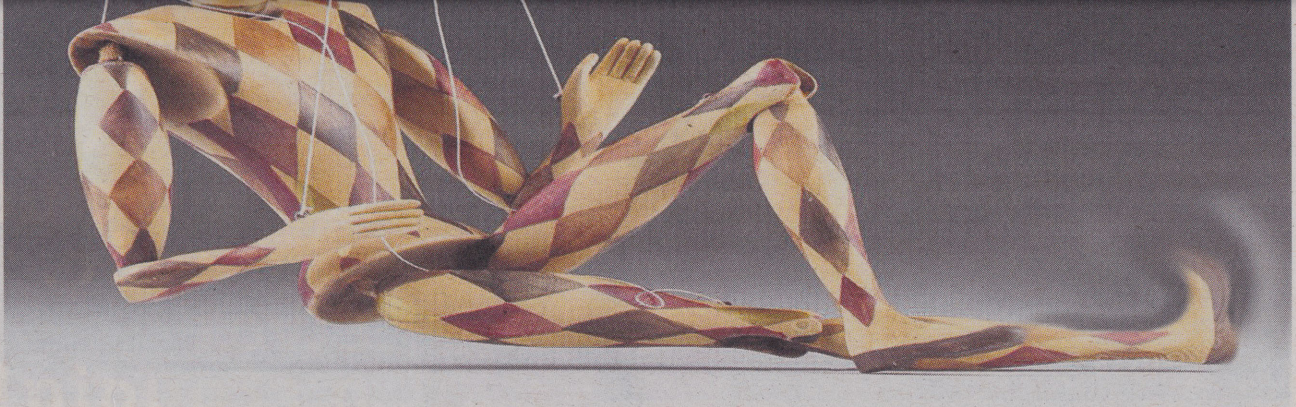
ΠΡΟΣΟΧΗ!

της δημοκρατικής οργάνωσης της κοινωνίας. Η «*κρίση*» αυτή, όπως ισχυρίζονται οι «ειδικοί», που αποτυπώνεται με ιδιαίτερη ενάργεια στην εκλογική διαδικασία, οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην μετάλλαξη των πολιτικών κομμάτων, τα οποία είναι επιφορτισμένα από τα αστικοδημοκρατικά Συντάγματα με τον κρίσιμο ρόλο διαμεσολάβησης μεταξύ κράτους και κοινωνίας (Δ. Τσάτσος, 2010).

Όπως σημειώνει ο κοινωνιολόγος και πολιτικός επιστήμονας ***Colin Jhon Crouch*** στο βιβλίο του ***Μεταδημοκρατία*** (2003), οι κομματικές εντάσεις γίνονται οξύτερες, όταν οι ηγεσίες, στην προσπάθειά τους να αλιεύσουν ψήφους από την δεξαμενή του ευρύτερου εκλογικού σώματος, κρίνουν ότι η βάση των πιστών ψηφοφόρων δεν επαρκεί ως στήριγμα του κόμματος, ή όταν η ηγεσία «*υποψιάζεται*» ότι οι ακτιβιστές αποτελούν στεβλό δείγμα ακόμα και των πιστών ψηφοφόρων του κόμματος.

Όπως εξηγεί ο ***Crouch***, εφ' όσον η προσπάθεια αυτή στοχεύει την προσέγγιση ομάδων ψηφοφόρων, που είναι ξένες προς στις προτεραιότητες των ακτιβιστών και είναι απομακρυσμένες από το κόμμα στην παρούσα μορφή του, τότε ξεσπούν διαμάχες: «*Αν ορισμένες από τις νέες ομάδες ενταχθούν στα ενεργά μέλη του κόμματος, τότε οι συγκρούσεις εκδηλώνονται ανάμεσα στα ίδια τα μέλη, αλλά το κόμμα έχει ανανεωθεί με εποικοδομητικό τρόπο. Αν από την άλλη η επικοινωνία με τις νέες ομάδες γίνεται δια μέσου δημοσκοπήσεων και άλλων μεθόδων πέρα από την ενεργό ένταξη στο κόμμα, τότε αυξάνονται οι πιθανότητες να αναπτυχθεί μια ιδιόρρυθμη σύνδεση του κεντρικού κύκλου με τον εξωτερικό, σε βάρος όλων των ενδιάμεσων σχέσεων*».

Μ' άλλα λόγια, από την ηγετική ομάδα και τα επαγγελματικά στελέχη του κομματικού σχηματισμού ξεκινά μια «*γραμμή*», που παρακάμπτει την ιστορική κομματική βάση για να συνδεθεί με τους επικοινωνιακούς συμβούλους και τους «*ειδικούς*» σε ζητήματα πολιτικού σχεδιασμού και φυσικά με τα χαρακτηριζόμενα εξωθεσμικά κέντρα, οικονομικά συμφέροντα και διευθυντικά στελέχη μεγάλων εταιρειών, εθνικών ή πολυεθνικών.

Ας δούμε επιγραμματικά και ορισμένα παραδείγματα.

Μπορούμε να θυμηθούμε λόγου χάριν την κυβέρνηση του ***Κώστα Σημίτη*** στην οποία στρατολογήθηκαν ευρέως, ως στελέχη και παράγοντες, πρόσωπα από τον χώρο των τραπεζών, των διοικήσεων διαφόρων επιχειρήσεων, καθηγητές πανεπιστημίων υπό την εποπτεία «ειδικών» επικοινωνιολόγων και συμβούλων. Ο δρόμος αυτός δεν εγκαταλείφθηκε από τους επόμενους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων.

Ο ***Θοδωρής Ρουσόπουλος*** υπουργός της κυβέρνησης του ***Κώστα Καραμανλή***, σε συνέντευξή του στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* (24-25 Δεκεμβρίου 2006), παρουσίασε το σχέδιο της «***επανίδρυσης του κράτους***», αναφερόμενος στην πρόσληψη διεθνών εταιρειών για την αναδιοργάνωση της λειτουργίας του δημοσίου, αλλά και για τον ίδιο τον συντονισμό του κυβερνητικού έργου, εξηγώντας ότι ξένοι μάνατζερς θα γίνουν βασικοί παράγοντες της κυβέρνησης.

Το καλοκαίρι του 2019, η Κυβέρνηση Μητσοτάκη εισηγήθηκε τον νόμο 4622/2019 που έφερε τον τίτλο «***Επιτελικό Κράτος****: οργάνωση, λειτουργία και διαφάνεια της Κυβέρνησης, των κυβερνητικών οργάνων και της κεντρικής δημόσιας διοίκησης*». Μεγάλο ενδιαφέρον, όμως, έχει το γεγονός ότι ήδη από το 2011, την εποχή που τα μνημόνια επιβάλλονταν στον ελλαδικό χώρο δια πυρός και σιδήρου, έκθεση του ΟΟΣΑ ζητούσε ακριβώς το ίδιο πράγμα: «***Ο γενικός στόχος αυτών των μεταρρυθμίσεων εί-***

Όσα εξελίσσονται, λοιπόν, στον Συριζα, όχι μόνον δεν αποτελούν καινοφανή γεγονότα σε οποιαδήποτε έκφανσή τους, αλλά έχουν καταγραφεί εδώ και δεκαετίες από τους θεωρητικούς της λεγόμενης «***μετα-δημοκρατίας***» και της «***μετα-πολιτικής***», ως συνήθη κομματικά συμπτώματα των «ασθενούντων» μαζικών κομμάτων για διάστημα πλέον των δυο δεκαετιών.

Στο εξουσιαστικό γλωσσάρι, το «*παλαιό*» και το «*νέο*» είναι τα φτιασίδια μιας εξουσίας που αναδιανέμεται μέσω ανταγωνισμών, σκοπιμοτήτων, ψεύδους, και εξαπάτησης. Μοιάζουν με αντικατοπτρισμούς και παραισθήσεις σε μια δυστυχώς κοινωνική έρημο στην οποία τείνει να μετατραπεί, άγνωστο για πόσο, ο κοινωνικός χώρος. Η διαστρέβλωση της πραγματικότητας μεγεθύνεται όσο η γάγγραινα της πολιτικής εξαπλώνεται, όσο τα πλοκάμια της αγκαλιάζουν ασφυκτικά και όσους υποτίθεται αντιμάχονται τις εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Οι κάθε λογής εξουσιαστές σχεδιάζουν, εκτός των άλλων, τις εναλλακτικές λύσεις όσον αφορά την διαδοχή στη διαχείριση των κοινών τους συμφερόντων. Η αριστερά ήταν ανέκαθεν πολύτιμος εταίρος στην προσπάθεια αυτή, αναντικατάστατο αποκούμπι σε κάθε «*κρίση*» και αδιαμφισβήτητα μοχλός αποσυμπίεσης και αφομοίωσης των κοινωνικών εντάσεων. Η ευρύτερη περίοδος, που σηματοδοτείται από το 2010, με την επιβολή μνημονίων και τον πλήρη ανασχηματισμό των υφιστάμενων κομματικών σχηματισμών, κατά την γνώμη μας, δεν έχει ακόμη αποκρυσταλλωθεί. Τα «κενά» στο πολιτικό σκηνικό γεμίζουν και αδειάζουν μέσω της κατασκευής, της χρήσης και της απόσυρσης κομμάτων και κομματιδίων μιας ή περισσότερων χρήσεων.

Ο λεγόμενος δικομματισμός, που χαρακτήρισε για δεκαετίες την μεταπολίτευση, έχει δώσει την θέση του σε μια φανερή πλέον σύγκλιση των κομμάτων, που διαχειρίζονται την εξουσία με τις ιδεολογικές διαφοροποιήσεις να αποτελούν εδώ και δεκαετίες φτηνό ανέκδοτο. Η κυβερνώσα αριστερά εξαργύρωσε οριστικά τα κινηματικά

Όπως εξηγεί ο **Crouch**, εφ' όσον η προσπάθεια αυτή στοχεύει την προσέγγιση ομάδων ψηφοφόρων, που είναι ξένες προς στις προτεραιότητες των ακτιβιστών και είναι απομακρυσμένες από το κόμμα στην παρούσα μορφή του, τότε ξεσπούν διαμάχες: «*Αν ορισμένες από τις νέες ομάδες ενταχθούν στα ενεργά μέλη του κόμματος, τότε οι συγκρούσεις εκδηλώνονται ανάμεσα στα ίδια τα μέλη, αλλά το κόμμα έχει ανανεωθεί με εποικοδομητικό τρόπο. Αν από την άλλη η επικοινωνία με τις νέες ομάδες γίνεται δια μέσου δημοσκοπήσεων και άλλων μεθόδων πέρα από την ενεργό ένταξη στο κόμμα, τότε αυξάνονται οι πιθανότητες να αναπτυχθεί μια ιδιόρρυθμη σύνδεση του κεντρικού κύκλου με τον εξωτερικό, σε βάρος όλων των ενδιάμεσων σχέσεων*».

ραση για να συνδέσει με τους επικοινωνιακούς συμβούλους και τους «*ειδικούς*» σε ζητήματα πολιτικού σχεδιασμού και φυσικά με τα χαρακτηριζόμενα εξωθεσμικά κέντρα, οικονομικά συμφέροντα και διευθυντικά στελέχη μεγάλων εταιρειών, εθνικών ή πολυεθνικών.

Ας δούμε επιγραμματικά και ορισμένα παραδείγματα.

Μπορούμε να θυμηθούμε λόγου χάριν την κυβέρνηση του ***Κώστα Σημίτη*** στην οποία στρατολογήθηκαν ευρέως, ως στελέχη και παράγοντες, πρόσωπα από τον χώρο των τραπεζών, των διοικήσεων διαφόρων επιχειρήσεων, καθηγητές πανεπιστημίων υπό την εποπτεία «ειδικών» επικοινωνιολόγων και συμβούλων. Ο δρόμος αυτός δεν εγκαταλείφθηκε από τους επόμενους διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων.

Ο ***Θοδωρής Ρουσόπουλος*** υπουργός της κυβέρνησης του ***Κώστα Καραμανλή***, σε συνέντευξή του στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* (24-25 Δεκεμβρίου 2006), παρουσίασε το σχέδιο της «***επανίδρυσης του κράτους***», αναφερόμενος στην πρόσληψη διεθνών εταιρειών για την αναδιοργάνωση της λειτουργίας του δημοσίου, αλλά και για τον ίδιο τον συντονισμό του κυβερνητικού έργου, εξηγώντας ότι ξένοι μάνατζερς θα γίνουν βασικοί παράγοντες της κυβέρνησης.

Το καλοκαίρι του 2019, η Κυβέρνηση Μητσοτάκη εισηγήθηκε τον νόμο 4622/2019 που έφερε τον τίτλο «***Επιτελικό Κράτος****: οργάνωση, λειτουργία και διαφάνεια της Κυβέρνησης, των κυβερνητικών οργάνων και της κεντρικής δημόσιας διοίκησης*». Μεγάλο ενδιαφέρον, όμως, έχει το γεγονός ότι ήδη από το 2011, την εποχή που τα μνημόνια επιβάλλονταν στον ελλαδικό χώρο δια πυρός και σιδήρου, έκθεση του ΟΟΣΑ ζητούσε ακριβώς το ίδιο πράγμα: «***Ο γενικός στόχος αυτών των μεταρρυθμίσεων είναι να δημιουργηθεί ένα «επιτελικό κράτος»*** *– που θα είναι σε θέση να καθορίσει, κατευθύνει, παρακολουθεί και να υλοποιεί αποφασιστικά επιτελικούς στόχους και στόχους πολιτικής.* ***Στον πυρήνα του διοικητικού μηχανισμού της, η Ελλάδα χρειάζεται απαραιτήτως μια υψηλού επιπέδου δομή, η οποία θα έχει την εξουσία, την αρμοδιότητα και την ικανότητα να ηγηθεί της διαδικασίας διαμόρφωσης ενός στρατηγικού οράματος, δίνοντας μια αίσθηση προσανατολισμού στις δημόσιες πολιτικές για την αποτελεσματική εφαρμογή του οράματος αυτού στην πράξη***».

τους θεωρητικούς της λεγόμενης «***μετα-δημοκρατίας***» και της «***μετα-πολιτικής***», ως συνήθη κομματικά συμπτώματα των «ασθενούντων» μαζικών κομμάτων για διάστημα πλέον των δυο δεκαετιών.

Στο εξουσιαστικό γλωσσάρι, το «*παλαιό*» και το «*νέο*» είναι τα φτιασίδια μιας εξουσίας που αναδιανέμεται μέσω ανταγωνισμών, σκοπιμοτήτων, ψεύδους, και εξαπάτησης. Μοιάζουν με αντικατοπτρισμούς και παραισθήσεις σε μια δυστυχώς κοινωνική έρημο στην οποία τείνει να μετατραπεί, άγνωστο για πόσο, ο κοινωνικός χώρος. Η διαστρέβλωση της πραγματικότητας μεγεθύνεται όσο η γάγγραινα της πολιτικής εξαπλώνεται, όσο τα πλοκάμια της αγκαλιάζουν ασφυκτικά και όσους υποτίθεται αντιμάχονται τις εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Οι κάθε λογής εξουσιαστές σχεδιάζουν, εκτός των άλλων, τις εναλλακτικές λύσεις όσον αφορά την διαδοχή στη διαχείριση των κοινών τους συμφερόντων. Η αριστερά ήταν ανέκαθεν πολύτιμος εταίρος στην προσπάθεια αυτή, αναντικατάστατο αποκούμπι σε κάθε «*κρίση*» και αδιαμφισβήτητα μοχλός αποσυμπίεσης και αφομοίωσης των κοινωνικών εντάσεων. Η ευρύτερη περίοδος, που σηματοδοτείται από το 2010, με την επιβολή μνημονίων και τον πλήρη ανασχηματισμό των υφιστάμενων κομματικών σχηματισμών, κατά την γνώμη μας, δεν έχει ακόμη αποκρυσταλλωθεί. Τα «κενά» στο πολιτικό σκηνικό γεμίζουν και αδειάζουν μέσω της κατασκευής, της χρήσης και της απόσυρσης κομμάτων και κομματιδίων μιας ή περισσότερων χρήσεων.

Ο λεγόμενος δικομματισμός, που χαρακτήρισε για δεκαετίες την μεταπολίτευση, έχει δώσει την θέση του σε μια φανερή πλέον σύγκλιση των κομμάτων, που διαχειρίζονται την εξουσία με τις ιδεολογικές διαφοροποιήσεις να αποτελούν εδώ και δεκαετίες φτηνό ανέκδοτο. Η κυβερνώσα αριστερά εξαργύρωσε οριστικά τα κινηματικά γραμμάτια, που κατείχε και ανανέωνε μεταπολιτευτικά, με το αζημίωτο.

Τα κομματικά «βαρίδια» του νέου Συρίζα θα οδηγηθούν στον κάλαθο της εξουσιαστικής ιστορίας, εφ' όσον το απαιτούν οι νέοι σχεδιασμοί. Τα μεγάλα αφεντικά, ντόπια και ξένα, φαίνεται ότι ήδη έχουν συμφωνήσει την συνέχεια και φυσικά τους όρους διαδοχής, όταν έρθει εκείνη η ώρα, του «νεομητσοτακικού» καθεστώτος.

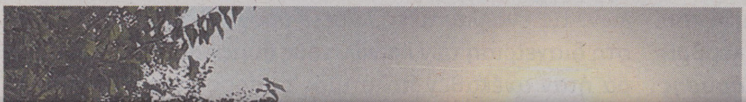
Μιλάμε για τα προεόρτια ενός Μεγάλου Συνασπισμού; Όλα δείχνουν προς αυτή την κατεύθυνση... Και τα σκυλιά δεμένα...

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο κακός μας ο καιρός, είναι η εξουσία!...

Μετά τις φωτιές ήρθαν οι πλημμύρες και πιο πριν από αυτά ήρθε ένας πόλεμος, που έφερε «κρίση» στην ενέργεια και στην οικονομία και πιο πριν μια «πανδημία» και πιο πριν μια οικονομική - δημοσιονομική «κρίση» και πάει λέγοντας, μέχρι που φτάνουμε στην κρίση που δημιούργησε την μεγάλη έκρηξη ή μέχρι την μέρα που ο Θεός σηκώθηκε από τον καναπέ του για να φτιάξει τον κόσμο. Όχι, δεν θα συνεχιστεί το κείμενο σ' αυτό το μοτίβο, απλά με όλα τα παραπάνω προσπαθούμε να δείξουμε ότι οι λεγόμενες «κρίσεις» δεν είναι εξαιρέσεις, αλλά βασικά λειτουργικά στοιχεία της εξουσίας. Οι «κρίσεις» ως βασικά λειτουργικά στοιχεία της εξουσίας, συνήθως χρησιμοποιούνται από τους εξουσιαστές προς όφελός τους, είτε εκπορεύονται από φυσικά φαινόμενα είτε από ανθρωπογενή. Έτσι, οι πλημμύρες, οι φωτιές, οι πόλεμοι, οι δημοσιονομικές κρίσεις, οι πανδημίες, ακόμα και το Big Bang ή η δημιουργία του κόσμου από τον Θεό έχουν χρησιμοποιηθεί από τα εκάστοτε κονκλάβια της εξουσίας για την εδραίωση, τον μετασχηματισμό και την εξέλιξη της εξουσίας τους.

Πλημμύρα ευκαιριών

Και αφού οι πλημμύρες είναι ένα πρόσφατο γεγονός, θα αναφερθούμε σ' αυτές και στην διαχείρισή τους από το κράτος. Πριν από χρόνια, όταν η Θεσσαλία είχε πληγεί από την κακοκαιρία με την ονομασία «Ιανός» το 2020, το κράτος έδωσε στην εταιρεία ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ (στην εταιρεία που συμμετέχει ο πεθερός του υπουργού εξωτερικών Γιώργου Γεραπετρίτη) κάποιες εκατοντάδες εκατομμύρια (143 εκ.) τα οποία αφορούσαν έργα όχι αντιπλημμυρικής προστασίας αλλά έργα-«μπαλώματα» στο οδικό δίκτυο. Ακόμα και αυτά τα έργα έγιναν κυρίως σε περιοχές που δεν είχαν πληγεί σοβαρά από τις πλημμύρες του «Ιανού» και παρουσίασαν μεγάλη χρονική καθυστέρηση, τόση που ακόμα και σήμερα σε ένα μικρό ποσοστό δεν έχουν ολοκληρωθεί. Επιπλέ-

άλλοτε αργό και σταθερό φαίνεται πως μετά τις πλημμύρες δεν θα ισχύει, καθώς απέραντες εκτάσεις είναι ακατάλληλες για φύτευση και αρκετοί χρεωμένοι ιδιοκτήτες τους είναι έτοιμοι να τις δώσουν για εγκατάσταση **φωτοβολταϊκών.** Εκτελεστικός βραχίονας των παραπάνω σχεδιασμών είναι η συνήθης ύποπτη ΤΕΡΝΑ, που ήδη έχει ανακοινώσει ένα τερατώδες φωτοβολταϊκό πάρκο στη Θεσσαλία, το οποίο θα είναι από τα μεγαλύτερα στην Ευρώπη. Γενικά για την Θεσσαλία, η ΤΕΡΝΑ έως το 2025, σχεδιάζει επενδύσεις στον τομέα της ενέργειας ύψους 2,3 δισ. ευρώ. Ίσως αν ολόκληρος ο κάμπος της Θεσσαλίας γίνει ένας τεράστιος καθρέπτης ενέργειας δεν θα ξαναπλημμυρίσει, γιατί τότε οι επενδυτές θα αναγκαστούν να προστατέψουν τις επενδύσεις τους κάνοντας σωστά αντιπλημμυρικά έργα! Διαπιστώνουμε, λοιπόν, πως η «πλημμυρική κρίση» φέρνει πλημμύρα ευκαιριών για την εξουσία και μια επιτάχυνση των κυριαρχικών σχεδιασμών.

ζει επενδύσεις στον τομέα της ενέργειας ύψους 2,3 δισ. ευρώ. Ίσως αν ολόκληρος ο κάμπος της Θεσσαλίας γίνει ένας τεράστιος καθρέπτης ενέργειας δεν θα ξαναπλημμυρίσει, γιατί τότε οι επενδυτές θα αναγκαστούν να προστατέψουν τις επενδύσεις τους κάνοντας σωστά αντιπλημμυρικά έργα! Διαπιστώνουμε, λοιπόν, πως η «πλημμυρική κρίση» φέρνει πλημμύρα ευκαιριών για την εξουσία και μια επιτάχυνση των κυριαρχικών σχεδιασμών.

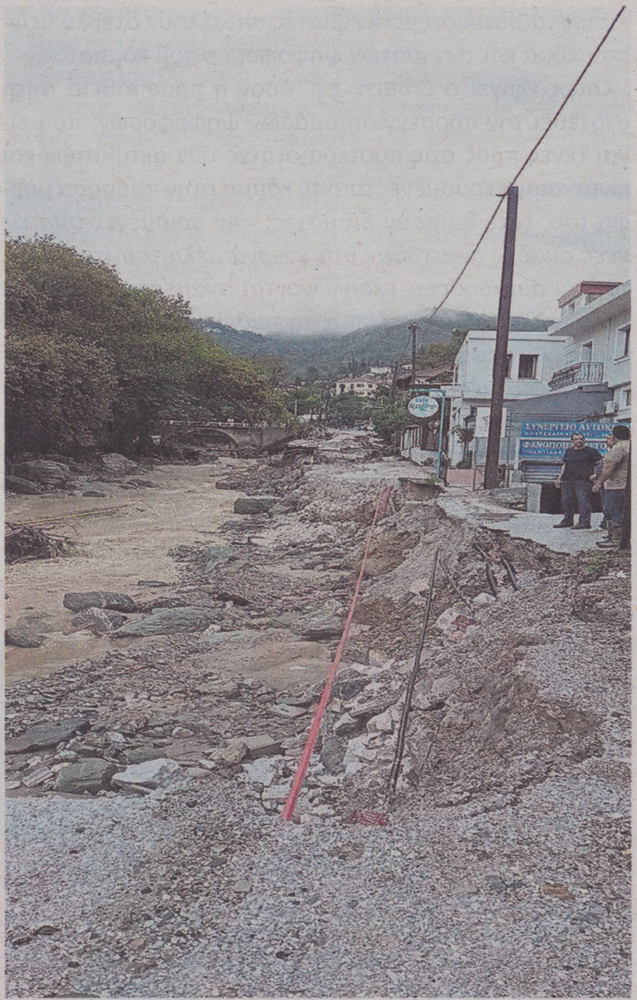
Ο κακός μας ο καιρός, είναι η εξουσία!...

Μετά τις φωτιές ήρθαν οι πλημμύρες και πιο πριν από αυτά ήρθε ένας πόλεμος, που έφερε «κρίση» στην ενέργεια και στην οικονομία και πιο πριν μια «πανδημία» και πιο πριν μια οικονομική - δημοσιονομική «κρίση» και πάει λέγοντας, μέχρι που φτάνουμε στην κρίση που δημιούργησε την μεγάλη έκρηξη ή μέχρι την μέρα που ο Θεός σηκώθηκε από τον καναπέ του για να φτιάξει τον κόσμο. Όχι, δεν θα συνεχιστεί το κείμενο σ' αυτό το μοτίβο, απλά με όλα τα παραπάνω προσπαθούμε να δείξουμε ότι οι λεγόμενες «κρίσεις» δεν είναι εξαιρέσεις, αλλά βασικά λειτουργικά στοιχεία της εξουσίας. Οι «κρίσεις» ως βασικά λειτουργικά στοιχεία της εξουσίας, συνήθως χρησιμοποιούνται από τους εξουσιαστές προς όφελός τους, είτε εκπορεύονται από φυσικά φαινόμενα είτε από ανθρωπογενή. Έτσι, οι πλημμύρες, οι φωτιές, οι πόλεμοι, οι δημοσιονομικές κρίσεις, οι πανδημίες, ακόμα και το Big Bang ή η δημιουργία του κόσμου από τον Θεό έχουν χρησιμοποιηθεί από τα εκάστοτε κονκλάβια της εξουσίας για την εδραίωση, τον μετασχηματισμό και την εξέλιξη της εξουσίας τους.

Πλημμύρα ευκαιριών

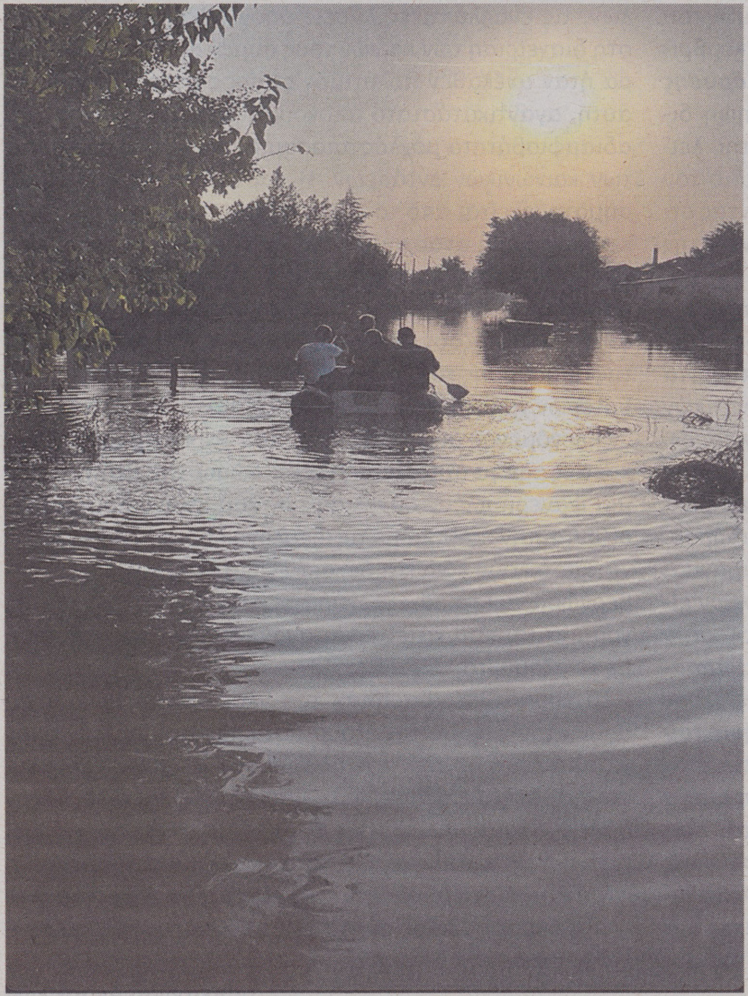
Και αφού οι πλημμύρες είναι ένα πρόσφατο γεγονός, θα αναφερθούμε σ' αυτές και στην διαχείρισή τους από το κράτος. Πριν από χρόνια, όταν η Θεσσαλία είχε πληγεί από την κακοκαιρία με την ονομασία «Ιανός» το 2020, το κράτος έδωσε στην εταιρεία ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ (στην εταιρεία που συμμετέχει ο πεθερός του υπουργού εξωτερικών Γιώργου Γεραπετρίτη) κάποιες εκατοντάδες εκατομμύρια (143 εκ.) τα οποία αφορούσαν έργα όχι αντιπλημμυρικής προστασίας αλλά έργα-«μπαλώματα» στο οδικό δίκτυο. Ακόμα και αυτά τα έργα έγιναν κυρίως σε περιοχές που δεν είχαν πληγεί σοβαρά από τις πλημμύρες του «Ιανού» και παρουσίασαν μεγάλη χρονική καθυστέρηση, τόση που ακόμα και σήμερα σε ένα μικρό ποσοστό δεν έχουν ολοκληρωθεί. Επιπλέον η ΤΕΡΝΑ, όπως και κάποιοι άλλοι αποδέκτες, πήραν 70 εκατ. ευρώ για αντιπλημμυρικά έργα γύρω από τον αυτοκινητόδρομο που διασχίζει την Θεσσαλία. Τα έργα αυτά ακόμα δεν έχουν ξεκινήσει, έχοντας ως δικαιολογία εκκρεμότητες στην περιβαλλοντική αδειοδότηση που, όμως, οι μελέτες της έχουν κατατεθεί από το 2021. Η ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ, παρ' όλα αυτά, ολοκλήρωσε την αγορά του αεροδρομίου του Ηρακλείου και προχωράει με γοργούς ρυθμούς στην αγορά του αεροδρομίου της Καλαμάτας. Και τα δύο αεροδρόμια έχουν μπει προς πώληση στο Υπερταμείο ως κρατική περιουσία και έτσι με αυτό τον τρόπο βλέπουμε την ανάπτυξη μιας δυνατής σχέσης μεταξύ κράτους και κράτους-ΤΕΡΝΑ, όπου τα χρήματα κάνουν κύκλο και διατηρούνται στην κρατική οικογένεια. Επιπλέον, το κράτος, μετά τον «Ιανό» το 2020, έδωσε 500 εκατομμύρια στην περιφερειακή ενότητα Καρδίτσας και αυτά μοιράστηκαν

Η φύση δεν εκδικείται, απλά ο άνθρωπος πάει ενάντια στον εαυτό του

Πέραν, όμως, των ευκαιριών που δημιουργούνται με τις φυσικές κρίσεις, επιταχύνοντας κυριαρχικές επιδιώξεις,

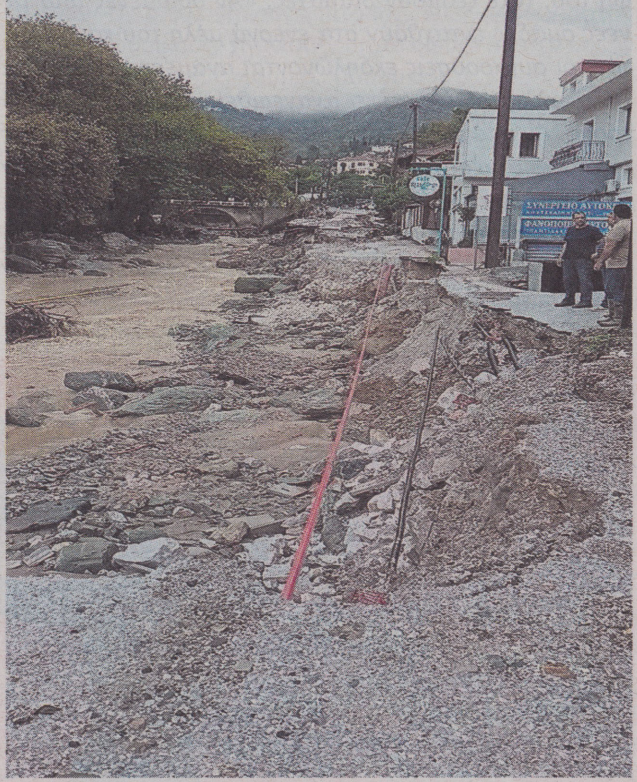
για και στην οικονομία και πιο πριν μια «πανδημία» και πιο πριν μια οικονομική - δημοσιονομική «κρίση» και πάει λέγοντας, μέχρι που φτάνουμε στην κρίση που δημιούργησε την μεγάλη έκρηξη ή μέχρι την μέρα που ο Θεός σηκώθηκε από τον καναπέ του για να φτιάξει τον κόσμο. Όχι, δεν θα συνεχιστεί το κείμενο σ' αυτό το μοτίβο, απλά με όλα τα παραπάνω προσπαθούμε να δείξουμε ότι οι λεγόμενες «κρίσεις» δεν είναι εξαιρέσεις, αλλά βασικά λειτουργικά στοιχεία της εξουσίας. Οι «κρίσεις» ως βασικά λειτουργικά στοιχεία της εξουσίας, συνήθως χρησιμοποιούνται από τους εξουσιαστές προς όφελός τους, είτε εκπορεύονται από φυσικά φαινόμενα είτε από ανθρωπογενή. Έτσι, οι πλημμύρες, οι φωτιές, οι πόλεμοι, οι δημοσιονομικές κρίσεις, οι πανδημίες, ακόμα και το για την εδραίωση, τον μετασχηματισμό και την εξέλιξη της εξουσίας τους.

Πλημμύρα ευκαιριών

Και αφού οι πλημμύρες είναι ένα πρόσφατο γεγονός, θα αναφερθούμε σ' αυτές και στην διαχείρισή τους από το κράτος. Πριν από χρόνια, όταν η Θεσσαλία είχε πληγεί από την κακοκαιρία με την ονομασία «Ιανός» το 2020, το κράτος έδωσε στην εταιρεία ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ (στην εταιρεία που συμμετέχει ο πεθερός του υπουργού εξωτερικών Γιώργου Γεραπετρίτη) κάποιες εκατοντάδες εκατομμύρια (143 εκ.) τα οποία αφορούσαν έργα όχι αντιπλημμυρικής προστασίας αλλά έργα-«μπαλώματα» στο οδικό δίκτυο. Ακόμα και αυτά τα έργα έγιναν κυρίως σε περιοχές που δεν είχαν πληγεί σοβαρά από τις πλημμύρες του «Ιανού» και παρουσίασαν μεγάλη χρονική καθυστέρηση, τόση που ακόμα και σήμερα σε ένα μικρό ποσοστό δεν έχουν ολοκληρωθεί. Επιπλέον η ΤΕΡΝΑ, όπως και κάποιοι άλλοι αποδέκτες, πήραν 70 εκατ. ευρώ για αντιπλημμυρικά έργα γύρω από τον αυτοκινητόδρομο που διασχίζει την Θεσσαλία. Τα έργα αυτά ακόμα δεν έχουν ξεκινήσει, έχοντας ως δικαιολογία εκκρεμότητες στην περιβαλλοντική αδειοδότηση που, όμως, οι μελέτες της έχουν κατατεθεί από το 2021. Η ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ, παρ' όλα αυτά, ολοκλήρωσε την αγορά του αεροδρομίου του Ηρακλείου και προχωράει με γοργούς ρυθμούς στην αγορά του αεροδρομίου της Καλαμάτας. Και τα δύο αεροδρόμια έχουν μπει προς πώληση στο Υπερταμείο ως κρατική περιουσία και έτσι με αυτό τον τρόπο βλέπουμε την ανάπτυξη μιας δυνατής σχέσης μεταξύ κράτους και κράτους-ΤΕΡΝΑ, όπου τα χρήματα κάνουν κύκλο και διατηρούνται στην κρατική οικογένεια. Επιπλέον, το κράτος, μετά τον «Ιανό» το 2020, έδωσε 500 εκατομμύρια στην περιφερειακή ενότητα Καρδίτσας και αυτά μοιράστηκαν για να μπαλωθούν κυρίως πελατειακές σχέσεις, αφήνοντας στην απέξω, λίγο ή πολύ, ανθρώπους που έψαχναν να αποζημιωθούν.

Μετά την επιβολή μονοκαλλιεργειών, έρχεται και η έμμεση επιβολή αλλαγής χρήσης γης μέσω των καταστροφών από τις πλημμύρες. Για πολλά χρόνια, το κράτος υλοποιεί κυριαρχικούς σχεδιασμούς μετατροπής του κάμπου σε έναν τεράστιο καθρέπτη για την παραγωγή ενέργειας. Το

Η φύση δεν εκδικείται, απλά ο άνθρωπος πάει ενάντια στον εαυτό του

Πέραν, όμως, των ευκαιριών που δημιουργούνται με τις φυσικές κρίσεις, επιταχύνοντας κυριαρχικές επιδιώξεις, υπάρχει και το κομμάτι εκείνο που έχει να κάνει με την σχέση του ανθρώπου με την ίδια την φύση· την κατανόηση και την επικοινωνία που έχει μαζί της. Η μόνη εξουσία που οφείλει να αναγνωρίσει ένας ελεύθερος άνθρωπος είναι αυτή της φύσης· κάθε εξέγερση εναντίον της όχι μόνο είναι μάταιη, όχι απλά άτοπη, αλλά είναι και ενάντια στον ίδιο του τον εαυτό. Έτσι, *«όταν ο άνθρωπος ενεργεί πάνω στη φύση, είναι σαν η φύση ν' αντενεργεί πάνω στον ίδιο της τον εαυτό.[...] Ο άνθρωπος λοιπόν, δεν έχει*

Η δικαιοσύνη είτε θα έρθει με την κατάργηση του κράτους ή θα ντύνεται καρνάβαλος

Η είδηση, ότι 26 μη πολιτικά πρόσωπα κλήθηκαν από την ευρωπαϊκή εισαγγελία να καταθέσουν απολογητικά υπομνήματα και ότι οι διατελέσαντες υπουργοί, από το 2016 ως την ημέρα της σύγκρουσης των τρένων στα Τέμπη, κατηγορούνται και αυτοί από την ευρωπαϊκή εισαγγελία για παράβαση καθήκοντος και απιστίας εις βάρος της Ε.Ε, πέρασε εξ ολοκλήρου στα ψιλά. Όλοι οι παραπάνω έχουν ανάμειξη στην σύμβαση που υπογράφηκε το 2014 μεταξύ ΕΡΓΟΣΕ και ΤΟΜΗ-Alstom και είχε να κάνει με την κατασκευή της τηλεδιοίκησης στο σιδηροδρομικό δίκτυο. Το έργο είχε προϋπολογισμό 41 εκατ. ευρώ και χρηματοδοτούταν κατά 85% από την Ε.Ε., αλλά δεν έγινε ποτέ, ενώ όλα αυτά τα χρόνια τα χρήματα εισπράττονταν κανονικά. Το κατηγορητήριο για τους διατελέσαντες Υπουργούς Μεταφορών από το 2016 έως την ημέρα της σύγκρουσης των τρένων έχει διαβιβαστεί στην Βουλή. Μάλιστα, για το θέμα της συγκεκριμένης σύμβασης το 2021, είχε κάνει έρευνα και η εισαγγελία της Αθήνας η οποία κατέληξε στο αρχείο.
Ο λόγος που πέρασε στα ψιλά η παραπάνω σύμβαση είναι γιατί «κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει». Τα μέσα μαζικής εξαπάτησης και οι «έρευνες» επικεντρώνονται σε διεφθαρμένους και φιλάργυρους ιδιώτες ή σταθμάρχες, ώστε να καταλαγιάσει ο κουρνιαχτός απέναντι στο ίδιο το κράτος και στους εκάστοτε πολιτικούς διαχειριστές του διαχρονικά, έτσι ώστε οι «τι θα κάνουμε χωρίς κράτος» να πάνε να ψηφίσουν για «να αλλάξουν επιτέλους τα πράγματα».
Οι Ευρωπαίοι εντεταλμένοι εισαγγελείς, που ανακίνησαν την συγκεκριμένη έρευνα, την οποία είχαν κλείσει χωρίς πόρισμα οι Έλληνες εισαγγελείς, παίζουν με την σειρά τους τον δικό τους ρόλο σε αυτό το θέατρο που ονομάζεται «δικαιοσύνη» και δυναμώνουν την πεποίθηση στους εξουσιαζόμενους, ότι τα πράγματα μπορούν να «λειτουργήσουν σωστά», με «ευρωπαϊκά πρότυπα». Δεν υπάρχει ίχνος αναφοράς για τις ευθύνες των εν Ελλάδι συναδέλφων τους που έβαλαν την έρευνα στο αρχείο, ενώ είναι δεδομένο πως τελικά οι κατηγορούμενοι υπουργοί έκαναν σωστά την δουλειά τους αλλά είχαν διεφθαρμένους υφιστάμενους.
Έτσι, ο πέλεκυς της «δικαιοσύνης» αν θα πέσει, θα πέσει ελεγχόμενα στο ασφαλές περιβάλλον κάποιων διεφθαρμένων και φιλάργυρων ιδιωτών.
Η πραγματική δικαιοσύνη, όμως, πρέπει να ασκηθεί από τους εξουσιαζόμενους ενάντια στο κράτος και την εξουσία, των οποίων οι ποιοτικές τους λειτουργίες βρίσκονται κάτω από τα συντρίμμια των βαγονιών στα Τέμπη, στις λάσπες της Θεσσαλίας, στις στάχτες του Έβρου, της Εύβοιας, της Πάρνηθας και της Ρόδου· εκεί είναι η απάντηση στο ερώτημα, «Που είναι το κράτος;»!

Ε.

ποτέ τη δυνατότητα να παλέψει με την φύση. Επομένως, δεν μπορεί ούτε να τη νικήσει ούτε να την κυριαρχήσει. Αν και, όπως έχω πει, επιχειρεί και ενεργεί φαινομενικά αντίθετα προς τη φύση, υποτάσσεται ακόμα στους νόμους

θα ήταν πως ο Κραυσίδωνας διέλυσε τον δρόμο που ήταν η κοίτη του από αρχαιοτάτων χρόνων και την γέφυρα που είχε χτιστεί αγνοώντας την πραγματική κοίτη του ρέματος. Ενημερωτικά μόνο να αναφέρουμε, πως το συγκεκριμένο

των τρένων στα Τέμπη, κατηγορούνται και αυτοί από την ευρωπαϊκή εισαγγελία για παράβαση καθήκοντος και απιστίας εις βάρος της Ε.Ε, πέρασε εξ ολοκλήρου στα ψιλά. Όλοι οι παραπάνω έχουν ανάμειξη στην σύμβαση που υπογράφηκε το 2014 μεταξύ ΕΡΓΟΣΕ και ΤΟΜΗ-Alstom και είχε να κάνει με την κατασκευή της τηλεδιοίκησης στο σιδηροδρομικό δίκτυο. Το έργο είχε προϋπολογισμό 41 εκατ. ευρώ και χρηματοδοτούταν κατά 85% από την Ε.Ε., αλλά δεν έγινε ποτέ, ενώ όλα αυτά τα χρόνια τα χρήματα εισπράττονταν κανονικά. Το κατηγορητήριο για τους διατελέσαντες Υπουργούς Μεταφορών από το 2016 έως την ημέρα της σύγκρουσης των τρένων έχει διαβιβαστεί στην Βουλή. Μάλιστα, για το θέμα της συγκεκριμένης σύμβασης το 2021, είχε κάνει έρευνα και η εισαγγελία της Αθήνας η οποία κατέληξε στο αρχείο. Ο λόγος που πέρασε στα ψιλά η παραπάνω σύμβαση είναι γιατί «κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει». Τα μέσα μαζικής εξαπάτησης και οι «έρευνες» επικεντρώνονται σε διεφθαρμένους και φιλάργυρους ιδιώτες ή σταθμάρχες, ώστε να καταλαγιάσει ο κουρνιαχτός απέναντι στο ίδιο το κράτος και στους

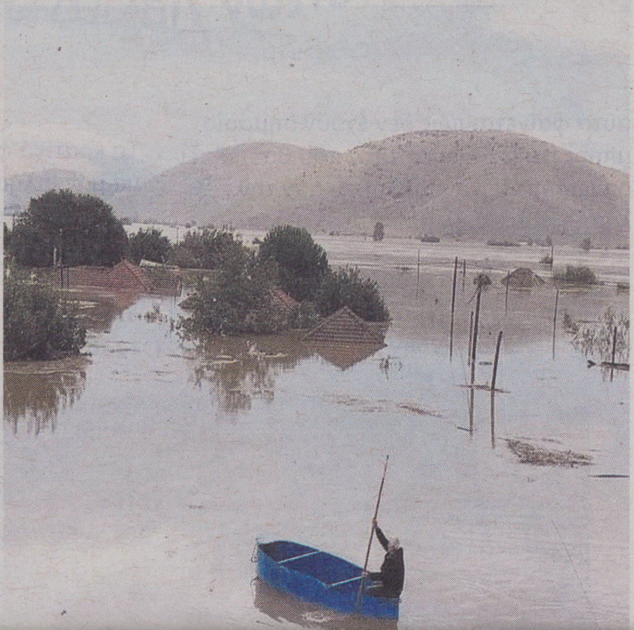
εκάστοτε πολιτικούς διαχειριστές του διαχρονικά, έτσι ώστε οι «τι θα κάνουμε χωρίς κράτος» να πάνε να ψηφίσουν για «να αλλάξουν επιτέλους τα πράγματα». Οι Ευρωπαίοι εντεταλμένοι εισαγγελείς, που ανακίνησαν την συγκεκριμένη έρευνα, την οποία είχαν κλείσει χωρίς πόρισμα οι Έλληνες εισαγγελείς, παίζουν με την σειρά τους τον δικό τους ρόλο σε αυτό το θέατρο που ονομάζεται «δικαιοσύνη» και δυναμώνουν την πεποίθηση στους εξουσιαζόμενους, ότι τα πράγματα μπορούν να «λειτουργήσουν σωστά», με «ευρωπαϊκά πρότυπα». Δεν υπάρχει ίχνος αναφοράς για τις ευθύνες των εν Ελλάδι συναδέλφων τους που έβαλαν την έρευνα στο αρχείο, ενώ είναι δεδομένο πως τελικά οι κατηγορούμενοι υπουργοί έκαναν σωστά την δουλειά τους αλλά είχαν διεφθαρμένους υφιστάμενους. Έτσι, ο πέλεκυς της «δικαιοσύνης» αν θα πέσει, θα πέσει ελεγχόμενα στο ασφαλές περιβάλλον κάποιων διεφθαρμένων και φιλάργυρων ιδιωτών.

Η πραγματική δικαιοσύνη, όμως, πρέπει να ασκηθεί από τους εξουσιαζόμενους ενάντια στο κράτος και την εξουσία, των οποίων οι ποιοτικές τους λειτουργίες βρίσκονται κάτω από τα συντρίμμια των βαγονιών στα Τέμπη, στις λάσπες της Θεσσαλίας, στις στάχτες του Έβρου, της Εύβοιας, της Πάρνηθας και της Ρόδου· εκεί είναι η απάντηση στο ερώτημα, «Που είναι το κράτος;»!

Ε.

ποτέ τη δυνατότητα να παλέψει με την φύση. Επομένως, δεν μπορεί ούτε να τη νικήσει ούτε να την κυριαρχήσει. Αν και, όπως έχω πει, επιχειρεί και ενεργεί φαινομενικά αντίθετα προς τη φύση, υποτάσσεται ακόμα στους νόμους της. Είναι απόλυτα σκλάβος της. Αλλά αυτή η σκλαβιά δεν υπάρχει, γιατί κάθε σκλαβιά προϋποθέτει δύο όντα ξεχωριστά, από τα οποία το ένα να υποτάσσεται στο άλλο. Ο άνθρωπος δεν είναι έξω από την φύση, γιατί δεν είναι ο ίδιος τίποτα άλλο παρά φύση. Λοιπόν δεν μπορεί να είναι σκλάβος της». (Μπακούνιν, *Η φύση και η ελευθερία*). Όσο και αν το κράτος, μέσα από τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης, θέλει να μας πει πως μας φταίει ο καιρός που *«πρώτη φόρα στα 16.000 χρόνια ρίχνει τέτοιο νερό»*, εμείς πιστεύουμε πως ο κακός μας ο καιρός είναι η εξουσία και οι εξουσιαστικές αντιλήψεις που έχουν ενσταλαχτεί στους ανθρώπους και τους κάνουν αλαζόνες απέναντι και στον ίδιο τους τον εαυτό, δηλαδή την φύση. Βέβαια, όσο απλή και να φαντάζει αυτή η διαπίστωση, άλλο τόσο είναι δύσκολη να γίνει κατανοητή, όταν ο άνθρωπος είναι κυριευμένος από εξουσιαστικές αντιλήψεις. Η εξουσία αποκόβει τον

θα ήταν πως ο Κραυσίδωνας διέλυσε τον δρόμο που ήταν η κοίτη του από αρχαιοτάτων χρόνων και την γέφυρα που είχε χτιστεί αγνοώντας την πραγματική κοίτη του ρέματος. Ενημερωτικά μόνο να αναφέρουμε, πως το συγκεκριμένο ρέμα είναι μνημείο παρέμβασης ενός ρέματος από τον άνθρωπο, όπου, αντί ο άνθρωπος να φέρει την ζωή του στα μέτρα του ρέματος, διαμόρφωσε το ρέμα πάνω στη ζωή του. Στις εκβολές του ρέματος φτιάχτηκε το λιμάνι του Βόλου, αλλάζοντας μάλιστα και την πορεία του για να βολέψει στην κατασκευή του λιμανιού. Το 1945 οι εκβολές του είχαν περίπου 240 μέτρα πλάτος και σήμερα έχουν περιοριστεί στα 40 και σε μεγάλο του μέρος είναι καναλοποιημένος. Όταν ένα ρέμα έχει χάσει τον όγκο του, την βλάστηση του και οι εκβολές του είναι πολύ μικρές, είναι δεδομένο πως σε μια ισχυρή νεροποντή θα αυξήσει την δυναμικότητά του, αφού όχι μόνο δεν θα έχει να απλωθεί αλλά ούτε και να ξεχυθεί φυσικά προς την θάλασσα μέσω ενός δέλτα, το οποίο δεν υπάρχει. Η εκμηδένιση των κοιτών των ποταμών και των ρεμάτων είναι σύνηθες πρακτική και δεν αποτελεί «συνήθεια» μόνο των Θεσσαλών.

σύγκρουσης των τρένων έχει διαβιβαστεί στην Βουλή. Μάλιστα, για το θέμα της συγκεκριμένης σύμβασης το 2021, είχε κάνει έρευνα και η εισαγγελία της Αθήνας η οποία κατέληξε στο αρχείο. Ο λόγος που πέρασε στα ψιλά η παραπάνω σύμβαση είναι γιατί «κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει». Τα μέσα μαζικής εξαπάτησης και οι «έρευνες» επικεντρώνονται σε διεφθαρμένους και φιλάργυρους ιδιώτες ή σταθμάρχες, ώστε να καταλαγιάσει ο κουρνιαχτός απέναντι στο ίδιο το κράτος και στους εκάστοτε πολιτικούς διαχειριστές του διαχρονικά, έτσι ώστε οι «τι θα κάνουμε χωρίς κράτος» να πάνε να ψηφίσουν για «να αλλάξουν επιτέλους τα πράγματα». Οι Ευρωπαίοι εντεταλμένοι εισαγγελείς, που ανακίνησαν την συγκεκριμένη έρευνα, την οποία είχαν κλείσει χωρίς πόρισμα οι Έλληνες εισαγγελείς, παίζουν με την σειρά τους τον δικό τους ρόλο σε αυτό το θέατρο που ονομάζεται «δικαιοσύνη» και δυναμώνουν την πεποίθηση στους εξουσιαζόμενους, ότι τα πράγματα μπορούν να «λειτουργήσουν σωστά», με «ευρωπαϊκά πρότυπα». Δεν υπάρχει ίχνος αναφοράς για τις ευθύνες των εν Ελλάδι συναδέλφων τους που έβαλαν την έρευνα στο αρχείο, ενώ είναι δεδομένο πως τελικά οι κατηγορούμενοι υπουργοί έκαναν σωστά την δουλειά τους αλλά είχαν διεφθαρμένους υφιστάμενους. Έτσι, ο πέλεκυς της «δικαιοσύνης» αν θα πέσει, θα πέσει ελεγχόμενα στο ασφαλές περιβάλλον κάποιων διεφθαρμένων και φιλάργυρων ιδιωτών.

Η πραγματική δικαιοσύνη, όμως, πρέπει να ασκηθεί από τους εξουσιαζόμενους ενάντια στο κράτος και την εξουσία, των οποίων οι ποιοτικές τους λειτουργίες βρίσκονται κάτω από τα συντρίμμια των βαγονιών στα Τέμπη, στις λάσπες της Θεσσαλίας, στις στάχτες του Έβρου, της Εύβοιας, της Πάρνηθας και της Ρόδου· εκεί είναι η απάντηση στο ερώτημα, «Που είναι το κράτος;»!

Ε.

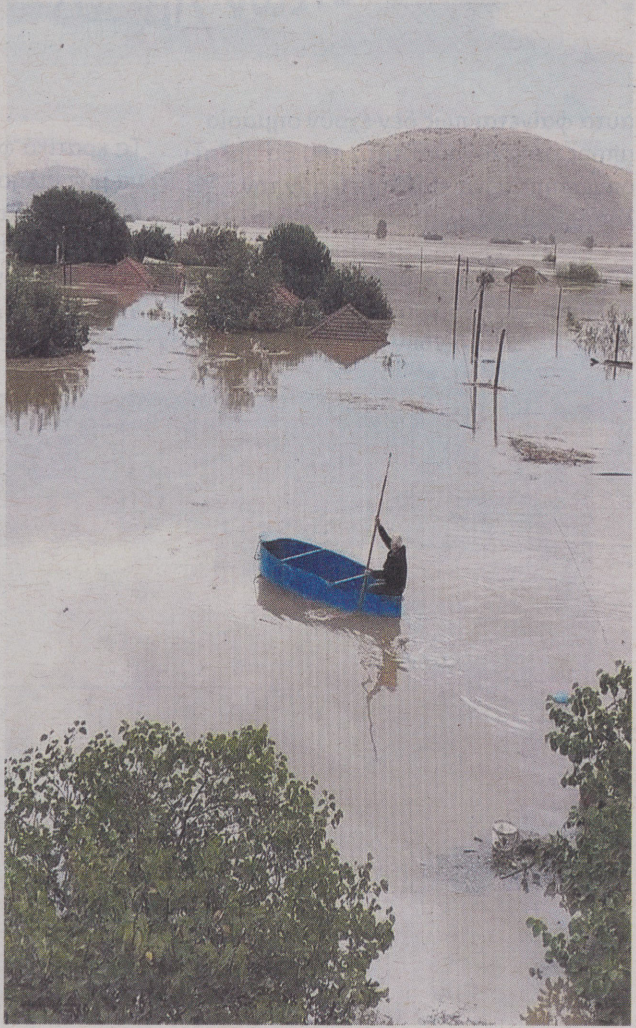
ποτέ τη δυνατότητα να παλέψει με την φύση. Επομένως, δεν μπορεί ούτε να τη νικήσει ούτε να την κυριαρχήσει. Αν και, όπως έχω πει, επιχειρεί και ενεργεί φαινομενικά αντίθετα προς τη φύση, υποτάσσεται ακόμα στους νόμους της. Είναι απόλυτα σκλάβος της. Αλλά αυτή η σκλαβιά δεν υπάρχει, γιατί κάθε σκλαβιά προϋποθέτει δύο όντα ξεχωριστά, από τα οποία το ένα να υποτάσσεται στο άλλο. Ο άνθρωπος δεν είναι έξω από την φύση, γιατί δεν είναι ο ίδιος τίποτα άλλο παρά φύση. Λοιπόν δεν μπορεί να είναι σκλάβος της». (Μπακούνιν, Η φύση και η ελευθερία). Όσο και αν το κράτος, μέσα από τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης, θέλει να μας πει πως μας φταίει ο καιρός που *«πρώτη φόρα στα 16.000 χρόνια ρίχνει τέτοιο νερό»*, εμείς πιστεύουμε πως ο κακός μας ο καιρός είναι η εξουσία και οι εξουσιαστικές αντιλήψεις που έχουν ενσταλαχτεί στους ανθρώπους και τους κάνουν αλαζόνες απέναντι και στον ίδιο τους τον εαυτό, δηλαδή την φύση. Βέβαια, όσο απλή και να φαντάζει αυτή η διαπίστωση, άλλο τόσο είναι δύσκολη να γίνει κατανοητή, όταν ο άνθρωπος είναι κυριευμένος από εξουσιαστικές αντιλήψεις. Η εξουσία αποκόβει τον άνθρωπο από την σύνδεση του με την φύση, δημιουργώντας μια αλαζονική απόσταση και τελικά κατασκευάζοντας μια ψευδαίσθηση πως αυτό που αγκαλιάζει και εμπεριέχει τα πάντα, δεν επηρεάζει τον ίδιο. Με απλά λόγια, τα μπαζωμένα ρέματα, οι διευθετήσεις της ροής των ποταμών, οι διαμορφωμένες και χτισμένες κοίτες ρεμάτων κ.λπ. είναι συνήθεις πρακτικές αλαζονείας του ανθρώπου απέναντι στη φύση ή πιο σωστά, απέναντι στον εαυτό του.

Τα ίδια τα λόγια που ακούγονται ή διαβάζονται στα μέσα μαζικής εξαπάτησης φανερώνουν την αλαζονεία που περιγράψαμε παραπάνω. *«Το ρέμα του Κραυσίδωνα στον Βόλο, διέλυσε τον δρόμο και την γέφυρα»*, ενώ το σωστό θα ήταν πως ο Κραυσίδωνας διέλυσε τον δρόμο που ήταν η κοίτη του από αρχαιοτάτων χρόνων και την γέφυρα που είχε χτιστεί αγνοώντας την πραγματική κοίτη του ρέματος. Ενημερωτικά μόνο να αναφέρουμε, πως το συγκεκριμένο ρέμα είναι μνημείο παρέμβασης ενός ρέματος από τον άνθρωπο, όπου, αντί ο άνθρωπος να φέρει την ζωή του στα μέτρα του ρέματος, διαμόρφωσε το ρέμα πάνω στη ζωή του. Στις εκβολές του ρέματος φτιάχτηκε το λιμάνι του Βόλου, αλλάζοντας μάλιστα και την πορεία του για να βολέψει στην κατασκευή του λιμανιού. Το 1945 οι εκβολές του είχαν περίπου 240 μέτρα πλάτος και σήμερα έχουν περιοριστεί στα 40 και σε μεγάλο του μέρος είναι καναλοποιημένος. Όταν ένα ρέμα έχει χάσει τον όγκο του, την βλάστηση του και οι εκβολές του είναι πολύ μικρές, είναι δεδομένο πως σε μια ισχυρή νεροποντή θα αυξήσει την δυναμικότητά του, αφού όχι μόνο δεν θα έχει να απλωθεί αλλά ούτε και να ξεχυθεί φυσικά προς την θάλασσα μέσω ενός δέλτα, το οποίο δεν υπάρχει. Η εκμηδένιση των κοιτών των ποταμών και των ρεμάτων είναι σύνηθες πρακτική και δεν αποτελεί «συνήθεια» μόνο των Θεσσαλών.

Πώς θα πάει η συνέχεια;

Οι εκάστοτε δημαρχαίοι θα ξαναφτιάξουν τον δρόμο, μπαζώνοντας εκ νέου το ρέμα, θα ξαναφτιάξουν και την γέφυρα, συνεχίζοντας να παραβλέπουν την πραγματική κοίτη του ρέματος και οι ψηφοφόροι, ευχαριστημένοι, θα τους ξαναψηφίσουν, γιατί είδαν έργα να γίνονται στον τόπο τους και έτσι θα συνεχιστεί ο κύκλος της αλαζονικής χαζομάρας, μέχρι να ξαναχάσουν την γη κάτω από τα πόδια τους. Κοινώς, όσο οι άνθρωποι θα συνεχίσουν να σκέφτονται εξουσιαστικά, τίποτα δεν θα πάει καλά.

Ελευθερόκοκκος

Τηλεκπαίδευση στις λάσπες και ...κανονικότητα ολοταχώς!

Πάνω απ' την επικαθήμενη λάσπη των κατεστραμμένων σπιτιών, των διαλυμένων ζωών, την μυρωδιά του θανάτου και της αποσύνθεσης· χαμένοι στο λαβύρινθο της απώλειας και πάνω απ' την θολούρα των τραυματισμένων ψυχών, επιβάλλεται η «κανονικότητα». Τα σχολεία μάς λένε πως πρέπει να ανοίξουν, άσχετα αν οι λάσπες κρύβονται ακόμα πίσω απ' τις ντουλάπες και στις γωνίες των μωσαϊκών, άσχετα αν πολλά παιδιά δεν θα έχουν σπίτια αλλά θα έχουν σχολείο... άσχετα αν ο ένας τοίχος καταρρέει, τα μαθήματα θα γίνουν στον άλλον τοίχο. Παιδιά με τραύματα και με γονείς εξίσου τραυματισμένους. Αλλά

κακοκαιρία που θα πλήξει και την ήδη πλημμυρισμένη Θεσσαλία με αποτέλεσμα το δια ζώσης άνοιγμα να μετατρέπεται σε τηλεκπαίδευση, διατηρώντας, έτσι, την κανονικότητα. Βέβαια, για το πώς θα γίνει τηλεκπαίδευση με κατεστραμμένα σπίτια ούτε λόγος. Η Λάρισα και η Καρδίτσα έχουν γεμίσει με κόσμο από τις πλημμυρισμένες περιοχές· άνθρωποι που φιλοξενούνται σε συγγενικά και φιλικά τους πρόσωπα. Επιπλέον, το κομμάτι της Λάρισας που δεν πλημμύρισε φιλοξενεί κόσμο που έμενε στο πλημμυρισμένο κομμάτι. Σε όλα αυτά τα ήδη φορτισμένα γεγονότα για τις ζωές των ανθρώπων το

κράτος επιβάλει τηλεκπαίδευση γράφοντας στα παλιά του τα παπούτσια τις πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων που επλήγησαν. Η πρεμούρα για την κανονικότητα που θέλει να επιβάλει το κράτος έγκειται στην λάσπη που θέλει να ρίξει πάνω από την καταστροφή, αλλάζοντας θέμα, σελίδα και εν τέλει επιδιώκοντας την λήθη.

αυτά φαίνεται πως δεν έχουν σημασία

Δεν ενδιαφέρονται για τον ψυχισμό γονιών και μαθητών και η απόδειξη είναι πως δεν έχουν εξαγγείλει ούτε για τα «μάτια του κόσμου», ένα σχέδιο για την ψυχική υγεία των ανθρώπων της

τολμούν να αντιδράσουν στο δρόμο. Τα ΜΑΤ, που αντί να σταλούν ως ανθρώπινο ανάχωμα στον Πηνειό και επιτέλους να φανούν και κάπου χρήσιμα, είναι η απάντηση του κράτους στα προβλήματα

απ' την θολούρα των τραυματισμένων ψυχών, επιβάλλεται η «κανονικότητα». Τα σχολεία μάς λένε πως πρέπει να ανοίξουν, άσχετα αν οι λάσπες κρύβονται ακόμα πίσω απ' τις ντουλάπες και στις γωνίες των μωσαϊκών, άσχετα αν πολλά παιδιά δεν θα έχουν σπίτια αλλά θα έχουν σχολείο... άσχετα αν ο ένας τοίχος καταρρέει, τα μαθήματα θα γίνουν στον άλλον τοίχο. Παιδιά με τραύματα και με γονείς εξίσου τραυματισμένους. Αλλά αυτά φαίνεται πως δεν έχουν σημασία μπρος στην κανονικότητα που θα πρέπει οπωσδήποτε να επιβληθεί, σαν την λάσπη που επιβλήθηκε στη Θεσσαλία.

Και ενώ ήταν όλα έτοιμα για το πολυπόθητο άνοιγμα των σχολείων, οι προβλέψεις δίνουν μια νέα

Βέβαια, για το πώς θα γίνει τηλεκπαίδευση με κατεστραμμένα σπίτια ούτε λόγος. Η Λάρισα και η Καρδίτσα έχουν γεμίσει με κόσμο από τις πλημμυρισμένες περιοχές· άνθρωποι που φιλοξενούνται σε συγγενικά και φιλικά τους πρόσωπα. Επιπλέον, το κομμάτι της Λάρισας που δεν πλημμύρισε φιλοξενεί κόσμο που έμενε στο πλημμυρισμένο κομμάτι. Σε όλα αυτά τα ήδη φορτισμένα γεγονότα για τις ζωές των ανθρώπων το κράτος επιβάλει τηλεκπαίδευση γράφοντας στα παλιά του τα παπούτσια τις πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων που επλήγησαν. Η πρεμούρα για την κανονικότητα που θέλει να επιβάλει το κράτος έγκειται στην λάσπη που θέλει να ρίξει πάνω από την καταστροφή, αλλάζοντας θέμα, σελίδα και εν τέλει επιδιώκοντας την λήθη.

Τα κρατικά φερέφωνα είναι έτοιμα να μας μιλήσουν για την ανάγκη του ανοίγματος των σχολείων, για την ανάγκη της τηλεκπαίδευσης ως θεραπεία, μέσα από την κοινωνικοποίηση και την διαδικασία της εκπαίδευσης, των ήδη τραυματισμένων παιδιών. Είναι ψεύτες!

Δεν ενδιαφέρονται για τον ψυχισμό γονιών και μαθητών και η απόδειξη είναι πως δεν έχουν εξαγγείλει ούτε για τα «μάτια του κόσμου», ένα σχέδιο για την ψυχική υγεία των ανθρώπων της Θεσσαλίας. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η λήθη μέσω της επιβαλλόμενης κανονικότητας. Το ίδιο, όπως ακριβώς έγινε για τα Τέμπη και τις πυρκαγιές. Η μέριμνα του κράτους απέναντι στον πληττόμενο κόσμο της Θεσσαλίας είναι τα ΜΑΤ, το ξύλο και τα χημικά σε όσους τολμούν να αντιδράσουν στο δρόμο. Τα ΜΑΤ, που αντί να σταλούν ως ανθρώπινο ανάχωμα στον Πηνειό και επιτέλους να φανούν και κάπου χρήσιμα, είναι η απάντηση του κράτους στα προβλήματα της Θεσσαλίας.

Να μην ξεχαστεί η Θεσσαλία, να αντισταθούμε στην κανονικότητα της λήθης.

Ανυπόλυτος

παπούτσια τις πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων που επλήγησαν. Η πρεμούρα για την κανονικότητα που θέλει να επιβάλει το κράτος έγκειται στην λάσπη που θέλει να ρίξει πάνω από την καταστροφή, αλλάζοντας θέμα, σελίδα και εν τέλει επιδιώκοντας την λήθη.

αυτά φαίνεται πως δεν έχουν σημασία μπρος στην κανονικότητα που θα πρέπει οπωσδήποτε να επιβληθεί, σαν την λάσπη που επιβλήθηκε στη Θεσσαλία.

Και ενώ ήταν όλα έτοιμα για το πολυπόθητο άνοιγμα των σχολείων, οι προβλέψεις δίνουν μια νέα

Τα κρατικά φερέφωνα είναι έτοιμα να μας μιλήσουν για την ανάγκη του ανοίγματος των σχολείων, για την ανάγκη της τηλεκπαίδευσης ως θεραπεία, μέσα από την κοινωνικοποίηση και την διαδικασία της εκπαίδευσης, των ήδη τραυματισμένων παιδιών. Είναι ψεύτες!

Δεν ενδιαφέρονται για τον ψυχισμό γονιών και μαθητών και η απόδειξη είναι πως δεν έχουν εξαγγείλει ούτε για τα «μάτια του κόσμου», ένα σχέδιο για την ψυχική υγεία των ανθρώπων της Θεσσαλίας. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι η λήθη μέσω της επιβαλλόμενης κανονικότητας. Το ίδιο, όπως ακριβώς έγινε για τα Τέμπη και τις πυρκαγιές. Η μέριμνα του κράτους απέναντι στον πληττόμενο κόσμο της Θεσσαλίας είναι τα ΜΑΤ, το ξύλο και τα χημικά σε όσους τολμούν να αντιδράσουν στο δρόμο. Τα ΜΑΤ, που αντί να σταλούν ως ανθρώπινο ανάχωμα στον Πηνειό και επιτέλους να φανούν και κάπου χρήσιμα, είναι η απάντηση του κράτους στα προβλήματα της Θεσσαλίας.

Να μην ξεχαστεί η Θεσσαλία, να αντισταθούμε στην κανονικότητα της λήθης.

Ανυπόλυτος

Εκδοση φυλλαδίου ενάντια στις εκλογικές διαδικασίες

Σκοπός της παρούσας έκδοσης είναι να συγκεντρώσει και να παραθέσει κείμενα, δράσεις και παρεμβάσεις που πραγματοποιήθηκαν από τον "Συντονισμό αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στις εκλογές" κατά τη διάρκεια Μαΐου-Ιουνίου 2023.

Στη βάση της συνδιαμόρφωσης και της σύνθεσης πορευτήκαμε, με πνεύμα αμοιβαιότητας και ειλικρίνειας, και με την αδιαπραγμάτευτη πεποίθηση ότι οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές ακόμη και στους πλέον χαλεπούς καιρούς, κρατούν ανοικτούς τους δρόμους της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

Ως αναρχικοί και αναρχικές δεν θα μπορούσαμε να δεχτούμε την ανάθεση των ζωών μας σε κομματικούς σχηματισμούς αλλά ούτε και ν' ανεχτούμε επίδοξους εξουσιαστές ως μεσίτες των επιθυμιών μας.

Και αν ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας βλέπει ως μονόδρομο την αντιπροσώπευση και την επιτέλεση του εκλογικού καθήκοντος ως το μονοπάτι μέσω του οποίου θα εκπληρώσει τις επιθυμίες του, εμείς επιμένουμε να υπενθυμίζουμε το παράδοξο της απόφασης αυτής.

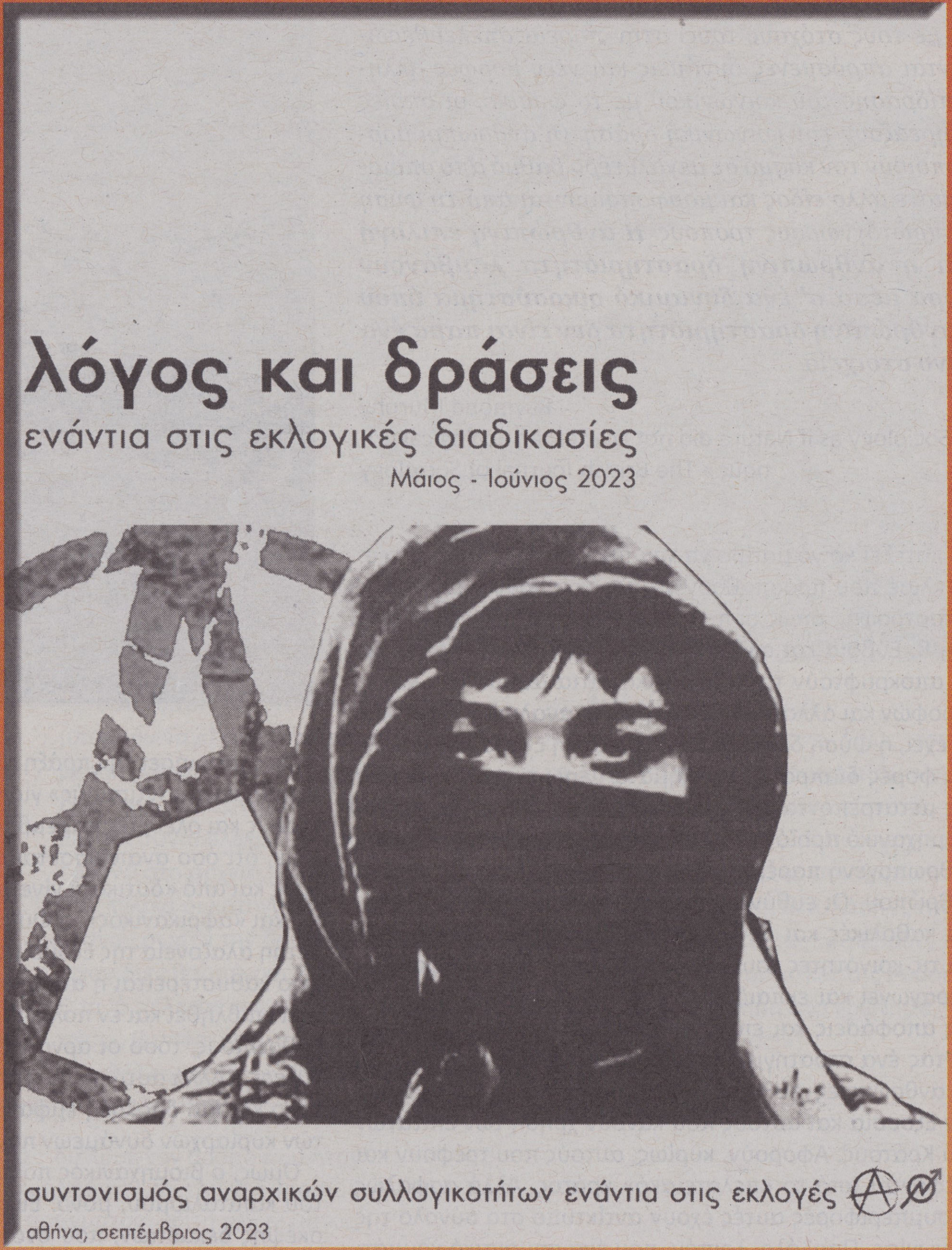
Παράδοξο γιατί η ανάθεση δεν θα μπορούσε παρά να διαιωνίζει το δίπολο καταπιεστών και καταπιεσμένων.

Παράδοξο γιατί ποτέ κανένας/μια από τους/τις «από πάνω» δεν θα μπορούσε να ανέβει εκεί, αν οι «από κάτω» δεν πρόσφεραν εθελόδουλα το κεφάλι τους για σκαλί.

Σκοπός μας δεν είναι να κουνήσουμε το δάχτυλο σε όσες και όσους περιφέρουν τις αλυσίδες τους, αλλά να δείξουμε ότι μπορούμε στο "εδώ και τώρα" και όχι σε κάποιο νεφελώδες και αβέβαιο μέλλον, να δημιουργήσουμε έναν κόσμο ελεύθερο και ανεξούσιο.

Όσα προτείνονται και καταθέτονται μέσα από τα κείμενα ομάδων και συλλογικοτήτων είναι ο κόσμος που εμείς ονειρευόμαστε να οικοδομήσουμε και έχουμε την πεποίθηση ότι το πρώτο βήμα θα γίνει αν αναλάβουμε την ευθύνη για τις ίδιες μας τις ζωές μακριά από αναθετικές εντολές και εκλογικές αυταπάτες.

Συντονισμός αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στις εκλογές

Εκδοση φυλλαδίου ενάντια στις Εκλογικές διαδικασίες

Σκοπός της παρούσας έκδοσης είναι να συγκεντρώσει και να παραθέσει κείμενα, δράσεις και παρεμβάσεις που πραγματοποιήθηκαν από τον "Συντονισμό αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στις εκλογές" κατά τη διάρκεια Μαΐου-Ιουνίου 2023.

Στη βάση της συνδιαμόρφωσης και της σύνθεσης πορευτήκαμε, με πνεύμα αμοιβαιότητας και ειλικρίνειας, και με την αδιαπραγμάτευτη πεποίθηση ότι οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές ακόμη και στους πλέον χαλεπούς καιρούς, κρατούν ανοικτούς τους δρόμους της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης.

Ως αναρχικοί και αναρχικές δεν θα μπορούσαμε να δεχτούμε την ανάθεση των ζωών μας σε κομματικού σχηματισμούς αλλά ούτε και ν' ανεχτούμε επίδοξους εξουσιαστές ως μεσίτες των επιθυμιών μας.

Και αν ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας βλέπει ως μονόδρομο την αντιπροσώπευση και την επιτέλεση του εκλογικού καθήκοντος ως το μονοπάτι μέσω του οποίου θα εκπληρώσει τις επιθυμίες του, εμείς επιμένουμε να υπενθυμίζουμε το παράδοξο της απόφασης αυτής.

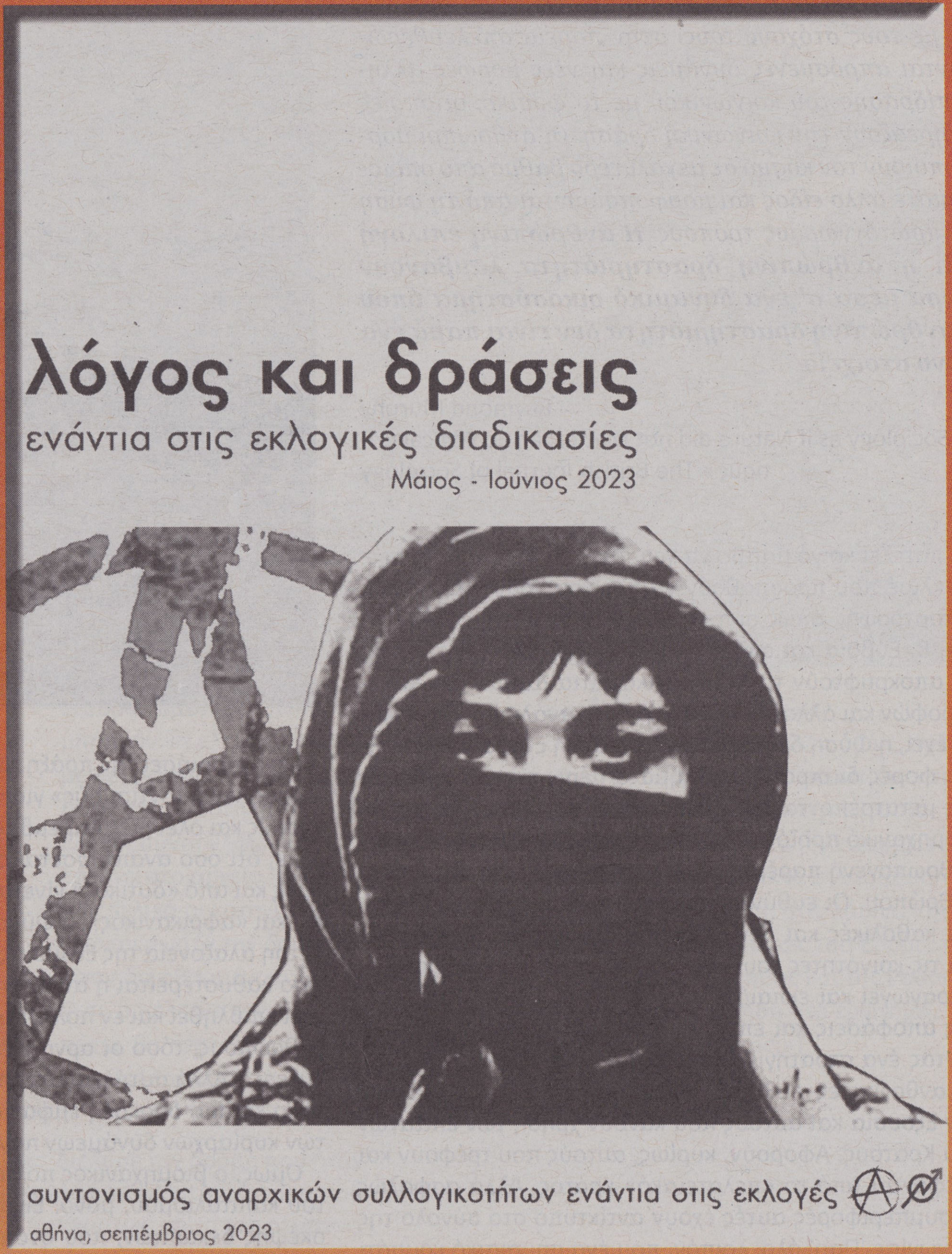
Παράδοξο γιατί η ανάθεση δεν θα μπορούσε παρά να διαιωνίζει το δίπολο καταπιεστών και καταπιεσμένων.

Παράδοξο γιατί ποτέ κανένας/μια από τους/τις «από πάνω» δεν θα μπορούσε να ανέβει εκεί, αν οι «από κάτω» δεν πρόσφεραν εθελόδουλα το κεφάλι τους για σκαλί.

Σκοπός μας δεν είναι να κουνήσουμε το δάχτυλο σε όσες και όσους περιφέρουν τις αλυσίδες τους, αλλά να δείξουμε ότι μπορούμε στο "εδώ και τώρα" και όχι σε κάποιο νεφελώδες και αβέβαιο μέλλον, να δημιουργήσουμε έναν κόσμο ελεύθερο και ανεξούσιο.

Όσα προτείνονται και καταθέτονται μέσα από τα κείμενα ομάδων και συλλογικοτήτων είναι ο κόσμος που εμείς ονειρευόμαστε να οικοδομήσουμε και έχουμε την πεποίθηση ότι το πρώτο βήμα θα γίνει αν αναλάβουμε την ευθύνη για τις ίδιες μας τις ζωές μακριά από αναθετικές εντολές και εκλογικές αυταπάτες.

Συντονισμός αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στις εκλογές

Παράδοξο γιατί η ανάθεση δεν θα μπορούσε παρά να διαιωνίζει το δίπολο καταπιεστών και καταπιεσμένων.

Παράδοξο γιατί ποτέ κανένας/μια από τους/τις «από πάνω» δεν θα μπορούσε να ανέβει εκεί, αν οι «από κάτω» δεν πρόσφεραν εθελόδουλα το κεφάλι τους για σκαλί.

Σκοπός μας δεν είναι να κουνήσουμε το δάχτυλο σε όσες και όσους περιφέρουν τις αλυσίδες τους, αλλά να δείξουμε ότι μπορούμε στο “εδώ και τώρα” και όχι σε κάποιο νεφελώδες και αβέβαιο μέλλον, να δημιουργήσουμε έναν κόσμο ελεύθερο και ανεξούσιο.

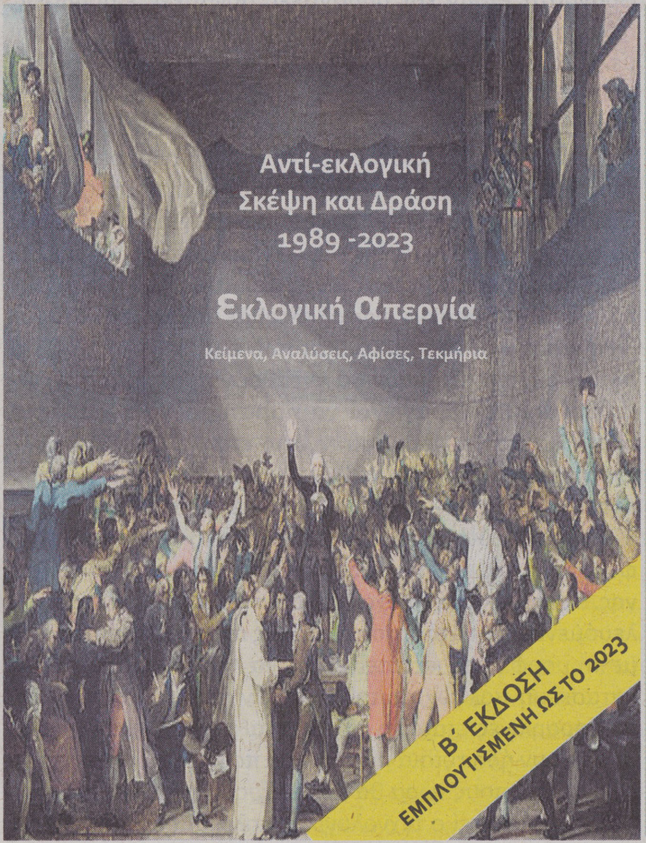
Όσα προτείνονται και καταθέτονται μέσα από τα κείμενα ομάδων και συλλογικοτήτων είναι ο κόσμος που εμείς ονειρευόμαστε να οικοδομήσουμε και έχουμε την πεποίθηση ότι το πρώτο βήμα θα γίνει αν αναλάβουμε την ευθύνη για τις ίδιες μας τις ζωές μακριά από αναθετικές εντολές και εκλογικές αυταπάτες.

Συντονισμός αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στις εκλογές

συντονισμός αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στις εκλογές

αθήνα, σεπτέμβριος 2023

Β΄ ΕΚΔΟΣΗ - εμπλουτισμένη μέχρι και το 2023

ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, προχωρούμε στην δεύτερη έκδοση της Αντιεκλογικής Σκέψης και Δράσης, Εκλογική Απεργία (Κείμενα, αναλύσεις, αφίσες, τεκμήρια), εμπλουτίζοντας την προηγούμενη έκδοση του Αρχείου Κοινωνικών Αγώνων, η οποία αφορούσε περίοδο τριών δεκαετιών (1989-2019). Το υλικό, που προστίθεται, συμπληρώνει και ολοκληρώνει όσα ήδη είχαν καταγραφεί για τις εκλογές της 7ης Ιουλίου 2019, ενώ επίσης παρατίθενται άρθρα, αναλύσεις και αφίσες για τις εκλογές της 21ης Μαΐου 2023.

Με την παρούσα δεύτερη έκδοση επιδιώκουμε να συμβάλλουμε περεταίρω αυτή την περίοδο στην ενδυνάμωση του αναρχικού λόγου και της πρακτικής, που δίχως ίχνος αμφιταλάντευσης, μακριά και ενάντια στην πολιτική, αντιμάχονται κάθε είδους εκλογικής διαδικασίας προτάσσοντας την δυναμική της ΕΚΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ.

Θα επαναλάβουμε σε κάθε τόνο, ότι κινηματικές επιλογές περί ενίσχυσης της μιας (αριστερής) εξουσιαστικής μερίδας σε βάρος μιας άλλης, όχι μόνον δεν μας αφορούν, αλλά τις θεωρούμε διαχρονικά ξεκάθαρα εχθρικές στον αγώνα για έναν κόσμο ελεύθερο και ανεξούσιο. Όσοι επιθυμούν να έχουν πρόσβαση στο πολιτικό σύστημα μπορούν να το κάνουν, δίχως όμως να επικαλούνται την αναρχία. Ωστόσο, όσοι είναι διατεθειμένοι να δίνουν και να παίρνουν πάσης φύσεως ανταλλάγματα, υπηρετώντας την εξουσία, δεν μπορούν να λέγονται αναρχικοί.

Η έκδοση αυτή συμπίπτει με την παρέλευση πλέον των 35 ετών από την δημιουργία της Συσπείρωσης Αναρχικών και είναι αφιερωμένη στον σύντροφο και αδελφό μας Γιώργο Βλασσόπουλο.

Μάιος 2023
Συσπείρωση Αναρχικών

Η Φύση ΔΕΝ εκδικείται…

Οι άνθρωποι (…) μεταχειρίζονται τη φύση σύμφωνα με τους στόχους τους· στην πορεία απελευθερώνονται απρόσμενες δυνάμεις και νέες μορφές αλληλεπίδρασης του κοινωνικού με το φυσικό, οι οποίες επηρεάζουν την κοινωνική δράση. Οι άνθρωποι μορφοποιούν τον κόσμο σε μεγαλύτερο βαθμό από οποιοδήποτε άλλο είδος και μορφοποιούνται από τη φύση με πρωτόγνωρους τρόπους. ***Η ανθρώπινη επιλογή και η ανθρώπινη δραστηριότητα λαμβάνουν χώρα μέσα σ' ένα δυναμικό οικοσύστημα όπου η ανθρώπινη δραστηριότητα δεν είναι παρά ένα μόνο στοιχείο.***

Raymond Murphy
«Sociology as if Nature did not Matter: an Ecological Critique» The British Journal of Sociology

Αποτελεί κοινό μοτίβο να χρησιμοποιούνται εκφράσεις κλισέ που προσπαθούν να περιγράψουν μια φυσική καταστροφή, όπως οι πρόσφατες πλημμύρες σε Θεσσαλία, Β. Εύβοια και αλλού. Άλλοτε αυτό γίνεται με σκοπό να αποκρυφτούν τα πραγματικά αίτια αυτών των καταστροφών και άλλοτε ως μια άκριτη επανάληψη. Όπως και να έχει, η Φύση δεν εκδικείται επειδή η Εξουσία πάμπολλες φορές διαπράττει εγκλήματα μέσω των αποφάσεών της μετατρέποντας το φυσικό περιβάλλον σε ένα τεχνοβιομηχανικό προϊόν. Πολλές φορές γίνεται λόγος για την ανθρωπογενή παρέμβαση στη Φύση και τις ευθύνες του Ανθρώπου. Οι ευθύνες, που ασφαλώς υπάρχουν, δεν είναι καθολικές και δεν αφορούν όλους τους ανθρώπους και τις κοινότητές τους. Είναι η Εξουσία που αποφασίζει, χειραγωγεί και εκπαιδεύει τους υπηκόους της στις δικές της αποφάσεις και επιλογές που έχουν παρθεί εφαρμόζοντας ένα στρατηγικό σχέδιο. Σε αυτή την κατεύθυνση, οι ανθρώπινες ευθύνες αφορούν αυτούς που ασκούν την Εξουσία και αυτούς που κάνουν χρήση των επιταγών του Κράτους. Αφορούν, κυρίως, αυτούς που τρέφουν και τρέφονται από το «πελατειακό» κράτος. Αλλά ασφαλώς οι συμπεριφορές αυτές έχουν αντίκτυπο στο σύνολο της κοινωνίας. Παρ' όλο, λοιπόν, που ένα σημαντικό κομμάτι των ανθρώπων εξαπατάται από τις κεντρικές αποφάσεις

θα ενοχοποιήσει την πράξη. Δεν αναμένουμε «σεισμούς, λιμούς, καταποντισμούς» για να πούμε ότι έχουν γίνει αρνητικές και ολέθριες παρεμβάσεις στο περιβάλλον. Γνωρίζαμε, ότι όσο αναπτύσσεται ο τεχνοβιομηχανικός πολιτισμός και από «δυτικός» γίνεται «ανατολικός» και οσονούπω και «αφρικανικός», η Φύση υποβαθμίζεται στην υπέρμετρη αλαζονεία της Εξουσίας, πολιτικής και οικονομικής. Όσο καθυστερείται η ανατροπή αυτής της συνθήκης που έχει επιβληθεί και εν πολλοίς έχει ενσωματωθεί από τους ανθρώπους, τόσο οι αρνητικές συνέπειες θα είναι μεγαλύτερες. Αλλά αυτή η ανατροπή, όσο αναγκαία είναι άλλο τόσο και πιο δύσκολη εμφανίζεται, λόγω της γιγάντωσης των κυρίαρχων δυνάμεων παγκοσμίως.

Όμως, ο βιομηχανικός πολιτισμός δεν είναι ένα προϊόν του καπιταλισμού, μόνο. Είναι και της έτερης κυρίαρχης σκέψης δεκαετιών, που ονομάζεται «υπαρκτός σοσιαλισμός», και της άμεσης μετάβασης αυτού σε βιομηχανινερού. Και πως να γίνει αυτό, όταν για δεκαετίες η επιλογή του Κράτους είναι να γίνει εκτροπή του Αχελώου για να ποτίζεται ο θεσσαλικός κάμπος; Όταν μια ήδη υπάρχουσα λίμνη της περιοχής, την Κάρλα, επέλεξε να αποξηράνει, για να έρθει μερικές δεκαετίες μετά και να αναγνωρίσει το λάθος του. Εκεί που αποξήρανε λίμνες ήθελε να εκτρέψει ποτάμια. Γιγαντιαίες και αλλόκοτες(;) παρεμβάσεις. Εγκληματικές. Με απώλειες ανθρώπων, ζώων και αγαθών.

Ο καθηγητής Υδατικών Πόρων και Περιβάλλοντος της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών του ΕΜΠ, Νίκος Μαμάσης, σημειώνει: *«Μου κάνει εντύπωση που κανείς δεν μιλάει για τα φράγματα που είχαν προβλεφθεί να γίνουν περιμετρικά της θεσσαλικής πεδιάδας, στην Πύλη, στο Μουζάκι, στην Σαρακίνα, στο Σμόκοβο, στον Ενιππέα και αλλού, αλλά δυστυχώς μόνο στο Σμόκοβο έγινε, η Θεσσαλία είναι ευάλωτη σε πλημμύρες. Άλλωστε μέχρι πριν από 10.000-*

δήποτε άλλο είδος και μορφοποιούνται από τη φύση με πρωτόγνωρους τρόπους. ***Η ανθρώπινη επιλογή και η ανθρώπινη δραστηριότητα λαμβάνουν χώρα μέσα σ' ένα δυναμικό οικοσύστημα όπου η ανθρώπινη δραστηριότητα δεν είναι παρά ένα μόνο στοιχείο***.

Raymond Murphy
«Sociology as if Nature did not Matter: an Ecological Critique» The British Journal of Sociology

Αποτελεί κοινό μοτίβο να χρησιμοποιούνται εκφράσεις κλισέ που προσπαθούν να περιγράψουν μια φυσική καταστροφή, όπως οι πρόσφατες πλημμύρες σε Θεσσαλία, Β. Εύβοια και αλλού. Άλλοτε αυτό γίνεται με σκοπό να αποκρυφτούν τα πραγματικά αίτια αυτών των καταστροφών και άλλοτε ως μια άκριτη επανάληψη. Όπως και να έχει, η Φύση δεν εκδικείται επειδή η Εξουσία πάμπολλες φορές διαπράττει εγκλήματα μέσω των αποφάσεών της μετατρέποντας το φυσικό περιβάλλον σε ένα τεχνοβιομηχανικό προϊόν. Πολλές φορές γίνεται λόγος για την ανθρωπογενή παρέμβαση στη Φύση και τις ευθύνες του Ανθρώπου. Οι ευθύνες, που ασφαλώς υπάρχουν, δεν είναι καθολικές και δεν αφορούν όλους τους ανθρώπους και τις κοινότητες τους. Είναι η Εξουσία που αποφασίζει, χειραγωγεί και εκπαιδεύει τους υπηκόους της στις δικές της αποφάσεις και επιλογές που έχουν παρθεί εφαρμόζοντας ένα στρατηγικό σχέδιο. Σε αυτή την κατεύθυνση, οι ανθρώπινες ευθύνες αφορούν αυτούς που ασκούν την Εξουσία και αυτούς που κάνουν χρήση των επιταγών του Κράτους. Αφορούν, κυρίως, αυτούς που τρέφουν και τρέφονται από το «πελατειακό» κράτος. Αλλά ασφαλώς οι συμπεριφορές αυτές έχουν αντίκτυπο στο σύνολο της κοινωνίας. Παρ' όλο, λοιπόν, που ένα σημαντικό κομμάτι των ανθρώπων εξαπατάται από τις κεντρικές αποφάσεις, επιμένουμε να σημειώνουμε ότι τα αίτια των αρνητικών επιδράσεων στο περιβάλλον δεν είναι ανθρωπογενή αλλά εξουσιογενή. Όπως «δεν τα φάγαμε» όλοι μαζί, έτσι δεν τα καταστρέψαμε και «όλοι μαζί». Τα φάγανε και τα καταστρέψανε με τους πελάτες τους και όλοι μαζί φέρουν τις ευθύνες τους. Η γενίκευση, για ακόμη μια φορά, θέλει να αποπροσανατολίσει και να αποκρύψει. Επιπλέον, η φράση «η φύση εκδικείται», περισσότερο δείχνει ένα θεολογικό στοχαστικό μοντέλο όπου υποτιθέμενες απόκρυφες φυσικές δυνάμεις ανταποδίδουν για τις παρεμβάσεις που έχουν γίνει πάνω της σε ένα πλαίσιο ανθρωπόμορφων καταστάσεων. Τίποτα απ' όλα αυτά, φυσικά, δεν συμβαίνει, απλά **άνθρωπος και φυσικό περιβάλλον αλληλοεπιδρούν**. **Η φύση είναι εκείνη που συνεχίζει, παρά τους χημικούς βιασμούς που δέχεται, να προσφέρει και να παράγει τροφή και φαρμακευτικά βότανα στον άν-** **θα ενοχοποιήσει την πράξη.** Δεν αναμένουμε «σεισμούς, λιμούς, καταποντισμούς» για να πούμε ότι έχουν γίνει αρνητικές και ολέθριες παρεμβάσεις στο περιβάλλον. Γνωρίζαμε, ότι όσο αναπτύσσεται ο τεχνοβιομηχανικός πολιτισμός και από «δυτικός» γίνεται «ανατολικός» και οσονούπω και «αφρικανικός», η Φύση υποβαθμίζεται στην υπέρμετρη αλαζονεία της Εξουσίας, πολιτικής και οικονομικής. Όσο καθυστερείται η ανατροπή αυτής της συνθήκης που έχει επιβληθεί και εν πολλοίς έχει ενσωματωθεί από τους ανθρώπους, τόσο οι αρνητικές συνέπειες θα είναι μεγαλύτερες. Αλλά αυτή η ανατροπή, όσο αναγκαία είναι άλλο τόσο και πιο δύσκολη εμφανίζεται, λόγω της γιγάντωσης των κυρίαρχων δυνάμεων παγκοσμίως.

Όμως, ο βιομηχανικός πολιτισμός δεν είναι ένα προϊόν του καπιταλισμού, μόνο. Είναι και της έτερης κυρίαρχης σκέψης δεκαετιών, που ονομάζεται «υπαρκτός σοσιαλισμός», και της άμεσης μετάβασης αυτού σε βιομηχανικές ζώνες εντάσεως παραγωγής. Συνεπώς, ο αγώνας για κατάργηση αυτού του «πολιτισμού» εκτείνεται σε πάρα πολλά μονοπάτια. Διότι ο «εχθρός» δεν έχει μόνο τη φανερή όψη αλλά και την αφανή. Δεν αγωνιζόμαστε για να αλλάξουν «ιδιοκτήτη» τα μέσα παραγωγής σε ένα κανιβαλιστικό οικονομικό σύστημα που φτιάχνει Τσερνόμπιλ, Φουκουσίμα, Deepwater Horizon κ.ά.. Τι και ποια χαρά θα έχει ο άνθρωπος να παράγει κάτι που επιδρά αρνητικά στο περιβάλλον, αλλά θα είναι «ιδιοκτήτης» του μέσου σε ένα «εργατικό κράτος»; Το ζήτημα είναι να διαμορφωθούν κοινότητες ανθρώπων που η αλληλεπίδραση με το φυσικό περιβάλλον προσφέρει βιωσιμότητα σε όλα τα είδη. Σε ένα πλαίσιο ασφαλώς χωρίς ιεραρχία, εκμετάλλευση και καταπίεση. Και αυτή η αλληλεπίδραση σημαίνει, ότι γίνονται μικρές και αναγκαίες παρεμβάσεις για να αντιμετωπιστούν φυσικά φαινόμενα.

Ο άνθρωπος αφουγκράζεται το περιβάλλον στο οποίο

νερού. Και πως να γίνει αυτό, όταν για δεκαετίες η επιλογή του Κράτους είναι να γίνει εκτροπή του Αχελώου για να ποτίζεται ο θεσσαλικός κάμπος; Όταν μια ήδη υπάρχουσα λίμνη της περιοχής, την Κάρλα, επέλεξε να αποξηράνει, για να έρθει μερικές δεκαετίες μετά και να αναγνωρίσει το λάθος του. Εκεί που αποξήρανε λίμνες ήθελε να εκτρέψει ποτάμια. Γιγαντιαίες και αλλόκοτες(;) παρεμβάσεις. Εγκληματικές. Με απώλειες ανθρώπων, ζώων και αγαθών.

Ο καθηγητής Υδατικών Πόρων και Περιβάλλοντος της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών του ΕΜΠ, Νίκος Μαμάσης, σημειώνει: *«Μου κάνει εντύπωση που κανείς δεν μιλάει για τα φράγματα που είχαν προβλεφθεί να γίνουν περιμετρικά της θεσσαλικής πεδιάδας, στην Πύλη, στο Μουζάκι, στην Σαρακίνα, στο Σμόκοβο, στον Ενιππέα και αλλού, αλλά δυστυχώς μόνο στο Σμόκοβο έγινε, η Θεσσαλία είναι ευάλωτη σε πλημμύρες. Άλλωστε μέχρι πριν από 10.000-15.000 χρόνια η Θεσσαλία ήταν μια λίμνη»*. Ασφαλώς τα φράγματα έχουν και σημαντικές αρνητικές επιδράσεις, αφού η χλωρίδα και πανίδα μεταβάλλεται και χρειάζονται μελέτες που να αποδεικνύουν ότι και το περιβάλλον δεν καταστρέφεται και οι τοπικές κοινότητες είναι βιώσιμες. Υπάρχει ίχνος εμπιστοσύνης στις μελετητικές-τεχνικές εταιρείες και στο Κράτος και τα καθηγητικά φερέφωνα του; Για δεκαετίες η συζήτηση γινόταν στη βάση, ότι η Θεσσαλία αντιμετωπίζει λειψυδρία και γι' αυτό πρέπει να φτιαχτούν φράγματα ώστε να ποτίζονται τα υδρόφιλα βαμβάκια. **Είναι οι ίδιες άθλιες πολιτικές που φυτεύουν τα τελευταία χρόνια φωτοβολταϊκά πάρκα στο θεσσαλικό και όχι μόνο κάμπο. Και που είμαστε βέβαιοι, ότι οι πιέσεις των εταιριών θα ενταθούν προς αυτή την κατεύθυνση. Οι παραγωγοί να παρατήσουν τα χωράφια τους, για να τα νοικιάσουν στις εταιρείες παραγωγής ενέργειας και οι ίδιοι να γίνουν εσωτερικοί ή εξωτερι-**

στροφών και άλλοτε ως μια άκριτη επανάληψη. Όπως και να έχει, η Φύση δεν εκδικείται επειδή η Εξουσία πάμπολλες φορές διαπράττει εγκλήματα μέσω των αποφάσεών της μετατρέποντας το φυσικό περιβάλλον σε ένα τεχνοβιομηχανικό προϊόν. Πολλές φορές γίνεται λόγος για την ανθρωπογενή παρέμβαση στη Φύση και τις ευθύνες του Ανθρώπου. Οι ευθύνες, που ασφαλώς υπάρχουν, δεν είναι καθολικές και δεν αφορούν όλους τους ανθρώπους και τις κοινότητες τους. Είναι η Εξουσία που αποφασίζει, χειραγωγεί και εκπαιδεύει τους υπηκόους της στις δικές της αποφάσεις και επιλογές που έχουν παρθεί εφαρμόζοντας ένα στρατηγικό σχέδιο. Σε αυτή την κατεύθυνση, οι ανθρώπινες ευθύνες αφορούν αυτούς που ασκούν την Εξουσία και αυτούς που κάνουν χρήση των επιταγών του Κράτους. Αφορούν, κυρίως, αυτούς που τρέφουν και τρέφονται από το «πελατειακό» κράτος. Αλλά ασφαλώς οι συμπεριφορές αυτές έχουν αντίκτυπο στο σύνολο της κοινωνίας. Παρ' όλο, λοιπόν, που ένα σημαντικό κομμάτι των ανθρώπων εξαπατάται από τις κεντρικές αποφάσεις, επιμένουμε να σημειώνουμε ότι τα αίτια των αρνητικών επιδράσεων στο περιβάλλον δεν είναι ανθρωπογενή αλλά εξουσιογενή. Όπως «δεν τα φάγαμε» όλοι μαζί, έτσι δεν τα καταστρέψαμε και «όλοι μαζί». Τα φάγανε και τα καταστρέψανε με τους πελάτες τους και όλοι μαζί φέρουν τις ευθύνες τους. Η γενίκευση, για ακόμη μια φορά, θέλει να αποπροσανατολίσει και να αποκρύψει. Επιπλέον, η φράση «η φύση εκδικείται», περισσότερο δείχνει ένα θεολογικό στοχαστικό μοντέλο όπου υποτιθέμενες απόκρυφες φυσικές δυνάμεις ανταποδίδουν για τις παρεμβάσεις που έχουν γίνει πάνω της σε ένα πλαίσιο ανθρωπόμορφων καταστάσεων. Τίποτα απ' όλα αυτά, φυσικά, δεν συμβαίνει, απλά **άνθρωπος και φυσικό περιβάλλον αλληλοεπιδρούν. Η φύση είναι εκείνη που συνεχίζει, παρά τους χημικούς βιασμούς που δέχεται, να προσφέρει και να παράγει τροφή και φαρμακευτικά βότανα στον άνθρωπο. Αυτή η δυναμική σχέση έχει σταθερά συνέπειες, θετικές ή αρνητικές.**

Μια επιπλέον ομάδα εκφράσεων που μας βομβαρδίζει τα τελευταία χρόνια είναι η «κλιματική κρίση», «κλιματική αλλαγή», «κλιματική αστάθεια» κ.λπ.. Έχουμε ξαναγράψει, ότι στον επιστημονικό χώρο διίστανται οι απόψεις περί του θέματος και κυρίως εάν τα τρέχοντα φυσικά φαινόμενα αφορούν μια αλλαγή σε μεγάλη κλίμακα. Ως αναρχικοί, γνωρίζουμε ότι, ανεξαρτήτως κλιματικής ή μη κρίσης, το Κράτος και το Κεφάλαιο έχουν εγκληματήσει και στο φυσικό περιβάλλον. Δεν είναι το αποτέλεσμα που θα ενοχοποιήσει την πράξη. Δεν αναμένουμε «σεισμούς, λιμούς, καταποντισμούς» για να πούμε ότι έχουν γίνει αρνητικές και ολέθριες παρεμβάσεις στο περιβάλλον. Γνωρίζαμε, ότι όσο αναπτύσσεται ο τεχνοβιομηχανικός πολιτισμός και από «δυτικός» γίνεται «ανατολικός» και οσονούπω και «αφρικανικός», η Φύση υποβαθμίζεται στην υπέρμετρη αλαζονεία της Εξουσίας, πολιτικής και οικονομικής. Όσο καθυστερείται η ανατροπή αυτής της συνθήκης που έχει επιβληθεί και εν πολλοίς έχει ενσωματωθεί από τους ανθρώπους, τόσο οι αρνητικές συνέπειες θα είναι μεγαλύτερες. Αλλά αυτή η ανατροπή, όσο αναγκαία είναι άλλο τόσο και πιο δύσκολη εμφανίζεται, λόγω της γιγάντωσης των κυρίαρχων δυνάμεων παγκοσμίως.

Όμως, ο βιομηχανικός πολιτισμός δεν είναι ένα προϊόν του καπιταλισμού, μόνο. Είναι και της έτερης κυρίαρχης σκέψης δεκαετιών, που ονομάζεται «υπαρκτός σοσιαλισμός», και της άμεσης μετάβασης αυτού σε βιομηχανικές ζώνες εντάσεως παραγωγής. Συνεπώς, ο αγώνας για κατάργηση αυτού του «πολιτισμού» εκτείνεται σε πάρα πολλά μονοπάτια. Διότι ο «εχθρός» δεν έχει μόνο τη φανερή όψη αλλά και την αφανή. Δεν αγωνιζόμαστε για να αλλάξουν "ιδιοκτήτη" τα μέσα παραγωγής σε ένα κανιβαλιστικό οικονομικό σύστημα που φτιάχνει Τσερνόμπιλ, Φουκουσίμα, Deepwater Horizon κ.ά.. Τι και ποια χαρά θα έχει ο άνθρωπος να παράγει κάτι που επιδρά αρνητικά στο περιβάλλον, αλλά θα είναι «ιδιοκτήτης» του μέσου σε ένα «εργατικό κράτος»; Το ζήτημα είναι να διαμορφωθούν κοινότητες ανθρώπων που η αλληλεπίδραση με το φυσικό περιβάλλον προσφέρει βιωσιμότητα σε όλα τα είδη. Σε ένα πλαίσιο ασφαλώς χωρίς ιεραρχία, εκμετάλλευση και καταπίεση. Και αυτή η αλληλεπίδραση σημαίνει, ότι γίνονται μικρές και αναγκαίες παρεμβάσεις για να αντιμετωπιστούν φυσικά φαινόμενα.

Ο άνθρωπος αφουγκράζεται το περιβάλλον στο οποίο ζει και αλληλοεπιδρά μαζί του. Κλασσικό παράδειγμα αποτελεί το πως αναπτύχθηκε η γεωμετρία, ως ένα σύστημα καταγραφής των καλλιεργήσιμων εκτάσεων στην Αίγυπτο μετά τις πλημμύρες του Νείλου. Ελεγχόμενες και ευεργετικές πλημμύρες, αφού τα χωράφια γίνονταν περισσότερο παραγωγικά. Αυτή η συνθήκη ασφαλώς και δεν ισχύει στις πρόσφατες πλημμύρες στη Θεσσαλία. Κι αυτό γιατί δεν ήταν καθόλου ελεγχόμενη η επέμβαση· δεν είχαν γίνει οι κατάλληλες και απαραίτητες ενέργειες ώστε το αρδευτικό σύστημα τής, κατά τ' άλλα, άνυδρης Θεσσαλίας να εκμεταλλεύεται τις πλεονασματικές ποσότητες νερού. Και πως να γίνει αυτό, όταν για δεκαετίες η επιλογή του Κράτους είναι να γίνει εκτροπή του Αχελώου για να ποτίζεται ο θεσσαλικός κάμπος; Όταν μια ήδη υπάρχουσα λίμνη της περιοχής, την Κάρλα, επέλεξε να αποξηράνει, για να έρθει μερικές δεκαετίες μετά και να αναγνωρίσει το λάθος του. Εκεί που αποξήρανε λίμνες ήθελε να εκτρέψει ποτάμια. Γιγαντιαίες και αλλόκοτες(;) παρεμβάσεις. Εγκληματικές. Με απώλειες ανθρώπων, ζώων και αγαθών.

Ο καθηγητής Υδατικών Πόρων και Περιβάλλοντος της Σχολής Πολιτικών Μηχανικών του ΕΜΠ, Νίκος Μαμάσης, σημειώνει: *«Μου κάνει εντύπωση που κανείς δεν μιλάει για τα φράγματα που είχαν προβλεφθεί να γίνουν περιμετρικά της θεσσαλικής πεδιάδας, στην Πύλη, στο Μουζάκι, στην Σαρακίνα, στο Σμόκοβο, στον Ενιππέα και αλλού, αλλά δυστυχώς μόνο στο Σμόκοβο έγινε, η Θεσσαλία είναι ευάλωτη σε πλημμύρες. Άλλωστε μέχρι πριν από 10.000-15.000 χρόνια η Θεσσαλία ήταν μια λίμνη»*. Ασφαλώς τα φράγματα έχουν και σημαντικές αρνητικές επιδράσεις, αφού η χλωρίδα και πανίδα μεταβάλλεται και χρειάζονται μελέτες που να αποδεικνύουν ότι και το περιβάλλον δεν καταστρέφεται και οι τοπικές κοινότητες είναι βιώσιμες. Υπάρχει ίχνος εμπιστοσύνης στις μελετητικές-τεχνικές εταιρείες και στο Κράτος και τα καθηγητικά φερέφωνα του; Για δεκαετίες η συζήτηση γινόταν στη βάση, ότι η Θεσσαλία αντιμετωπίζει λειψυδρία και γι' αυτό πρέπει να φτιαχτούν φράγματα ώστε να ποτίζονται τα υδρόφιλα βαμβάκια. **Είναι οι ίδιες άθλιες πολιτικές που φυτεύουν τα τελευταία χρόνια φωτοβολταϊκά πάρκα στο θεσσαλικό και όχι μόνο κάμπο. Και που είμαστε βέβαιοι, ότι οι πιέσεις των εταιριών θα ενταθούν προς αυτή την κατεύθυνση. Οι παραγωγοί να παρατήσουν τα χωράφια τους, για να τα νοικιάσουν στις εταιρείες παραγωγής ενέργειας και οι ίδιοι να γίνουν εσωτερικοί ή εξωτερικοί μετανάστες**. Αυτές είναι οι πολιτικές του Κράτους τα τελευταία χρόνια. Εγκρίνονται αιτήσεις για κατασκευές φωτοβολταϊκών σε χιλιάδες στρέμματα καλλιεργήσιμης γης. Τα κοράκια ήδη έχουν πιάσει δουλειά και εκμεταλλευόμενοι την κατάσταση έκτακτης ανάγκης προσπαθούν με τη μορφή του κατεπείγοντος να λάβουν εγκρίσεις για κατασκευή πολλών φωτοβολταϊκών πάρκων. Γερμανικές και ισραηλινές εταιρίες σε σύμπραξη με ελληνικές κατασκευάζουν ήδη τέτοια πάρκα. Εκεί που οι κάμποι έτρεφαν τους ανθρώπους τώρα θα προσφέρουν ενέργεια ηλεκτρική για να ταΐστεί ο τεχνολογικός πολιτισμός. Και μετά θα

επαναλαμβάνονται οι δηλώσεις του τάδε και δείνα πρωθυπουργού για κλιματική κρίση, ένας όρος που από επιστημονικός έχει καταλήξει να αποτελεί πολιτικός. Με απλά λόγια «ξέπλυμα»...

Αλλά δεν είναι μόνο αυτή η πολιτική απόφαση «του λύκου» που στην αναμπουμπούλα χαίρεται, είναι και οι υποχρεωτικές ασφαλίσεις σπιτιών και επιχειρήσεων. Από τις ευθύνες του κράτους φτάνουμε σε νομοθέτηση νέων βαρών για τους φορολογούμενους. Είναι πράγματι αποφάσεις που έχουν να κάνουν με επίδειξη ισχύος της κρατικής μηχανής που ασφαλώς και χρησιμοποιεί και την καταστολή σε όποια οργανωμένη αντίδραση υπήρξε στις θεσσαλικές περιοχές. Επιπλέον οι εισπρακτικές εταιρείες δέσμευσαν χρηματικά ποσά από λογαριασμούς πολιτών που είχαν δεχθεί οικονομική βοήθεια ως πλημμυροπαθείς. Επιστροφή στην κανονικότητα; Μάλιστα! Είναι αδιαμφισβήτητο, ότι η ύπαιθρος ερημώνει και αυτό δεν αποτελεί μια φυσική συνθήκη. Είναι προϊόν πολιτικής εξουσίας. Δημοσιεύματα κάνουν λόγο για 200.000 ελλείψεις εργατικού δυναμικού σε βιομηχανικό και κατασκευαστικό κλάδο. Οι βιομηχανικοί σύνδεσμοι στα φόρα συζητούν για αυτές τις ελλείψεις και ζητούν δράσεις από την Πολιτεία. Οι μεταπολεμικές δεκαετίες έχουν δείξει το δρόμο και τον τρόπο με τον οποίο ερημώθηκε η ύπαιθρος, για να γεμίσουν τα εργοστάσια και οι πόλεις. Το ζούμε τα τελευταία χρόνια στην Εύβοια, όπου οι καταστροφικές πυρκαγιές πριν δυο χρόνια οδήγησαν στη φυγή ανθρώπους που εργάζονταν ως ρετσινάδες και από τους πλημμυροπαθείς του Ληλάντιου πεδίου οι οποίοι εξαπατήθηκαν για ακόμη μια φορά από το Κράτος. Οι Θεσσαλοί πλημμυροπαθείς θα δουν το μέλλον τους μέσα από το παρελθόν το δικό τους και των γύρω τους. Από τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα. Η αξιοπρέπεια δεν πρέπει να χαριστεί σε κανέναν. Ούτε και να εκχωριθεί σε κανέναν. Μέσα από τις λάσπες ας προβάλει μια ανεξούσια προοπτική, η οποία είναι η μόνη λύση ώστε οι κοινότητες των ανθρώπων να μπορούν να συνυπάρχουν με τα καιρικά φαινόμενα της φύσης, ακραία ή όχι, είτε υπάρχει κλιματική κρίση είτε όχι. Για να μην ξανακούσουμε, ότι οι ποσότητες νερού που έπεσαν στο φαινόμενο Daniel πέφτουν μια φορά στα 400 ή 1.000 χρόνια και δυο βδομάδες μετά το φαινόμενο Elias να προβάλλεται ως καταστροφικότερο του Daniel... Γιατί στραβός δεν είναι ο γιαλός, αλλά το αρμένισμα...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

χρησιμοποιεί και την καταστολή σε όποια οργανωμένη αντίσταση υπήρχε στις θεσσαλικές περιοχές. Επιπλέον οι εισπρακτικές εταιρείες δέσμευσαν χρηματικά ποσά από λογαριασμούς πολιτών που είχαν δεχθεί οικονομική βοήθεια ως πλημμυροπαθείς. Επιστροφή στην κανονικότητα; Μάλιστα! Είναι αδιαμφισβήτητο, ότι η ύπαιθρος ερημώνει και αυτό δεν αποτελεί μια φυσική συνθήκη. Είναι προϊόν πολιτικής εξουσίας. Δημοσιεύματα κάνουν λόγο για 200.000 ελλείψεις εργατικού δυναμικού σε βιομηχανικό και κατασκευαστικό κλάδο. Οι βιομηχανικοί σύνδεσμοι στα φόρα συζητούν για αυτές τις ελλείψεις και ζητούν δράσεις από την Πολιτεία. Οι μεταπολεμικές δεκαετίες έχουν δείξει το δρόμο και τον τρόπο με τον οποίο ερημώθηκε η ύπαιθρος, για να γεμίσουν τα εργοστάσια και οι πόλεις. Το ζούμε τα τελευταία χρόνια στην Εύβοια, όπου οι καταστροφικές πυρκαγιές πριν δυο χρόνια οδήγησαν στη φυγή ανθρώπους που εργάζονταν ως ρετσινάδες και από τους πλημμυροπαθείς του Ληλάντιου πεδίου οι οποίοι εξαπατήθηκαν για ακόμη μια φορά από το Κράτος. Οι Θεσσαλοί πλημμυροπαθείς θα δουν το μέλλον τους μέσα από το παρελθόν το δικό τους και των γύρω τους. Από τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα. Η αξιοπρέπεια δεν πρέπει να χαριστεί σε κανέναν. Ούτε και να εκχωριθεί σε κανέναν. Μέσα από τις λάσπες ας προβάλει μια ανεξούσια προοπτική, η οποία είναι η μόνη λύση ώστε οι κοινότητες των ανθρώπων να μπορούν να συνυπάρχουν με τα καιρικά φαινόμενα της φύσης, ακραία ή όχι, είτε υπάρχει κλιματική κρίση είτε όχι. Για να μην ξανακούσουμε, ότι οι ποσότητες νερού που έπεσαν στο φαινόμενο Daniel πέφτουν μια φορά στα 400 ή 1.000 χρόνια και δυο βδομάδες μετά το φαινόμενο Elias να προβάλλεται ως καταστροφικότερο του Daniel... Γιατί στραβός δεν είναι ο γιαλός, αλλά το αρμένισμα...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

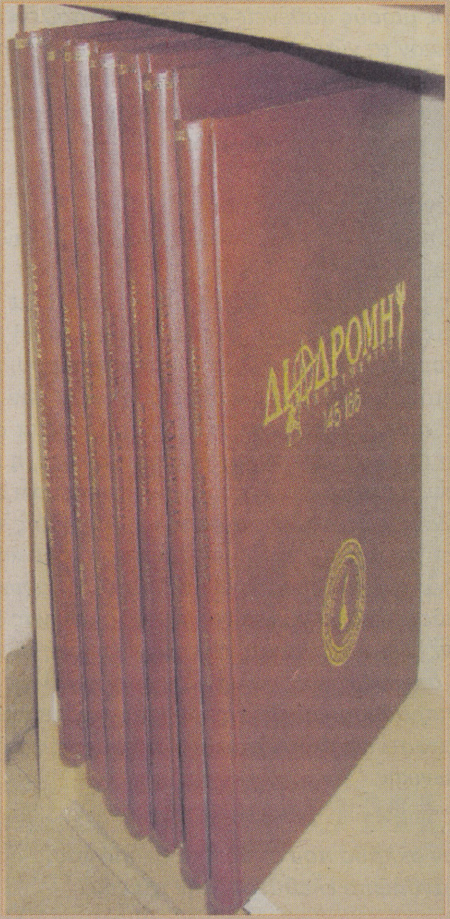

να χαριστεί σε κανέναν. Ούτε και να εκχωρηθεί σε κανέναν. Μέσα από τις λάσπες ας προβάλει μια ανεξούσια προοπτική, η οποία είναι η μόνη λύση ώστε οι κοινότητες των ανθρώπων να μπορούν να συνυπάρχουν με τα καιρικά φαινόμενα της φύσης, ακραία ή όχι, είτε υπάρχει κλιματική κρίση είτε όχι. Για να μην ξανακούσουμε, ότι οι ποσότητες νερού που έπεσαν στο φαινόμενο Daniel πέφτουν μια φορά στα 400 ή 1.000 χρόνια και δυο βδομάδες μετά το φαινόμενο Elias να προβάλλεται ως καταστροφικότερο του Daniel... Γιατί στραβός δεν είναι ο γιαλός, αλλά το αρμένισμα...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)
9ος » (φύλλα 189-210)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 32 651 740 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Η κατατεθειμένη και καταγεγραμμένη άποψη και δράση των αναρχικών, στον ελλαδικό χώρο μέχρι σήμερα

Έντυπα
Αφίσες
Προκηρύξεις
Εκδηλώσεις

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ενάντια στη διαστρέβλωση και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού των κοινωνικών αγώνων.

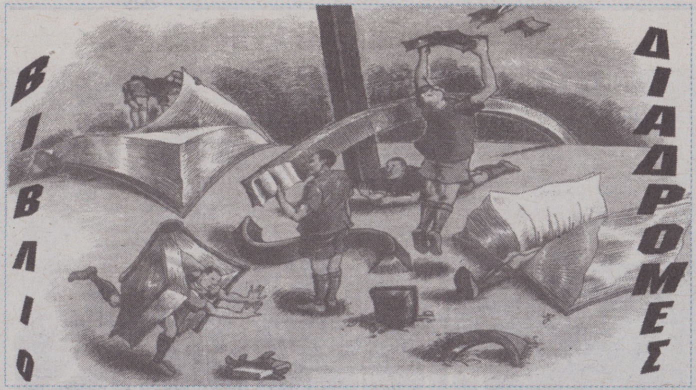
κάθε ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5 - 7 μμ

Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο) Αθήνα

ANARCHY PRESS GR

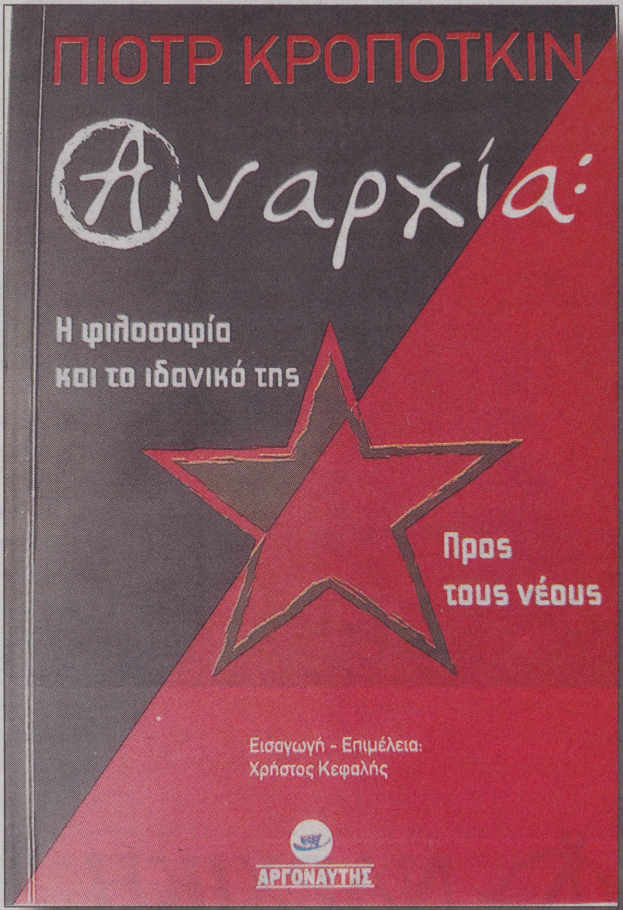
Αναρχικές Απόψεις - Ειδήσεις - Σχόλια

www.ANARCHY.GR

Αναρχία: Η φιλοσοφία και τα ιδανικά της – Προς τους νέους

ΠΙΟΤΡ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ

Εκδόσεις Αργοναύτης / σελ. 110
Μετάφραση: Χρήστος Κεφαλής
Αθήνα, Ιανουάριος 2023

Αναρχία: Η φιλοσοφία και το ιδανικό της

[...] Εκείνοι που πιστεύουν ότι η αναρχία είναι μόνο μια συλλογή οραμάτων για το μέλλον και μια ασυνείδητη ώθηση για την καταστροφή όλου του παρόντος πολιτισμού, εξακολουθούν να είναι πάρα πολλοί. [...] Δεν υποστήριξε ο παριζιάνικος Τύπος, μόλις πριν από δύο ή τρία χρόνια, ότι ολόκληρη η φιλοσοφία του αναρχικού συνίσταται στην καταστροφή και ότι το μόνο επιχείρημα του είναι η βία;

[...] όσο η κοινωνία αποδέχεται τον νόμο των αντιποίνων, όσο η θρησκεία και ο νόμος, ο στρατώνας και τα δικαστήρια, η φυλακή και η βιομηχανική ποινική δουλοπρέπεια, ο Τύπος και το σχολείο συνεχίζουν να διδάσκουν την υπέρτατη περιφρόνηση για τη ζωή του ατόμου – μη ζητάτε από τους επαναστάτες εναντίον αυτής της κοινωνίας να τη σεβαστούν.

[...]

Εάν επιθυμείτε, όπως εμείς, να γίνει σεβαστή ολόκληρη η ελευθερία του ατόμου και, κατά συνέπεια, η ζωή του, τότε έχετε χρέος να αποκηρύξετε τη διακυβέρνηση ανθρώπου από άνθρωπο, όποια μορφή κι αν έχει. Έχετε χρέος να αποδεχθείτε τις αρχές της αναρχίας που τόσο καιρό έχετε απορρίψει. Στη συνέχεια, θα πρέπει να αναζητήσετε μαζί μας τις μορφές κοινωνίας που μπορούν να πραγματοποιήσουν καλύτερα αυτό το ιδανικό και να θέσουν τέρμα σε όλη τη βία που προκαλεί την αγανάκτησή σας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Σήμερα θέλω να απευθυνθώ σε σας τους νέους. [...]

Υποθέτω ότι είσαι περίπου δεκαοκτώ ή είκοσι χρονών· ότι έχεις τελειώσει τη μαθητεία ή τις σπουδές σου· ότι βγαίνεις στη ζωή. Θεωρώ ότι έχεις μυαλό απαλλαγμένο νασκούν. Επιπλέον, ότι δεν είσαι ένας από τους ανόητους λιμοκοντόρους, τα θλιβερά φρούτα μιας κοινωνίας σε παρακμή, που επιδεικνύουν τα κομψά παντελόνια τους και τις μαϊμουδίσιες φάτσες τους στα πάρκα και που ήδη κυριαρχούνται από μια ακόρεστη λαχτάρα για ευχαρίστηση με κάθε κόστος. Υποθέτω απεναντίας ότι έχεις μια θέρμη στην καρδιά και γι' αυτό ακριβώς σου μιλώ.

Το πρωταρχικό ερώτημα, ξέρω, ορθώνεται μπροστά σου. Έχεις αναρωτηθεί συχνά: «Τι θα γίνω;» Πραγματικά, όταν είναι κανείς νέος καταλαβαίνει ότι αφού έχει σπουδάσει ένα επάγγελμα ή μια επιστήμη για κάμποσα χρόνια –με έξοδα της κοινωνίας λάβε υπ' όψη– δεν το έχει κάνει για να καταστήσει τον εαυτό του όργανο λεηλασίας. Και θα πρέπει πράγματι να είναι κανείς τελείως εξαχρειωμένος και τελείως διεφθαρμένος από τα πάθη για να μην ονειρευτεί ότι μια μέρα θα εφαρμόσει την ευφυΐα, τις ικανότητες και τις γνώσεις του για να βοηθήσει στη χειραφέτηση όσων σήμερα βυθίζονται στη μιζέρια και την άγνοια.

[...]

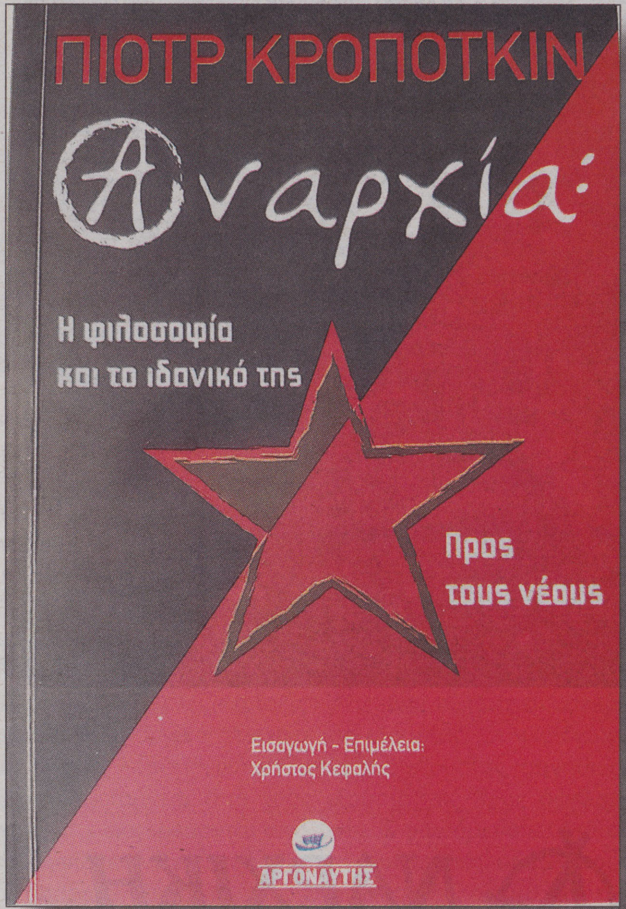
Ο Κροπότκιν απευθύνεται σε όλους τους νέους, έναν προς έναν: σε μελλοντικούς γιατρούς, δικηγόρους, αστρονόμους, φυσικούς, χημικούς, μηχανικούς, δάσκαλους, γλύπτες, ζωγράφους, ποιητές, μουσικούς...

Απευθυνόμενος στους γιατρούς, λέει:

Αν είσαι άνθρωπος· αν κάθε συναίσθημα μεταφράζεται στην περίπτωσή σου σε θελματικές πράξεις· αν μέσα σου το κτήνος δεν έχει συνθλίψει την ευγενή φύση, τότε θα επιστρέψεις μια μέρα σπίτι σου λέγοντας μέσα σου: «Όχι, είναι άδικο, αυτή η κατάσταση δεν πρέπει να συνεχιστεί άλλο. Δεν αρκεί να θεραπεύουμε ασθένειες, πρέπει να τις αποτρέπουμε. Λίγη άνετη διαβίωση και πνευματική ανάπτυξη θα αρκούσε για να διαγράψει από τις λίστες μας τους μισούς ασθενείς και τις μισές ασθένειες.

ΠΙΟΤΡ ΚΡΟΠΟΤΚΙΝ

Εκδόσεις Αργοναύτης / σελ. 110
Μετάφραση: Χρήστος Κεφαλής
Αθήνα, Ιανουάριος 2023

Περιεχόμενα
Πιότρ Κροπότκιν: Μια συνοπτική αποτίμηση - Εισαγωγή
Αναρχία: Η φιλοσοφία και το ιδανικό της
Προς τους νέους

Το πρώτο κείμενο της συλλογής, «***Αναρχία: Η φιλοσοφία και το ιδανικό της***», επρόκειτο να αποτελέσει μια διάλεξη του Κροπότκιν σε μια συνδιάσκεψη στο Παρίσι, στις 6 Μαρτίου 1896. Η γαλλική αστυνομία, ωστόσο, δεν του επέτρεψε να ταξιδέψει στη γαλλική πρωτεύουσα. Μάλιστα, όταν αποβιβάστηκε στη Διέππη, τον ενημέρωσαν ότι

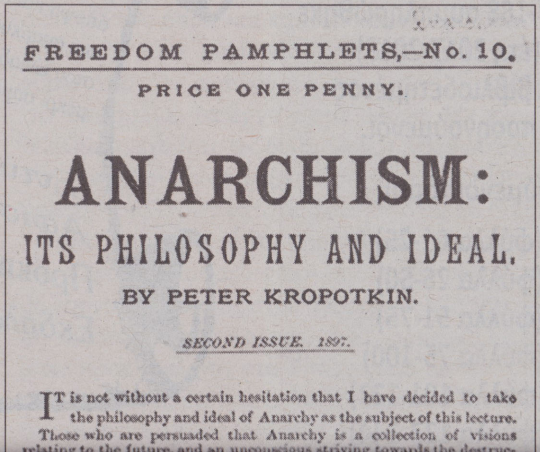
Αναρχία: Η φιλοσοφία και το ιδανικό της

[...] Εκείνοι που πιστεύουν ότι η αναρχία είναι μόνο μια συλλογή οραμάτων για το μέλλον και μια ασυνείδητη ώθηση για την καταστροφή όλου του παρόντος πολιτισμού, εξακολουθούν να είναι πάρα πολλοί. [...] Δεν υποστήριξε ο παριζιάνικος Τύπος, μόλις πριν από δύο ή τρία χρόνια, ότι ολόκληρη η φιλοσοφία του αναρχικού συνίσταται στην καταστροφή και ότι το μόνο επιχείρημα του είναι η βία;
[...] όσο η κοινωνία αποδέχεται τον νόμο των αντιποίνων, όσο η θρησκεία και ο νόμος, ο στρατώνας και τα δικαστήρια, η φυλακή και η βιομηχανική ποινική δουλοπρέπεια, ο Τύπος και το σχολείο συνεχίζουν να διδάσκουν την υπέρτατη περιφρόνηση για τη ζωή του ατόμου – μη ζητάτε από τους επαναστάτες εναντίον αυτής της κοινωνίας να τη σεβαστούν.

[...]

Εάν επιθυμείτε, όπως εμείς, να γίνει σεβαστή ολόκληρη η ελευθερία του ατόμου και, κατά συνέπεια, η ζωή του, τότε έχετε χρέος να αποκηρύξετε τη διακυβέρνηση ανθρώπου από άνθρωπο, όποια μορφή κι αν έχει. Έχετε χρέος να αποδεχθείτε τις αρχές της αναρχίας που τόσο καιρό έχετε απορρίψει. Στη συνέχεια, θα πρέπει να αναζητήσετε μαζί μας τις μορφές κοινωνίας που μπορούν να πραγματοποιήσουν καλύτερα αυτό το ιδανικό και να θέσουν τέρμα σε όλη τη βία που προκαλεί την αγανάκτησή σας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
Σήμερα θέλω να απευθυνθώ σε σας τους νέους. [...]
Υποθέτω ότι είσαι περίπου δεκαοκτώ ή είκοσι χρονών· ότι έχεις τελειώσει τη μαθητεία ή τις σπουδές σου· ότι βγαίνεις στη ζωή. Θεωρώ ότι έχεις μυαλό απαλλαγμένο

FREEDOM PAMPHLETS,—No. 10.
PRICE ONE PENNY.

ANARCHISM:
ITS PHILOSOPHY AND IDEAL.
BY PETER KROPOTKIN.

SECOND ISSUE. 1897.

IT is not without a certain hesitation that I have decided to take the philosophy and ideal of Anarchy as the subject of this lecture. Those who are persuaded that Anarchy is a collection of visions

νασκούν. Επιπλέον, ότι δεν είσαι ένας από τους ανόητους λιμοκοντόρους, τα θλιβερά φρούτα μιας κοινωνίας σε παρακμή, που επιδεικνύουν τα κομψά παντελόνια τους και τις μαϊμουδίσιες φάτσες τους στα πάρκα και που ήδη κυριαρχούνται από μια ακόρεστη λαχτάρα για ευχαρίστηση με κάθε κόστος. Υποθέτω απεναντίας ότι έχεις μια θέρμη στην καρδιά και γι' αυτό ακριβώς σου μιλώ.

Το πρωταρχικό ερώτημα, ξέρω, ορθώνεται μπροστά σου. Έχεις αναρωτηθεί συχνά: «Τι θα γίνω;» Πραγματικά, όταν είναι κανείς νέος καταλαβαίνει ότι αφού έχει σπουδάσει ένα επάγγελμα ή μια επιστήμη για κάμποσα χρόνια –με έξοδα της κοινωνίας λάβε υπ' όψη– δεν το έχει κάνει για να καταστήσει τον εαυτό του όργανο λεηλασίας. Και θα πρέπει πράγματι να είναι κανείς τελείως εξαχρειωμένος και τελειως διεφθαρμένος από τα πάθη για να μην ονειρευτεί ότι μια μέρα θα εφαρμόσει την ευφυΐα, τις ικανότητες και τις γνώσεις του για να βοηθήσει στη χειραφέτηση όσων σήμερα βυθίζονται στη μιζέρια και την άγνοια.
[...]

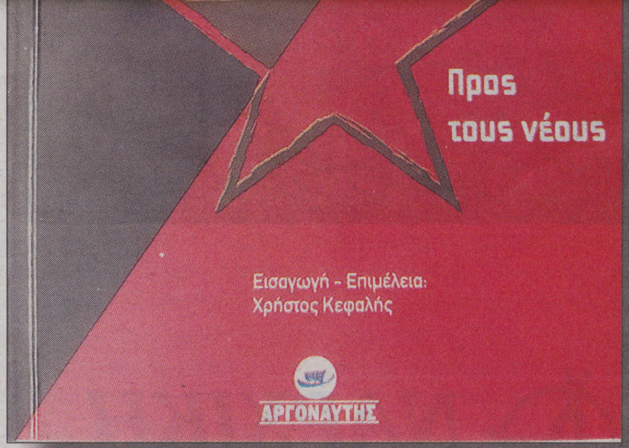
Ο Κροπότκιν απευθύνεται σε όλους τους νέους, έναν προς έναν: σε μελλοντικούς γιατρούς, δικηγόρους, αστρονόμους, φυσικούς, χημικούς, μηχανικούς, δάσκαλους, γλύπτες, ζωγράφους, ποιητές, μουσικούς...

Απευθυνόμενος στους γιατρούς, λέει:

Αν είσαι άνθρωπος· αν κάθε συναίσθημα μεταφράζεται στην περίπτωσή σου σε θελληματικές πράξεις· αν μέσα σου το κτήνος δεν έχει συνθλίψει την ευγενή φύση, τότε θα επιστρέψεις μια μέρα σπίτι σου λέγοντας μέσα σου: «Όχι, είναι άδικο, αυτή η κατάσταση δεν πρέπει να συνεχιστεί άλλο. Δεν αρκεί να θεραπεύουμε ασθένειες, πρέπει να τις αποτρέπουμε. Λίγη άνετη διαβίωση και πνευματική ανάπτυξη θα αρκούσε για να διαγράψει από τις λίστες μας τους μισούς ασθενείς και τις μισές ασθένειες. Στο διάολο λοιπόν τα γιατροσόφια! Καθαρός αέρας, καλή διατροφή, λιγότερος εξαντλητικός μόχθος –έτσι πρέπει να ξεκινήσουμε. Χωρίς αυτό, όλο το επάγγελμα του γιατρού δεν είναι παρά αγυρτεία και υποκρισία».

Απευθυνόμενος στους δικηγόρους:

Αν συλλογίζεσαι αντί να επαναλαμβάνεις μηχανικά αυτό που σου δίδαξαν, αν αναλύεις τον νόμο και τον απογυμνώνεις από αυτές τις θολές μυθοπλασίες με τις οποίες έχει επικαλυφθεί για να κρυφτεί η πραγματική του προέλευση, που είναι το δικαίωμα του ισχυρότερου, και η ουσία του, που ήταν πάντα η καθιέρωση όλων των τυραννιών που επιβλήθηκαν στην ανθρωπότητα μέσα στη μακρά ιστορία της – αν λέω τα καταλαβαίνεις αυτά, η περιφρόνησή σου για αυτό τον νόμο θα είναι πράγματι βα-

Εκδόσεις Αργοναύτης / σελ. 110
Μετάφραση: Χρήστος Κεφαλής
Αθήνα, Ιανουάριος 2023

Περιεχόμενα

Το πρώτο κείμενο της συλλογής, «***Αναρχία: Η φιλοσοφία και το ιδανικό της***», επρόκειτο να αποτελέσει μια διάλεξη του Κροπότκιν σε μια συνδιάσκεψη στο Παρίσι, στις 6 Μαρτίου 1896. Η γαλλική αστυνομία, ωστόσο, δεν του επέτρεψε να ταξιδέψει στη γαλλική πρωτεύουσα. Μάλιστα, όταν αποβιβάστηκε στη Διέππη, τον ενημέρωσαν ότι είχε απαγορευτεί η διαμονή του στη χώρα και έπρεπε να πάρει το επόμενο πλοίο για την Αγγλία, αλλιώς θα συλλαμβανόταν. Έτσι, η ομιλία εκδόθηκε τελικά σαν μπροσούρα στα γαλλικά και μετά στα αγγλικά.

[...]

Το δεύτερο κείμενο, «***Προς τους νέους***», το πιο διάσημο και πολυδιαβασμένο του Κροπότκιν, δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα *Le Révolté*, τον Ιούλιο-Αύγουστο του 1880, [στην οποία συμμετέχει μαζί με τους François Dumartheray και Georg Herzg] και πολύ σύντομα αναδημοσιεύθηκε ως μπροσούρα.

(αποσπάσματα από την Εισαγωγή)

βαστούν.

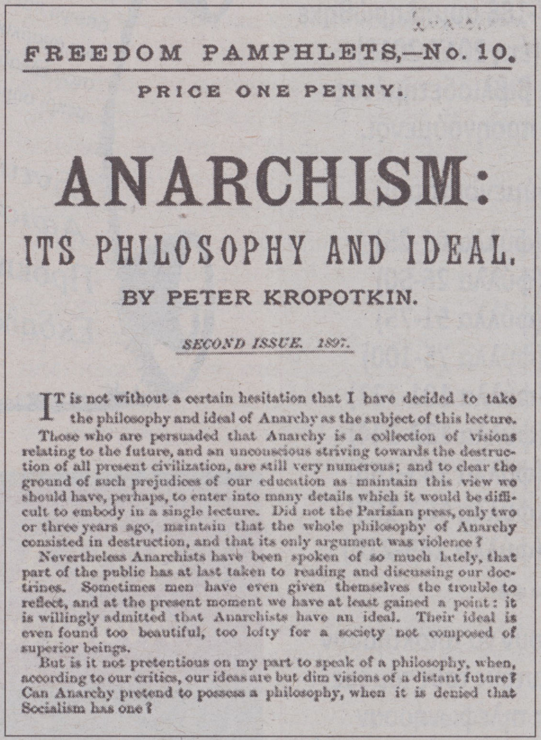
[...]

Εάν επιθυμείτε, όπως εμείς, να γίνει σεβαστή ολόκληρη η ελευθερία του ατόμου και, κατά συνέπεια, η ζωή του, τότε έχετε χρέος να αποκηρύξετε τη διακυβέρνηση ανθρώπου από άνθρωπο, όποια μορφή κι αν έχει. Έχετε χρέος να αποδεχθείτε τις αρχές της αναρχίας που τόσο καιρό έχετε απορρίψει. Στη συνέχεια, θα πρέπει να αναζητήσετε μαζί μας τις μορφές κοινωνίας που μπορούν να πραγματοποιήσουν καλύτερα αυτό το ιδανικό και να θέσουν τέρμα σε όλη τη βία που προκαλεί την αγανάκτησή σας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Σήμερα θέλω να απευθυνθώ σε σας τους νέους. [...]

Υποθέτω ότι είσαι περίπου δεκαοκτώ ή είκοσι χρονών· ότι έχεις τελειώσει τη μαθητεία ή τις σπουδές σου· ότι βγαίνεις στη ζωή. Θεωρώ ότι έχεις μυαλό απαλλαγμένο

FREEDOM PAMPHLETS,—No. 10.

PRICE ONE PENNY.

ANARCHISM:

ITS PHILOSOPHY AND IDEAL.

BY PETER KROPOTKIN.

SECOND ISSUE. 1897.

IT is not without a certain hesitation that I have decided to tako the philosophy and ideal of Anarchy as the subject of this lecture.

Those who are persuaded that Anarchy is a collection of visions relating to the future, and an uncouscious striving towards the destruction of all present civilization, are still very numerous; and to clear the ground of such prejudices of our education as maintain this view we should have, perhaps, to enter into many details which it would be difficult to embody in a single lecture. Did not the Parisian press, only two or three years ago, maintain that the whole philosophy of Anarchy consisted in destruction, and that its only argument was violence?

Nevertheless Anarchists have been spoken of so much lately, that part of the public has at last taken to reading and discussing our doctrines. Sometimes men have even given themselves the trouble to reflect, and at the present moment we have at least gained a point: it is willingly admitted that Anarchists have an ideal. Their ideal is even found too beautiful, too lofty for a society not composed of superior beings.

But is it not pretentious on my part to speak of a philosophy, when, according to our critics, our ideas are but dim visions of a distant future? Can Anarchy pretend to possess a philosophy, when it is denied that Socialism has one?

από τη δεισιδαιμονία που προσπάθησαν να σου επιβάλουν οι δάσκαλοί σου· ότι δεν φοβάσαι το διάβολο, και ότι δεν πηγαίνεις να ακούς παπάδες και υπουργούς να φωνειρεύεται ότι μια μέρα θα εφαρμόσει την ευφυΐα, τις ικανότητες και τις γνώσεις του για να βοηθήσει στη χειραφέτηση όσων σήμερα βυθίζονται στη μιζέρια και την άγνοια.

[...]

Ο Κροπότκιν απευθύνεται σε όλους τους νέους, έναν προς έναν: σε μελλοντικούς γιατρούς, δικηγόρους, αστρονόμους, φυσικούς, χημικούς, μηχανικούς, δάσκαλους, γλύπτες, ζωγράφους, ποιητές, μουσικούς...

Απευθυνόμενος στους γιατρούς, λέει:

Αν είσαι άνθρωπος· αν κάθε συναίσθημα μεταφράζεται στην περίπτωσή σου σε θεληματικές πράξεις· αν μέσα σου το κτήνος δεν έχει συνθλίψει την ευγενή φύση, τότε θα επιστρέψεις μια μέρα σπίτι σου λέγοντας μέσα σου: «Όχι, είναι άδικο, αυτή η κατάσταση δεν πρέπει να συνεχιστεί άλλο. Δεν αρκεί να θεραπεύουμε ασθένειες, πρέπει να τις αποτρέπουμε. Λίγη άνετη διαβίωση και πνευματική ανάπτυξη θα αρκούσε για να διαγράψει από τις λίστες μας τους μισούς ασθενείς και τις μισές ασθένειες. Στο διάολο λοιπόν τα γιατροσόφια! Καθαρός αέρας, καλή διατροφή, λιγότερος εξαντλητικός μόχθος –έτσι πρέπει να ξεκινήσουμε. Χωρίς αυτό, όλο το επάγγελμα του γιατρού δεν είναι παρά αγυρτεία και υποκρισία».

Απευθυνόμενος στους δικηγόρους:

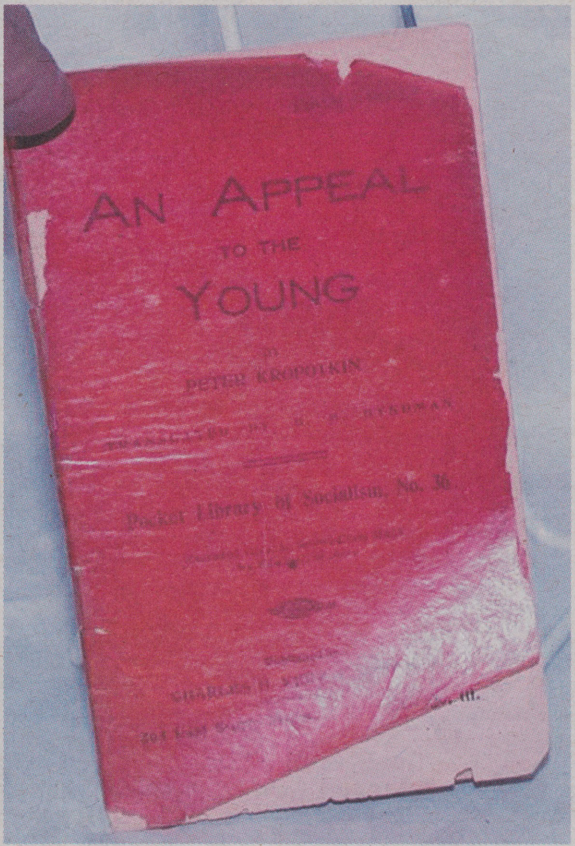
Αν συλλογίζεσαι αντί να επαναλαμβάνεις μηχανικά αυτό που σου δίδαξαν, αν αναλύεις τον νόμο και τον απογυμνώνεις από αυτές τις θολές μυθοπλασίες με τις οποίες έχει επικαλυφθεί για να κρυφτεί η πραγματική του προέλευση, που είναι το δικαίωμα του ισχυρότερου, και η ουσία του, που ήταν πάντα η καθιέρωση όλων των τυραννιών που επιβλήθηκαν στην ανθρωπότητα μέσα στη μακρά ιστορία της – αν λέω τα καταλαβαίνεις αυτά, η περιφρόνησή σου για αυτό τον νόμο θα είναι πράγματι βαθιά. Θα καταλάβεις ότι το να παραμείνεις υπηρέτης του γραπτού νόμου σημαίνει να φέρνεις τον εαυτό σου κάθε μέρα σε αντίθεση με το νόμο της συνείδησης και να παζαρεύεις στη λάθος πλευρά. Και, αφού αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να συνεχίζεται για πάντα, ή θα φιμώσεις τη συνείδησή σου και θα γίνεις ένας παλιάνθρωπος, ή αλλιώς θα σπάσεις την παράδοση και θα έρθεις να εργαστείς μαζί μας για την καταστροφή κάθε αδικίας, οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής.

[...]

Μπροστά στον σκλάβο που σπάζει τα δεσμά του,
Μπροστά σε άνθρωπο ελεύθερο, μην τρέμεις!

(Φρίντριχ Σίλλερ)

[...] αν η καρδιά σου χτυπά πραγματικά σε αρμονία με εκείνη της ανθρωπότητας, αν σαν αληθινός ποιητής ακροάζεσαι τη ζωή, τότε κοιτάζοντας αυτή τη θάλασσα μαρτυρίου που τα κύματά της υψώνονται γύρω σου, πρόσωπο με πρόσωπο με αυτούς τους ανθρώπους που πεθαίνουν από την πείνα, την παρουσία των πτωμάτων που συσσωρεύονται στα ορυχεία, και τα ακρωτηριασμένα σώματα αραδιασμένα στα οδοφράγματα, κοιτάζοντας τις μεγάλες ουρές εξόριστων που πρόκειται να θαφτούν στο χιόνια της Σιβηρίας και στα έλη των τροπικών νησιών, κοιτάζοντας αυτή την υπέρτατη μάχη που ξεκινά, ανάμεσα στις κραυγές πόνου από τους κατακτημένους και τα όργια των νικητών, τη μάχη του ηρωισμού με τη δειλία, του ευγενούς πνεύματος με την εξαχρείωση – δεν μπορείς πλέον να μείνεις ουδέτερος. Θα έρθεις και θα πάρεις το μέρος των καταπιεσμένων γιατί ξέρεις το όμορφο, το υπέροχο, κοντολογίς η ίδια η ζωή, είναι στο πλευρό εκείνων που αγωνίζονται για το φως, για την ανθρωπιά, για τη δικαιοσύνη!

[...]

Ο αδιάκοπος αγώνας για την αλήθεια, τη δικαιοσύνη και την ισότητα μεταξύ των ανθρώπων, των οποίων την ευγνωμοσύνη θα κερδίσετε – τι μπορεί να είναι ωραιότερο στη ζωή;

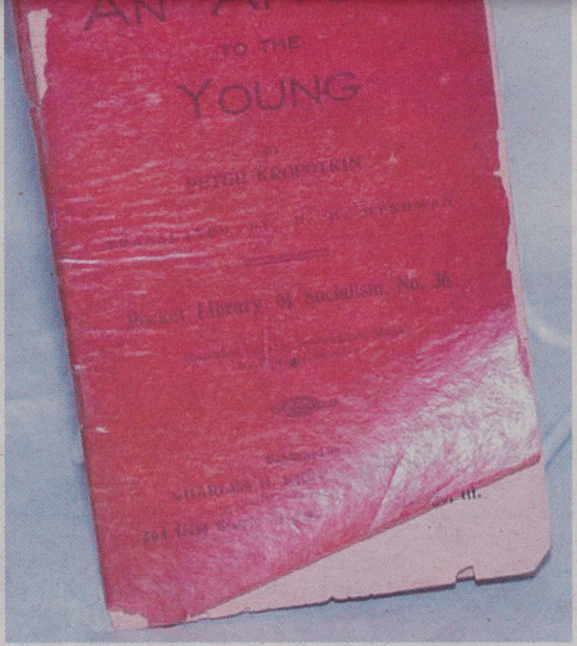
[...] όλοι μαζί, εμείς που υποφέρουμε και μας προσβάλλουν καθημερινά, είμαστε ένα απέραντο πλήθος, είμαστε ο ωκεανός που μπορεί να καταπιεί τα πάντα.

Όταν θα αποκτήσουμε τη θέληση να το κάνουμε, μια στιγμή θα είναι αρκετή για να αποδοθεί Δικαιοσύνη.

Συσπείρωση Αναρχικών

πείνα, την παρουσία των πτωμάτων που συσσωρεύονται στα ορυχεία, και τα ακρωτηριασμένα σώματα αραδιασμένα στα οδοφράγματα, κοιτάζοντας τις μεγάλες ουρές εξόριστων που πρόκειται να θαφτούν στο χιόνια της Σιβηρίας και στα έλη των τροπικών νησιών, κοιτάζοντας αυτή την υπέρτατη μάχη που ξεκινά, ανάμεσα στις κραυγές πόνου από τους κατακτημένους και τα όργια των νικητών, τη μάχη του ηρωισμού με τη δειλία, του ευγενούς πνεύματος με την εξαχρείωση – δεν μπορείς πλέον να μείνεις ουδέτερος. Θα έρθεις και θα πάρεις το μέρος των καταπιεσμένων γιατί ξέρεις το όμορφο, το υπέροχο, κοντολογίς η ίδια η ζωή, είναι στο πλευρό εκείνων που αγωνίζονται για το φως, για την ανθρωπιά, για τη δικαιοσύνη!

[...]

Ο αδιάκοπος αγώνας για την αλήθεια, τη δικαιοσύνη και την ισότητα μεταξύ των ανθρώπων, των οποίων την ευγνωμοσύνη θα κερδίσετε – τι μπορεί να είναι ωραιότερο στη ζωή;

[...] όλοι μαζί, εμείς που υποφέρουμε και μας προσβάλλουν καθημερινά, είμαστε ένα απέραντο πλήθος, είμαστε ο ωκεανός που μπορεί να καταπιεί τα πάντα.

Όταν θα αποκτήσουμε τη θέληση να το κάνουμε, μια στιγμή θα είναι αρκετή για να αποδοθεί Δικαιοσύνη.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών.

μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση.

Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἰασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους εἰδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν

την εξαχρείωση – δεν μπορείς πλέον να μείνεις ουδέτερος. Θα έρθεις και θα πάρεις το μέρος των καταπιεσμένων γιατί ξέρεις το όμορφο, το υπέροχο, κοντολογίς η ίδια η ζωή, είναι στο πλευρό εκείνων που αγωνίζονται για το φως, για την ανθρωπιά, για τη δικαιοσύνη!

[...]

Ο αδιάκοπος αγώνας για την αλήθεια, τη δικαιοσύνη και την ισότητα μεταξύ των ανθρώπων, των οποίων την ευγνωμοσύνη θα κερδίσετε – τι μπορεί να είναι ωραιότερο στη ζωή;

[...] *όλοι μαζί, εμείς που υποφέρουμε και μας προσβάλλουν καθημερινά, είμαστε ένα απέραντο πλήθος, είμαστε ο ωκεανός που μπορεί να καταπιεί τα πάντα.*

Όταν θα αποκτήσουμε τη θέληση να το κάνουμε, μια στιγμή θα είναι αρκετή για να αποδοθεί Δικαιοσύνη.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:
Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό και την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών.
Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση.

Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἰασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους ειδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποίοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν διερευνητικό τρόπο. Εἶναι ἀποδεκτό ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι δύσκολο. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀκατόρθωτο. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διαρκής ἀνάδειξις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἕνα σοβαρὸ μέτωπο τῆς πάλης ἐναντίον κάθε ἐξουσίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διαχειρίσεως, τῶν κατά καιροὺς συμβάντων, στὰ χέρια τῶν εξουσιαστῶν (αριστερῶν, δεξιῶν, κομμουνιστῶν, σοσιαλιστῶν, ἐθνικιστῶν κ.λπ.) συνιστᾶ την ἔμπρακτη ἀποδοχή τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας.

(Από τον πρόλογο)

Η Δημιουργία της Καταστροφής

(Το παρακάτω άρθρο έχει γραφεί από τον αναρχικό Kevin Tucker τον Φεβρουάριο του 2009, με αφορμή τους σεισμούς των περασμένων ετών στην Ινδία αλλά και στην ευρύτερη περιοχή.)

Δεν μπορεί κάποιος παρά να νιώσει τύψεις για τα χιλιάδες θύματα που άφησαν πίσω τους οι μεγάλοι σεισμοί που έπληξαν την Ινδία. Ασχέτως των πολιτικών απόψεων του καθενός, το είδος των κακουχιών που πολλοί αναγκάστηκαν να υπομείνουν εξαιτίας αυτού του φαινομένου, έχει προκαλέσει, σε όσους γνωρίζουν την κατάσταση, αρκετά συναισθήματα συμπάθειας προς τους πληγέντες. Ποια είναι, όμως, τα διδάγματα που αντλούνται από αυτό το γεγονός; Η βοήθεια αποστέλλεται με το σκεπτικό ότι θα βοηθήσει στην ανοικοδόμηση των περιοχών που έχουν πληγεί ή θα βοηθήσει στην πρόληψη νέων καταστάσεων; Είτε έτσι, είτε αλλιώς, το πιο πιθανό αποτέλεσμα θα είναι ότι η τραγωδία θα μείνει στα βιβλία της ιστορίας και οι Ινδοί θα θρηνήσουν τους νεκρούς τους, ωστόσο η χώρα θα ανοικοδομηθεί και οι μπίζνες θα συνεχιστούν για άλλη μια φορά. Αυτό θα γίνεται, τουλάχιστον μέχρι να χτυπήσει ο επόμενος σεισμός ή κάποια άλλη «φυσική καταστροφή». Με ανάλογο τρόπο, εξάλλου, αντιμετωπίστηκε κάθε άλλη μεγάλη «καταστροφή» των τελευταίων χρόνων. Αυτός ο σεισμός δεν είναι το πρώτο ή το τελευταίο περιστατικό αυτού του μεγέθους και τύπου που λαμβάνει χώρα, οπότε τι κάνουμε; Ανοικοδομούμε και προχωράμε, αφιερώνοντας περισσότερη προσπάθεια και πάθος απ' ό,τι πριν, για να συμβάλουμε στη διατήρηση του αδύνατου ιδανικού, το οποίο ορίζει ότι μπορούμε να διατηρήσουμε αυτόν τον τρόπο ζωής που έχουμε. Γίνεται ολοένα και πιο απαραίτητο να επαναξιολογούμε αυτήν την κατάσταση που επαναλαμβάνεται. Η νοοτροπία ότι ανεξάρτητα από το χαρτί [στμ.: εννοεί τα μηνύματα/φαινόμενα της Φύσης] που μας μοιράζει η φύση (ακόμα κι αν αυτό το χαρτί προέρχεται από την υπερθέρμανση του πλανήτη ή τις υπόγειες δοκιμές πυρηνικών όπλων ή κάποιο άλλο «αναγκαίο κακό της προόδου»), εμείς θα υπομείνουμε, και κάθε φορά θα το κάνουμε με περισσότερο σθένος και αντοχή. Κάθε φορά

φή συνεπάγεται όλεθρο με μια πολύ αρνητική έννοια. Συνεπάγεται ατυχία και θάνατο (φυσικά, αυτό από μόνο του παρουσιάζει την αντίληψη των εγγενών λειτουργιών της πολιτισμένης-κατακτητικής-λογικής σκέψης). Είναι ένας κύκλος ζωής κάτι το καταστροφικό; Φυσικά και δεν είναι. **Μπορεί να εμπλέκεται ο θάνατος, όμως δεν είναι το τέλος της ζωής** (όπως υπονοείται σε όλες τις γλώσσες, σε όλο τον κόσμο), **αλλά η άνθηση της ζωής**. Η φύση θα αναπληρώσει και θα ανανεώσει τον εαυτό της. Αυτό είναι απαραίτητο για τη ζωή· **η άποψη ότι ο θάνατος είναι κάτι για το οποίο πρέπει να θρηνήσουμε είναι ένα** εγγενές λάθος εδώ. Τι σημαίνει καταστροφή; Ή καλύτερα, τι προκαλεί τη συμφορά μιας καταστροφής; Αυτή η Γη κατοικείται για εκατομμύρια χρόνια από δισεκατομμύρια είδη, ωστόσο οι πολιτισμένοι άνθρωποι φαίνεται να είναι οι μόνοι που φοβούνται τους φυσικούς κύκλους. Γιατί συμβαίνει αυτό; Τα θεμέλια του πολιτισμού είναι προφανή: οι άνθρωποι θεωρούσαν ότι θα τροποποιούσαν το περιβάλλον τους ώστε να ταιριάζει σε έναν τρόπο ζωής που θα τους παρείχε περισσότερα από αυτά που ήθελαν. Αυτή η αντίληψη αφορούσε όλους τους ανθρώπους; Όχι. Ήταν επειδή έχουμε πλαστεί κατ' εικόνα του Θεού, και

σεισμοί που έπληξαν την Ινδία. Ασχέτως των πολιτικών απόψεων του καθενός, το είδος των κακουχιών που πολλοί αναγκάστηκαν να υπομείνουν εξαιτίας αυτού του φαινομένου, έχει προκαλέσει, σε όσους γνωρίζουν την κατάσταση, αρκετά συναισθήματα συμπάθειας προς τους πληγέντες. Ποια είναι, όμως, τα διδάγματα που αντλούνται από αυτό το γεγονός; Η βοήθεια αποστέλλεται με το σκεπτικό ότι θα βοηθήσει στην ανοικοδόμηση των περιοχών που έχουν πληγεί ή θα βοηθήσει στην πρόληψη νέων καταστάσεων; Είτε έτσι, είτε αλλιώς, το πιο πιθανό αποτέλεσμα θα είναι ότι η τραγωδία θα μείνει στα βιβλία της ιστορίας και οι Ινδοί θα θρηνήσουν τους νεκρούς τους, ωστόσο η χώρα θα ανοικοδομηθεί και οι μπίζνες θα συνεχιστούν για άλλη μια φορά. Αυτό θα γίνεται, τουλάχιστον μέχρι να χτυπήσει ο επόμενος σεισμός ή κάποια άλλη «φυσική καταστροφή». Με ανάλογο τρόπο, εξάλλου, αντιμετωπίστηκε κάθε άλλη μεγάλη «καταστροφή» των τελευταίων χρόνων. Αυτός ο σεισμός δεν είναι το πρώτο ή το τελευταίο περιστατικό αυτού του μεγέθους και τύπου που λαμβάνει χώρα, οπότε τι κάνουμε; Ανοικοδομούμε και προχωράμε, αφιερώνοντας περισσότερη προσπάθεια και πάθος απ' ό,τι πριν, για να συμβάλουμε στη διατήρηση του αδύνατου ιδανικού, το οποίο ορίζει ότι μπορούμε να διατηρήσουμε αυτόν τον τρόπο ζωής που έχουμε. Γίνεται ολοένα και πιο απαραίτητο να επαναξιολογούμε αυτήν την κατάσταση που επαναλαμβάνεται. Η νοοτροπία ότι ανεξάρτητα από το χαρτί [στμ.: εννοεί τα μηνύματα/φαινόμενα της Φύσης] που μας μοιράζει η φύση (ακόμα κι αν αυτό το χαρτί προέρχεται από την υπερθέρμανση του πλανήτη ή τις υπόγειες δοκιμές πυρηνικών όπλων ή κάποιο άλλο «αναγκαίο κακό της προόδου»), εμείς θα υπομείνουμε, και κάθε φορά θα το κάνουμε με περισσότερο σθένος και αντοχή. Κάθε φορά που συμβαίνει μια «καταστροφή» αυτού του τύπου, την αντιμετωπίζουμε σαν να μας έχει αδικήσει η φύση. Σε πολλές περιπτώσεις δεν προσφέρουμε τίποτα περισσότερο από συμπάθεια και βοήθεια σε όσους υπέφεραν, κυρίως από χαρά που δεν ήμασταν εμείς αυτοί που αναγκαστήκαμε να υπομείνουμε τέτοιες κακουχίες. Είτε έτσι, είτε αλλιώς, κλείνουμε τα μάτια στην πραγματική διάσταση του ζητήματος: ότι η φύση ενεργεί σε κύκλους που δεν μπορούμε καθόλου να καταλάβουμε.

Η ισορροπία της φύσης και οι προσπάθειές μας να την αρνηθούμε

Οι κύκλοι της φύσης είναι τελείως διαφορετικοί από οποιονδήποτε ανθρώπινο κύκλο που έχει δημιουργηθεί (εκτός από τους βασικούς κύκλους της γέννησης έως και τον θάνατο, που όσο κι αν προσπαθούμε, δεν μπορούμε να αλλάξουμε). Οι κύκλοι της φύσης χτίζονται πάνω σε

φή συνεπάγεται όλεθρο με μια πολύ αρνητική έννοια. Συνεπάγεται ατυχία και θάνατο (φυσικά, αυτό από μόνο του παρουσιάζει την αντίληψη των εγγενών λειτουργιών της πολιτισμένης-κατακτητικής-λογικής σκέψης). Είναι ένας κύκλος ζωής κάτι το καταστροφικό; Φυσικά και δεν είναι. **Μπορεί να εμπλέκεται ο θάνατος, όμως δεν είναι το τέλος της ζωής** (όπως υπονοείται σε όλες τις γλώσσες, σε όλο τον κόσμο), **αλλά η άνθηση της ζωής**. Η φύση θα αναπληρώσει και θα ανανεώσει τον εαυτό της. Αυτό είναι απαραίτητο για τη ζωή· **η άποψη ότι ο θάνατος είναι κάτι για το οποίο πρέπει να θρηνήσουμε είναι ένα ακόμη κομμάτι της αυτοαπομάκρυνσής μας από το σύνολο της φύσης**. Πώς γίνεται, λοιπόν, αυτό να είναι μια «καταστροφή»; Είναι προφανές, ότι υπάρχει δυστυχία όταν συμβαίνουν γεγονότα όπως ο σεισμός στην Ινδία, ή οι τεράστιες πλημμύρες, ή οι καταστροφικές πυρκαγιές και ούτω καθεξής, αλλά γιατί συμβαίνει αυτό; Μήπως η γη στην Ινδία άνοιξε ξαφνικά και καταβρόχθισε χιλιάδες σώματα ή μήπως η κίνηση του φλοιού της γης (ένας φυσικός κύκλος οικολογικής βιωσιμότητας) προκάλεσε την μετακίνηση των θεμελίων των μη βιώσιμων, υπέργειων δομών/κατασκευών, και στις περισσότερες περιπτώσεις, ως το σημείο της κατάρρευσης τους; Παρά το γεγονός, ότι μεγαλώσαμε με την επιστημονική φαντασία και με εξωφρενικές ιστορίες δράσης και περιπέτειας, γνωρίζουμε ότι η Γη δεν ανοίγει και καταπίνει χιλιάδες ζωές όταν εκδηλώνεται ένας σεισμός. Άρα το προφανές πρόβλημα, είναι ότι η δυστυχία προκαλείται από το γεγονός, ότι **οι**

εγγενές λάθος εδώ. Τι σημαίνει καταστροφή; Ή καλύτερα, τι προκαλεί τη συμφορά μιας καταστροφής; Αυτή η Γη κατοικείται για εκατομμύρια χρόνια από δισεκατομμύρια είδη, ωστόσο οι πολιτισμένοι άνθρωποι φαίνεται να είναι οι μόνοι που φοβούνται τους φυσικούς κύκλους. Γιατί συμβαίνει αυτό; Τα θεμέλια του πολιτισμού είναι προφανή: οι άνθρωποι θεωρούσαν ότι θα τροποποιούσαν το περιβάλλον τους ώστε να ταιριάζει σε έναν τρόπο ζωής που θα τους παρείχε περισσότερα από αυτά που ήθελαν. Αυτή η αντίληψη αφορούσε όλους τους ανθρώπους; Όχι. Ήταν επειδή έχουμε πλαστεί κατ' εικόνα του Θεού, και η Γη αφήνεται στην κυριαρχία μας; Όχι, υπήρχαμε πολύ πριν από την εμφάνιση του πολιτισμού και ζούσαμε όπως όλα τα άλλα είδη. Δεν πρέπει, βέβαια, να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι η ιδέα του Θεού προέκυψε μόνο όταν θα έπρεπε να ξεγελαστεί η μάζα των ανθρώπων, η οποία διαφορετικά θα είχε σφαγιαστεί από μια πεπεισμένη μέχρι το μεδούλι μειοψηφία. Η ιδέα του Θεού/Θεών δικαιολογούσε τον πόλεμο που θα έκανε η ανθρωπότητα ενάντια στη φύση για να γίνει ο βασιλιάς της. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει θεός/δημιουργός/εξωτερική δύναμη; Ανεξάρτητα από το αν ο Θεός υπάρχει ή δεν υπάρχει, είναι προφανές ότι δεν υπάρχει δόξα και μεγαλοπρέπεια στη μαζική καταστροφή που έχει προκαλέσει ο πολιτισμός στη φύση και στους πληθυσμούς. Με ή χωρίς Θεό, οδεύουμε προς την αυτοκτονία (αυτό το γεγονός είναι ευρέως γνωστό και δεν θα επικεντρωθεί αυτό το κείμενο σε αυτό το θέμα).

κάποια άλλη «φυσική καταστροφή». Με ανάλογο τρόπο, εξάλλου, αντιμετωπίστηκε κάθε άλλη μεγάλη «καταστροφή» των τελευταίων χρόνων. Αυτός ο σεισμός δεν είναι το πρώτο ή το τελευταίο περιστατικό αυτού του μεγέθους και τύπου που λαμβάνει χώρα, οπότε τι κάνουμε; Ανοικοδομούμε και προχωράμε, αφιερώνοντας περισσότερη προσπάθεια και πάθος απ' ό,τι πριν, για να συμβάλουμε στη διατήρηση του αδύνατου ιδανικού, το οποίο ορίζει ότι μπορούμε να διατηρήσουμε αυτόν τον τρόπο ζωής που έχουμε. Γίνεται ολοένα και πιο απαραίτητο να επαναξιολογούμε αυτήν την κατάσταση που επαναλαμβάνεται. Η νοοτροπία ότι ανεξάρτητα από το χαρτί [στμ.: εννοεί τα μηνύματα/φαινόμενα της Φύσης] που μας μοιράζει η φύση (ακόμα κι αν αυτό το χαρτί προέρχεται από την υπερθέρμανση του πλανήτη ή τις υπόγειες δοκιμές πυρηνικών όπλων ή κάποιο άλλο «αναγκαίο κακό της προόδου»), εμείς θα υπομείνουμε, και κάθε φορά θα το κάνουμε με περισσότερο σθένος και αντοχή. Κάθε φορά που συμβαίνει μια «καταστροφή» αυτού του τύπου, την αντιμετωπίζουμε σαν να μας έχει αδικήσει η φύση. Σε πολλές περιπτώσεις δεν προσφέρουμε τίποτα περισσότερο από συμπάθεια και βοήθεια σε όσους υπέφεραν, κυρίως από χαρά που δεν ήμασταν εμείς αυτοί που αναγκαστήκαμε να υπομείνουμε τέτοιες κακουχίες. Είτε έτσι, είτε αλλιώς, κλείνουμε τα μάτια στην πραγματική διάσταση του ζητήματος: ότι η φύση ενεργεί σε κύκλους που δεν μπορούμε καθόλου να καταλάβουμε.

Η ισορροπία της φύσης και οι προσπάθειές μας να την αρνηθούμε

Οι κύκλοι της φύσης είναι τελείως διαφορετικοί από οποιονδήποτε ανθρώπινο κύκλο που έχει δημιουργηθεί (εκτός από τους βασικούς κύκλους της γέννησης έως και τον θάνατο, που όσο κι αν προσπαθούμε, δεν μπορούμε να αλλάξουμε). Οι κύκλοι της φύσης χτίζονται πάνω σε μια ισορροπία, η οποία έχει διατηρήσει την λειτουργία του φυσικού κόσμου κατά τη διάρκεια των εκατομμυρίων χρόνων της ύπαρξής του. Είναι απρόβλεπτοι και χαοτικοί. Ποτέ δεν θα έρθουν και δε θα φύγουν με τον ίδιο τρόπο, ή ακόμη περισσότερο, ποτέ δε θα έχουν τα ίδια αποτελέσματα. Το μόνο που θα κάνουν σίγουρα είναι να δράσουν ως καταλύτης στους κύκλους ζωής όλων των ζωντανών όντων. Αυτή η αέναη κίνηση είναι που παρέχει τον αέρα που αναπνέουμε, το φαγητό που τρώμε, το νερό που πίνουμε και οτιδήποτε άλλο επιτρέπει τη ζωή σε αυτόν τον πλανήτη. Είναι αυτό καταστροφή; Όχι, η καταστροφή συνεπάγεται όλεθρο με μια πολύ αρνητική έννοια. Συνεπάγεται ατυχία και θάνατο (φυσικά, αυτό από μόνο του παρουσιάζει την αντίληψη των εγγενών λειτουργιών της πολιτισμένης-κατακτητικής-λογικής σκέψης). Είναι ένας κύκλος ζωής κάτι το καταστροφικό; Φυσικά και δεν είναι. **Μπορεί να εμπλέκεται ο θάνατος, όμως δεν είναι το τέλος της ζωής** (όπως υπονοείται σε όλες τις γλώσσες, σε όλο τον κόσμο), **αλλά η άνθηση της ζωής**. Η φύση θα αναπληρώσει και θα ανανεώσει τον εαυτό της. Αυτό είναι απαραίτητο για τη ζωή· **η άποψη ότι ο θάνατος είναι κάτι για το οποίο πρέπει να θρηνήσουμε είναι ένα ακόμη κομμάτι της αυτοαπομάκρυνσής μας από το σύνολο της φύσης**. Πώς γίνεται, λοιπόν, αυτό να είναι μια «καταστροφή»; Είναι προφανές, ότι υπάρχει δυστυχία όταν συμβαίνουν γεγονότα όπως ο σεισμός στην Ινδία, ή οι τεράστιες πλημμύρες, ή οι καταστροφικές πυρκαγιές και ούτω καθεξής, αλλά γιατί συμβαίνει αυτό; Μήπως η γη στην Ινδία άνοιξε ξαφνικά και καταβρόχθισε χιλιάδες σώματα ή μήπως η κίνηση του φλοιού της γης (ένας φυσικός κύκλος οικολογικής βιωσιμότητας) προκάλεσε την μετακίνηση των θεμελίων των μη βιώσιμων, υπέργειων δομών/κατασκευών, και στις περισσότερες περιπτώσεις, ως το σημείο της κατάρρευσης τους; Παρά το γεγονός, ότι μεγαλώσαμε με την επιστημονική φαντασία και με εξωφρενικές ιστορίες δράσης και περιπέτειας, γνωρίζουμε ότι η Γη δεν ανοίγει και καταπίνει χιλιάδες ζωές όταν εκδηλώνεται ένας σεισμός. Άρα το προφανές πρόβλημα, είναι ότι η δυστυχία προκαλείται από το γεγονός, ότι **οι πανύψηλες πόλεις μας δεν μπορούν να αντέξουν τους κύκλους της Γης**. Αυτός ήταν ο λόγος που πολλοί υψηλά αμειβόμενοι κατασκευαστές προσπαθούν να δημιουργήσουν θεμέλια που μπορούν να αντέξουν μικρές μετακινήσεις στον φλοιό της Γης. Ωστόσο, αυτό δεν έγινε η αφορμή για μια μαζική επανεξέταση των θεμελίων της πολιτισμένης σκέψης. Περιστατικά όπως αυτό, είναι σημάδια ότι η Γη ουρλιάζει «**φτάνει πια!**», αλλά δεν την ακούμε. Αντίθετα, **συσπειρωνόμαστε για να καταπολεμήσουμε την απώλεια της κυριαρχίας μας στη φύση και να εργαστούμε για να ανακτήσουμε τον θρόνο μας**. Υπάρχει ένα εγγενές λάθος εδώ. Τι σημαίνει καταστροφή; Ή καλύτερα, τι προκαλεί τη συμφορά μιας καταστροφής; Αυτή η Γη κατοικείται για εκατομμύρια χρόνια από δισεκατομμύρια είδη, ωστόσο οι πολιτισμένοι άνθρωποι φαίνεται να είναι οι μόνοι που φοβούνται τους φυσικούς κύκλους. Γιατί συμβαίνει αυτό; Τα θεμέλια του πολιτισμού είναι προφανή: οι άνθρωποι θεωρούσαν ότι θα τροποποιούσαν το περιβάλλον τους ώστε να ταιριάζει σε έναν τρόπο ζωής που θα τους παρείχε περισσότερα από αυτά που ήθελαν. Αυτή η αντίληψη αφορούσε όλους τους ανθρώπους; Όχι. Ήταν επειδή έχουμε πλαστεί κατ' εικόνα του Θεού, και η Γη αφήνεται στην κυριαρχία μας; Όχι, υπήρχαμε πολύ πριν από την εμφάνιση του πολιτισμού και ζούσαμε όπως όλα τα άλλα είδη. Δεν πρέπει, βέβαια, να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι η ιδέα του Θεού προέκυψε μόνο όταν θα έπρεπε να ξεγελαστεί η μάζα των ανθρώπων, η οποία διαφορετικά θα είχε σφαγιαστεί από μια πεπεισμένη μέχρι το μεδούλι μειοψηφία. Η ιδέα του Θεού/Θεών δικαιολογούσε τον πόλεμο που θα έκανε η ανθρωπότητα ενάντια στη φύση για να γίνει ο βασιλιάς της. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει θεός/δημιουργός/εξωτερική δύναμη; Ανεξάρτητα από το αν ο Θεός υπάρχει ή δεν υπάρχει, είναι προφανές ότι δεν υπάρχει δόξα και μεγαλοπρέπεια στη μαζική καταστροφή που έχει προκαλέσει ο πολιτισμός στη φύση και στους πληθυσμούς. Με ή χωρίς Θεό, οδεύουμε προς την αυτοκτονία (αυτό το γεγονός είναι ευρέως γνωστό και δεν θα επικεντρωθεί αυτό το κείμενο σε αυτό το θέμα).

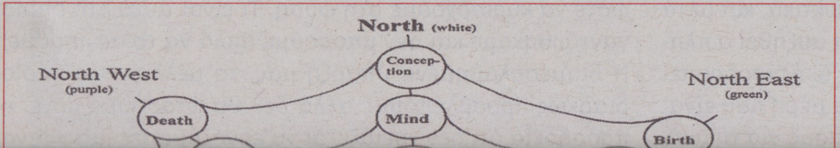
Ρύπανση του Ιστού της Ζωής

Όλοι και όλα είναι αλληλένδετα με τον ιστό της ζωής· αυτό συμβαίνει, πέραν των άλλων, προκειμένου να εκτελείται το ελάχιστο των λειτουργιών επιβίωσης. Αυτή η σχέση εξάρτησης καθορίζεται από τους κύκλους της ζωής, και παρ' ότι υπάρχει δυνατότητα για αλλαγή, απαιτείται ισορροπία. Όταν χάνεται η ισορροπία στο ένα άκρο του κύκλου, θα επηρεαστεί ολόκληρος ο ιστός. Αυτό δεν είναι ασυνήθιστο, και γι' αυτό η φύση περνάει από κύκλους για να διατηρεί σε τάξη την ισορροπία της ζωής.

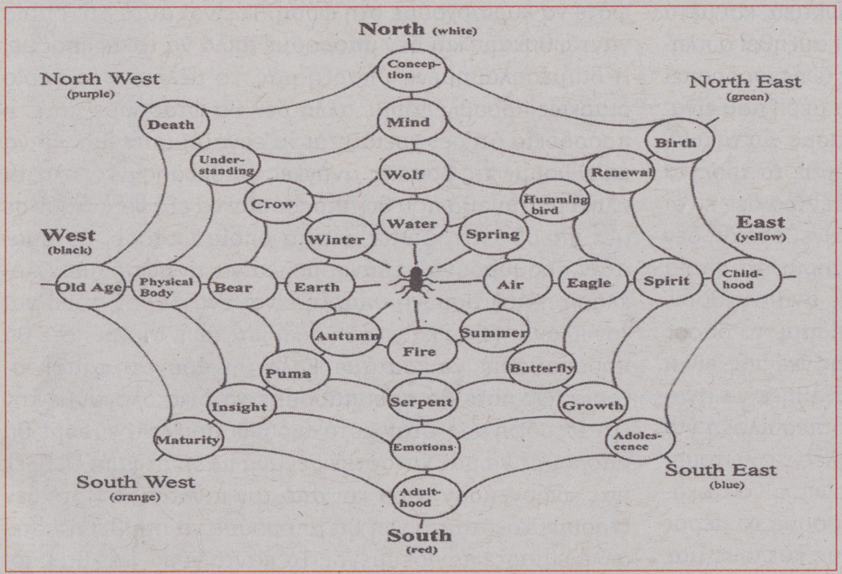
Όλα τα πράγματα ακολουθούν αυτόν τον βασικό κανόνα ύπαρξης και όσα δεν το κάνουν εξαφανίζονται ή μένουν πίσω. Έτσι λειτουργεί η ζωή, είτε μας αρέσει είτε όχι. Όμως, πριν από περίπου 10.000 χρόνια, μια ομάδα Homo sapiens αποφάσισε ότι αυτό δεν της άρεσε. Το σύνολο των Homo sapiens ζούσαν με την τροφοσυλλογή, το κυνήγι και, σε ορισμένες περιπτώσεις με τη γεωργία μικρής κλίμακας (αλλά σε καμία περίπτωση ως το μοναδικό ή πρωταρχικό μέσο παροχής των βασικών στοιχείων της ζωής). Αυτή η ομάδα αποφάσισε ότι θα συμμετείχε στην πλήρη διαχείριση της Γης. Σε αντίθεση με άλλες ομάδες, αυτή η ομάδα απαιτούσε αλλαγή στη σειρά των πραγμάτων. Το μέγεθος της αλλαγής αυξήθηκε σταδιακά, καθώς η εξάρτηση και το πλεόνασμα οδήγησαν σε υπερβολική αύξηση του πληθυσμού και στην ανάγκη για περισσότερους πόρους. Σε συνάρτηση με αυτή την αλλαγή πραγματοποιήθηκε και η μόνιμη εγκατάσταση. Προκειμένου να παράγεται συστηματικά τροφή, χρειαζόταν μια συνεχής και μακροπρόθεσμη δέσμευση με ορισμένα εδάφη της γης. Εδώ η εξάρτηση από τον ιστό της ζωής άλλαξε στο να γίνει εξάρτηση από την ομοιομορφία. Προκειμένου να επιβιώσει η ομάδα, χρειαζόταν να υπάρχει μια συγκεκριμένη ποσότητα τροφής διαθέσιμη. Οποιοδήποτε απρόβλεπτο πλήγμα σε αυτό θα οδηγούσε σε καταστροφή, αφού δεν υπήρχαν διαθέσιμα εναλλακτικά μέσα επιβίωσης. Όπως μπορεί να διαπιστώσει καθένας από εμάς καθώς παρατηρεί την τρέχουσα κατάστασή μας, αυτή η ομάδα μεγάλωνε και κατακτούσε, μέχρι που απαίτησε από ολόκληρο τον πλανήτη να αναλαμβάνει διαφορετικούς ρόλους στην παροχή των απαραίτητων (και όλο και πιο περιττών) στοιχείων για την επιβίωση. Το θεμέλιο αυτού ήταν η μόνιμη εγκατάσταση σε μια περιοχή της γης. Στην πλειονότητα τους τα οικοδομήματα κατασκευάστηκαν κατά τους τελευταίους πέντε αιώνες και απαιτούνταν συνεχής συντήρηση, αλλιώς το έργο θα αναλάμβαναν οι... νόμοι της βαρύτητας. Οικοδομήθηκαν πάνω στην ανυπόστατη θεωρία ότι η φύση θα απέχει από τους κύκλους ζωής της στα εδάφη όπου έχουμε τοποθετήσει τις αστους κατοίκους. Η πρώτη κατάσταση, η οποία μπορεί να προκαλέσει προσωρινό πόνο, δεν είναι σε καμία περίπτωση ένα επίκεντρο καταστροφής μεγάλης κλίμακας. Όταν μια πόλη διαλύεται, μετατρέπεται σε έναν παρατεταμένο πόνο. Οι άνθρωποι στην πόλη **εξαρτώνται** από τη ζωή που ακολουθεί τους συνθετικούς κύκλους του πολιτισμού. Αν δεν υπάρχουν τρόφιμα στα ράφια του παντοπωλείου, οι άνθρωποι θα λιμοκτονήσουν. Εάν ο χώρος εργασίας τους συντριβεί από ένα τέτοιο συμβάν, δεν θα έχουν χρήματα για να αγοράσουν φαγητό. Αν κάποιο γεγονός, όπως μια πυρκαγιά, εξαφάνιζε την κατοικία τους, θα έχαναν σχεδόν τα πάντα και θα διακυβευόταν η ίδια τους η ζωή. Σε όλες τις περιπτώσεις, οι γύρω κοινότητες μπορεί να προσφέρουν κάποια βοήθεια, αλλά τι συμβαίνει με την περίπτωση ενός γεγονότος τέτοιου μεγέθους όπως ο σεισμός της Ινδίας; Το μήνυμα είναι σαφές: **εφ' όσον εξαρτόμαστε από κάποιον φυσικό νόμο των Διαρκών Κύκλων Ζωής –τον οποίο είναι αδύνατο να ελέγξουμε– προκειμένου να ανταποκριθούμε στις ανάγκες μιας συνθετικής/βιομηχανοποιημένης κοινωνίας, η ύπαρξή μας είναι αβέβαιη**. Ο σεισμός στην Ινδία είναι ένα από τα πολλά προειδοποιητικά σημάδια, ότι ο τρόπος ζωής μας δεν βρίσκεται σε ισορροπία με τη φύση και αν δεν κάνουμε κάτι για να τον αλλάξουμε, αντιμετωπίζουμε με βεβαιότητα την εξαφάνισή μας. Ο σεισμός της Ινδίας είναι μια ακραία προειδοποίηση και πολλοί μπορεί να

φορές την ημέρα και στρέφουμε την ευθύνη για κάθε περιστατικό σε όποιον στόχο είναι διαθέσιμος. Η πραγματικότητα της κατάστασης είναι ότι υπάρχει εδώ ένα ολόκληρο σύστημα σκέψεων και πρακτικών που διαιωνίζει αυτό το πρόβλημα.

ή πρωταρχικό μέσο παροχής των βασικών στοιχείων της ζωής). Αυτή η ομάδα αποφάσισε ότι θα συμμετείχε στην πλήρη διαχείριση της Γης. Σε αντίθεση με άλλες ομάδες, αυτή η ομάδα απαιτούσε αλλαγή στη σειρά των πραγμάτων. Το μέγεθος της αλλαγής αυξήθηκε σταδιακά, καθώς η εξάρτηση και το πλεόνασμα οδήγησαν σε υπερβολική αύξηση του πληθυσμού και στην ανάγκη για περισσότερους πόρους. Σε συνάρτηση με αυτή την αλλαγή πραγματοποιήθηκε και η μόνιμη εγκατάσταση. Προκειμένου να παράγεται συστηματικά τροφή, χρειαζόταν μια συνεχής και μακροπρόθεσμη δέσμευση με ορισμένα εδάφη της γης. Εδώ η εξάρτηση από τον ιστό της ζωής άλλαξε στο να γίνει εξάρτηση από την ομοιομορφία. Προκειμένου να επιβιώσει η ομάδα, χρειαζόταν να υπάρχει μια συγκεκριμένη ποσότητα τροφής διαθέσιμη. Οποιοδήποτε απρόβλεπτο πλήγμα σε αυτό θα οδηγούσε σε καταστροφή, αφού δεν υπήρχαν διαθέσιμα εναλλακτικά μέσα επιβίωσης. Όπως μπορεί να διαπιστώσει καθένας από εμάς καθώς παρατηρεί την τρέχουσα κατάστασή μας, αυτή η ομάδα μεγάλωνε και κατακτούσε, μέχρι που απαίτησε από ολόκληρο τον πλανήτη να αναλαμβάνει διαφορετικούς ρόλους στην παροχή των απαραίτητων (και όλο και πιο περιττών) στοιχείων για την επιβίωση. Το θεμέλιο αυτού ήταν η μόνιμη εγκατάσταση σε μια περιοχή της γης. Στην πλειονότητα τους τα οικοδομήματα κατασκευάστηκαν κατά τους τελευταίους πέντε αιώνες και απαιτούνταν συνεχής συντήρηση, αλλιώς το έργο θα αναλάμβαναν οι... νόμοι της βαρύτητας. Οικοδομήθηκαν πάνω στην ανυπόστατη θεωρία ότι η φύση θα απέχει από τους κύκλους ζωής της στα εδάφη όπου έχουμε τοποθετήσει τις

(Ιστός της ζωής/δίκτυο της ζωής: Ένα διάγραμμα που δείχνει τις σχέσεις μεταξύ των διαφόρων έμβιων και μη τμημάτων ενός οικοσυστήματος με

εξαρτώνται από τη ζωή που ακολουθεί τους συνθετικούς κύκλους του πολιτισμού. Αν δεν υπάρχουν τρόφιμα στα ράφια του παντοπωλείου, οι άνθρωποι θα λιμοκτονήσουν. Εάν ο χώρος εργασίας τους συντριβεί από ένα τέτοιο συμβάν, δεν θα έχουν χρήματα για να αγοράσουν φαγητό. Αν κάποιο γεγονός, όπως μια πυρκαγιά, εξαφάνιζε την κατοικία τους, θα έχαναν σχεδόν τα πάντα και θα διακυβευόταν η ίδια τους η ζωή. Σε όλες τις περιπτώσεις, οι γύρω κοινότητες μπορεί να προσφέρουν κάποια βοήθεια, αλλά τι συμβαίνει με την περίπτωση ενός γεγονότος τέτοιου μεγέθους όπως ο σεισμός της Ινδίας; Το μήνυμα είναι σαφές: **εφ' όσον εξαρτόμαστε από κάποιον φυσικό νόμο των Διαρκών Κύκλων Ζωής –τον οποίο είναι αδύνατο να ελέγξουμε– προκειμένου να ανταποκριθούμε στις ανάγκες μιας συνθετικής/βιομηχανοποιημένης κοινωνίας, η ύπαρξή μας είναι αβέβαιη**. Ο σεισμός στην Ινδία είναι ένα από τα πολλά προειδοποιητικά σημάδια, ότι ο τρόπος ζωής μας δεν βρίσκεται σε ισορροπία με τη φύση και αν δεν κάνουμε κάτι για να τον αλλάξουμε, αντιμετωπίζουμε με βεβαιότητα την εξαφάνισή μας. Ο σεισμός της Ινδίας είναι μια ακραία προειδοποίηση και πολλοί μπορεί να αισθάνονται ότι ζουν σε μια περιοχή όπου είναι απίθανο να έχουν την ίδια μοίρα με τους χιλιάδες Ινδούς. Δεν χρειάζεται να κοιτάξουμε μακριά για να δούμε τις προειδοποιήσεις κοντά στο σπίτι μας, για να καταλάβουμε. Σχεδόν κάθε μέρα στις ειδήσεις, ακούμε για τον τραγικό θάνατο μιας ολόκληρης οικογένειας που κοιμόταν όταν μια πυρκαγιά της πήρε τη ζωή και όλα τα επίγεια υπάρχοντά της. Ή ίσως, όταν κάποιο μέλος της οικογένειας ξύπνησε και παραλίγο να πεθάνει, προσπαθώντας να σώσει όλα τα υπάρχοντα χωρίς τα οποία δεν μπορούσαν να ζήσουν. Το τσιγάρο που πέταξε κάποιος στην

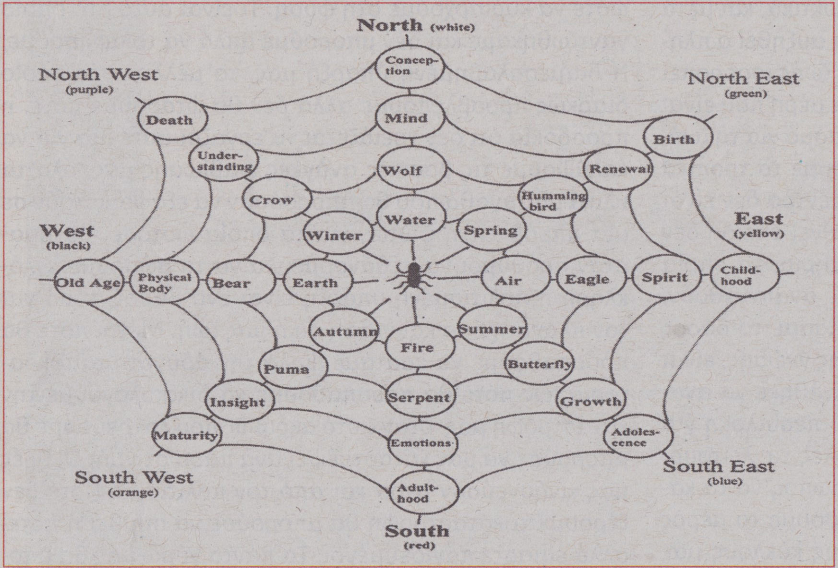

φορές την ημέρα και στρέφουμε την ευθύνη για κάθε περιστατικό σε όποιον στόχο είναι διαθέσιμος. Η πραγματικότητα της κατάστασης είναι ότι υπάρχει εδώ ένα ολόκληρο σύστημα σκέψεων και πρακτικών που διαιωνίζει αυτό το πρόβλημα.

Η αποτυχία του ελέγχου

Ο έλεγχος είναι κεντρικό στοιχείο του πολιτισμού. Ο έλεγχος της φύσης είναι αδύνατος, όπως αναφέρθηκε παραπάνω. Αυτό, όμως, δεν μας έχει σταματήσει. Οι λόγοι που προσπαθούμε να ελέγξουμε τους κύκλους της φύσης είναι προφανείς: καταστρέφουν όλα αυτά για τα οποία εργαζόμαστε τόσο σκληρά για να τα δομήσουμε και να τα διατηρήσουμε. Η διάβρωση επιβαρύνει τα εμπορικά κέντρα που κατασκευάζουμε. Η βαρύτητα επιβαρύνει τους ουρανοξύστες (και ακόμα περισσότερο τα αεροπλάνα!). Και όταν απογυμνώνουμε από δέντρα τις κορυφές των βουνών και των λόφων, οι άνεμοι και οι βροχές καταστρέφουν όλο και περισσότερες από τις κατασκευές που χτίζουμε στη θέση τους. Δεν υπάρχει τρόπος να αναχαιτίσουμε τη φύση και οι προσπάθειές μας θα γυρίσουν σαν μπούμερανγκ πίσω σε εμάς. Αυτό είναι

ωσης. Όπως μπορεί να διαπιστώσει καθένας από εμάς καθώς παρατηρεί την τρέχουσα κατάστασή μας, αυτή η ομάδα μεγάλωνε και κατακτούσε, μέχρι που απαίτησε από ολόκληρο τον πλανήτη να αναλαμβάνει διαφορετικούς ρόλους στην παροχή των απαραίτητων (και όλο και πιο περιττών) στοιχείων για την επιβίωση. Το θεμέλιο αυτού ήταν η μόνιμη εγκατάσταση σε μια περιοχή της γης. Στην πλειονότητα τους τα οικοδομήματα κατασκευάστηκαν κατά τους τελευταίους πέντε αιώνες και απαιτούνταν συνεχής συντήρηση, αλλιώς το έργο θα αναλάμβαναν οι... νόμοι της βαρύτητας. Οικοδομήθηκαν πάνω στην ανυπόστατη θεωρία ότι η φύση θα απέχει από τους κύκλους ζωής της στα εδάφη όπου έχουμε τοποθετήσει τις

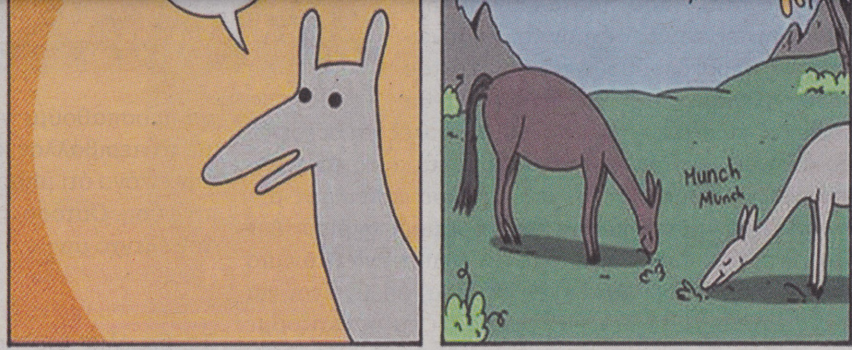

(Ιστός της ζωής/δίκτυο της ζωής: Ένα διάγραμμα που δείχνει τις σχέσεις μεταξύ των διαφόρων έμβιων και μη τμημάτων ενός οικοσυστήματος με μια σειρά από αλληλένδετες γραμμές.)

σημαίες της κυριαρχίας μας. Αυτό μάς έφερε στην τρέχουσα κατάσταση των καταστροφών στον πλανήτη.

Η καταστροφή που προκαλεί η εξάρτηση από τους συνθετικούς κύκλους του πολιτισμού

Ένας σεισμός σε περιοχή με μη πολιτισμένη ζωή θα είχε μικρές συνέπειες. Υπάρχει πάντα η πιθανότητα να πέσει ένα δέντρο σε ένα ανυποψίαστο ζώο, αλλά αυτό είναι κάτι αναμενόμενο. Στην περίπτωσή μας, εάν ένα κτίριο καταρρεύσει, θα αποτελέσει τάφο για χιλιάδες ανυποψί-μεγέθους όπως ο σεισμός της Ινδίας; Το μήνυμα είναι σαφές: **εφ' όσον εξαρτόμαστε από κάποιον φυσικό νόμο των Διαρκών Κύκλων Ζωής –τον οποίο είναι αδύνατο να ελέγξουμε– προκειμένου να ανταποκριθούμε στις ανάγκες μιας συνθετικής/βιομηχανοποιημένης κοινωνίας, η ύπαρξή μας είναι αβέβαιη**. Ο σεισμός στην Ινδία είναι ένα από τα πολλά προειδοποιητικά σημάδια, ότι ο τρόπος ζωής μας δεν βρίσκεται σε ισορροπία με τη φύση και αν δεν κάνουμε κάτι για να τον αλλάξουμε, αντιμετωπίζουμε με βεβαιότητα την εξαφάνισή μας. Ο σεισμός της Ινδίας είναι μια ακραία προειδοποίηση και πολλοί μπορεί να αισθάνονται ότι ζουν σε μια περιοχή όπου είναι απίθανο να έχουν την ίδια μοίρα με τους χιλιάδες Ινδούς. Δεν χρειάζεται να κοιτάξουμε μακριά για να δούμε τις προειδοποιήσεις κοντά στο σπίτι μας, για να καταλάβουμε. Σχεδόν κάθε μέρα στις ειδήσεις, ακούμε για τον τραγικό θάνατο μιας ολόκληρης οικογένειας που κοιμόταν όταν μια πυρκαγιά της πήρε τη ζωή και όλα τα επίγεια υπάρχοντά της. Ή ίσως, όταν κάποιο μέλος της οικογένειας ξύπνησε και παραλίγο να πεθάνει, προσπαθώντας να σώσει όλα τα υπάρχοντα χωρίς τα οποία δεν μπορούσαν να ζήσουν. Το τσιγάρο που πέταξε κάποιος στην αυλή τους ή η κατσαρόλα που έμεινε κατά λάθος πάνω στο μάτι της κουζίνας ή η πρίζα που ήταν ελαττωματικά καλωδιωμένη ή η διαρροή αερίου στο φούρνο μπορεί να προκάλεσε αυτήν τη φωτιά. Υπάρχουν ένα εκατομμύριο τρόποι για να πεθάνεις σε οποιαδήποτε από τις σύγχρονες δομές μας. Μια πυρκαγιά είναι απλώς ένα παράδειγμα, η προσπάθεια αποτροπής αυτής της αναπόφευκτης πιθανότητας δεν θα σας εμποδίσει να πέσετε από τις σκάλες ή να σας τραυματίσει σοβαρά ένα πιο αιχμηρό αντικείμενο σε ένα περίεργο ατύχημα που ποτέ δεν πιστεύατε ότι θα σας συμβεί (ειδικά όχι σε εσάς!). Αυτά συμβαίνουν χιλιάδες

φορές την ημέρα και στρέφουμε την ευθύνη για κάθε περιστατικό σε όποιον στόχο είναι διαθέσιμος. Η πραγματικότητα της κατάστασης είναι ότι υπάρχει εδώ ένα ολόκληρο σύστημα σκέψεων και πρακτικών που διαιωνίζει αυτό το πρόβλημα.

Η αποτυχία του ελέγχου

Ο έλεγχος είναι κεντρικό στοιχείο του πολιτισμού. Ο έλεγχος της φύσης είναι αδύνατος, όπως αναφέρθηκε παραπάνω. Αυτό, όμως, δεν μας έχει σταματήσει. Οι λόγοι που προσπαθούμε να ελέγξουμε τους κύκλους της φύσης είναι προφανείς: καταστρέφουν όλα αυτά για τα οποία εργαζόμαστε τόσο σκληρά για να τα δομήσουμε και να τα διατηρήσουμε. Η διάβρωση επιβαρύνει τα εμπορικά κέντρα που κατασκευάζουμε. Η βαρύτητα επιβαρύνει τους ουρανοξύστες (και ακόμα περισσότερο τα αεροπλάνα!). Και όταν απογυμνώνουμε από δέντρα τις κορυφές των βουνών και των λόφων, οι άνεμοι και οι βροχές καταστρέφουν όλο και περισσότερες από τις κατασκευές που χτίζουμε στη θέση τους. Δεν υπάρχει τρόπος να αναχαιτίσουμε τη φύση και οι προσπάθειές μας θα γυρίσουν σαν μπούμερανγκ πίσω σε εμάς. Αυτό είναι ιδιαίτερα σαφές, όταν πρόκειται για τη «διαχείριση των δασών». Έχουμε ειδικούς που περνούν χρόνια σε σχολές μαθαίνοντας πώς να εξάγουν πόρους από τη φύση, με τρόπους που να επιτρέπουν σε κάποια ζωή να συνεχίσει να υπάρχει ακόμα και πέρα από την άντληση των φυσικών πόρων. Αυτό φυσικά δεν εξαιρείται από τη μαζική εξαπάτηση και τη διαφθορά που έχει ενσταλάξει η εξουσία την οποία επιλέξαμε μόνοι μας να αποδεχόμαστε. Μια δασική πυρκαγιά δεν είναι καταστροφή, όσο σκληρά κι αν προσποιούμαστε. Αυτό που συμβαίνει σε μια δα-

συνέχεια στη σελ 16

συνέχειά από τη σελ 15

σική πυρκαγιά είναι πέρα από την ικανότητα κατανόησής μας. Γίνεται ολοένα και πιο ξεκάθαρο, όμως, ότι αυτό που συμβαίνει είναι μια **αναζωογόνηση της ζωής στα δάση**. Ωστόσο, όταν κηρύσσουμε τα υπολείμματα της φύσης ως «πάρκα», πρέπει να παρέχουμε μια υπηρεσία σε όσους αισθάνονται ότι πληρώνουν για αυτά, ώστε να μην κοπούν. Αυτά είναι τα «πάρκα» που υπάρχουν για τη διασκέδαση των κατοίκων της πόλης, των φορολογούμενων (που αγνοούν τη μαζική αποψίλωση των δασών που συμβαίνει σε αυτά τα εδάφη). Πρέπει, λοιπόν, να κρατήσουν τα πάρκα για να τα δουν όσοι έρχονται να τα επισκεφθούν και το να αφήσουμε μια φωτιά να ανάψει εκεί φυσικά θα μπορούσε να είναι καταστροφικό. Έτσι, στο όνομα της διατήρησης, μια δασική πυρκαγιά σβήνει με χημικές ουσίες, οι οποίες αργότερα θα βρουν το δρόμο τους πίσω στα ποτάμια και τα ρυάκια, στο έδαφος και τον αέρα και στα σώματα όλων των έμβιων όντων (φυσικά, αυτό περιλαμβάνει και τις μη φυσικές πυρκαγιές, όπως π.χ. αυτές που προκαλούνται από κατασκηνωτές που δεν έχουν την ευσυνειδησία να παρακολουθούν τις φωτιές που ανάβουν). Υπάρχει ο φόβος ότι η φωτιά θα επεκταθεί και στις κοντινές πόλεις. Οι φυλές και οι κοινωνίες κυνηγών δεν ανησυχούσαν ποτέ για αυτά τα πράγματα, γιατί οι πυρκαγιές δεν αποτελούσαν απειλή γι' αυτές. Δεν είχαν ούτε υπόγεια ούτε γραμμές αερίου. Δεν είχαν ούτε καν πλεόνασμα τροφών. Μπορεί να ήταν μια δοκιμασία, αλλά δεν ήταν θανατηφόρα, όπως είναι για εμάς. Ωστόσο, αυτό δεν μας εμποδίζει να συνεχίζουμε να προσπαθούμε να ελέγξουμε τη φύση. Δηλητηριάζουμε το περιβάλλον και τους εαυτούς μας για να δώσουμε την εικόνα ότι μπορούμε να ελέγξουμε με βιώσιμο τρόπο τη φύση. Ωστόσο, η φύση, είναι και παραμένει πέρα από τον έλεγχό μας.

Τα ελαττωματικά θεμέλια του πολιτισμού

Τα θεμέλια του πολιτισμού χτίζονται πάνω σε μυωπικές λογικές. Βλέπουμε μόνο ό,τι είναι προσοδοφόρο για εμάς, αλλά ολόκληρος ο ιστός της ζωής είναι πέρα από τη σκέψη μας. Εξοντώνουμε έντομα ή τρωκτικά, και μετά δεν μπορούμε να καταλάβουμε γιατί έχει αυξηθεί ο πληθυσμός άλλων «παράσιτων». Ο ιστός της ζωής ισορροπεί μόνος του. Όμως, όταν βλέπουμε μόνο τα μέρη που είναι χρήσιμα για εμάς, και δεν δείχνουμε σεβασμό για τη ζωή,

δημοσίων σχέσεων. Εξακολουθούμε να ζούμε με το ρητό «**πρόοδος με κάθε απαραίτητο μέσο**». Ο κύκλος των «**αναγκαίων κακών**» διευρύνεται συνεχώς για να καλύψει το επίπεδο των πόρων που απαιτούνται ούτως ώστε να τροφοδοτήσει τον πολιτισμό του θανάτου. Ο ορθολογισμός μας στο να προσδιορίζουμε τι θα επιτρέψουμε να συμβεί, ώστε να γεμίσουμε τον καταναλωτικό τρόπο ζωής μας, αντλείται από τα βάθη της απληστίας στο όνομα του χρήματος, αυτού που μας αντιπροσωπεύει και που έγινε θεός μας. Ο αέρας, το νερό, το έδαφος και η ίδια η ουσία της ζωής μας μολύνονται. Ζούμε με τη νοοτροπία τού «ό,τι δεν βλέπουμε δεν μας ενοχλεί», καθώς πετάμε ό,τι πιστεύουμε ότι δεν μας χρησιμεύει στους σωρούς σκουπιδιών που περιβάλλουν τις πόλεις μας (και πέρα από αυτά τα όρια, όπως είναι τώρα τα σκουπίδια μας που χύνονται στο διάστημα και στον βυθό της θάλασσας). Όλα αυτά για να διατηρήσουμε την ιδέα ότι είμαστε ανώτεροι και πως υπάρχουμε έξω από τη σφαίρα της φύσης, πως έχουμε την ικανότητα να την ελέγξουμε και να καθορίσουμε τη μοίρα της, ότι θα μπορέσουμε να φτάσουμε στο DNA και να χειριστούμε την εξέλιξη για να συμβαδίσουμε με τις ασθένειες [τα διπροϊόντα (bi-products) της βιομηχανικής/τεχνολογικής ύπαρξης]. Καλύπτουμε τα αυτιά μας στις προειδοποιήσεις της φύσης ότι αυτό δεν είναι έτσι, αλλά αυτό δεν θα εμποδίσει τις συνέπειες που θα μας ωθήσουν στην εξαφάνιση. Πρέπει να αρχίσουμε να ακούμε και να αναρωτηθούμε: «αξίζει τον κόπο;»

Παίρνοντας μαθήματα από την καταστροφή

Είναι πέρα για πέρα προφανές, ότι δεν γεννηθήκαμε ώστε να κυριαρχούμε στη φύση. Τι είναι αυτό στο οποίο γαντζωθήκαμε και δεν μπορούμε απλά να το αφήσουμε; Η διαμεσολαβημένη ύπαρξή μας, το μέλλον στο οποίο διαρκώς προσβλέπουμε αλλά δεν θα φτάσουμε ποτέ, η προσδοκία ότι δεν χρειάζεται να εργαζόμαστε για να

ότι πληρώνουν για αυτά, ώστε να μην κοπούν. Αυτά είναι τα «πάρκα» που υπάρχουν για τη διασκέδαση των κατοίκων της πόλης, των φορολογούμενων (που αγνοούν τη μαζική αποψίλωση των δασών που συμβαίνει σε αυτά τα εδάφη). Πρέπει, λοιπόν, να κρατήσουν τα πάρκα για να τα δουν όσοι έρχονται να τα επισκεφθούν και το να αφήσουμε μια φωτιά να ανάψει εκεί φυσικά θα μπορούσε να είναι καταστροφικό. Έτσι, στο όνομα της διατήρησης, μια δασική πυρκαγιά σβήνει με χημικές ουσίες, οι οποίες αργότερα θα βρουν το δρόμο τους πίσω στα ποτάμια και τα ρυάκια, στο έδαφος και τον αέρα και στα σώματα όλων των έμβιων όντων (φυσικά, αυτό περιλαμβάνει και τις μη φυσικές πυρκαγιές, όπως π.χ. αυτές που προκαλούνται από κατασκηνωτές που δεν έχουν την ευσυνειδησία να παρακολουθούν τις φωτιές που ανάβουν). Υπάρχει ο φόβος ότι η φωτιά θα επεκταθεί και στις κοντινές πόλεις. Οι φυλές και οι κοινωνίες κυνηγών δεν ανησυχούσαν ποτέ για αυτά τα πράγματα, γιατί οι πυρκαγιές δεν αποτελούσαν απειλή γι' αυτές. Δεν είχαν ούτε υπόγεια ούτε γραμμές αερίου. Δεν είχαν ούτε καν πλεόνασμα τροφών. Μπορεί να ήταν μια δοκιμασία, αλλά δεν ήταν θανατηφόρα, όπως είναι για εμάς. Ωστόσο, αυτό δεν μας εμποδίζει να συνεχίζουμε να προσπαθούμε να ελέγξουμε τη φύση. Δηλητηριάζουμε το περιβάλλον και τους εαυτούς μας για να δώσουμε την εικόνα ότι μπορούμε να ελέγξουμε με βιώσιμο τρόπο τη φύση. Ωστόσο, η φύση, είναι και παραμένει πέρα από τον έλεγχό μας.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 22ος, Φύλλο 241
Οκτώβριος 2023

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 3265 1740

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)
IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

Τα ελαττωματικά θεμέλια του πολιτισμού

Τα θεμέλια του πολιτισμού χτίζονται πάνω σε μυωπικές λογικές. Βλέπουμε μόνο ό,τι είναι προσοδοφόρο για εμάς, αλλά ολόκληρος ο ιστός της ζωής είναι πέρα από τη σκέψη μας. Εξοντώνουμε έντομα ή τρωκτικά, και μετά δεν μπορούμε να καταλάβουμε γιατί έχει αυξηθεί ο πληθυσμός άλλων «παράσιτων». Ο ιστός της ζωής ισορροπεί μόνος του. Όμως, όταν βλέπουμε μόνο τα μέρη που είναι χρήσιμα για εμάς, και δεν δείχνουμε σεβασμό για τη ζωή, χαλάμε την ισορροπία. Όταν αποψιλώνουμε τα τροπικά δάση, δεν καταλαβαίνουμε γιατί τα νέα δέντρα δεν είναι υγιή όπως τα προηγούμενα. Αυτό συμβαίνει επειδή δεν γνωρίζαμε ότι είναι απαραίτητα τα βακτήρια, τα οποία χρειάζονται εκατοντάδες χρόνια για να αναπτυχθούν, αλλά τα καταστρέψαμε όλα όταν καθαρίσαμε το δάσος εκ των προτέρων. Δεν είναι θέμα έλλειψης γνώσης, είναι απλώς ένα γεγονός που ο πολιτισμός αρνήθηκε να αναγνωρίσει πως: η ζωή, η φύση είναι πολύ περίπλοκη για να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε όλες τις λειτουργίες της. Δεν είναι ο στόχος μας, ως άνθρωποι, να τα καταλάβουμε όλα, αλλά να πραγματοποιήσουμε το μέρος των κύκλων μας. Όταν βγήκαμε από τους κύκλους μας και ξεκινήσαμε τον δρόμο για την κυριαρχία του πλανήτη και των βασιλείων των φύσης που υπάρχουν σε αυτόν, παραβλέψαμε αυτό το βασικό γεγονός. Οδεύοντας προς

ψουμε να συμβεί, ώστε να γεμίσουμε τον καταναλωτικό τρόπο ζωής μας, αντλείται από τα βάθη της απληστίας στο όνομα του χρήματος, αυτού που μας αντιπροσωπεύει και που έγινε θεός μας. Ο αέρας, το νερό, το έδαφος και η ίδια η ουσία της ζωής μας μολύνονται. Ζούμε με τη νοοτροπία τού «ό,τι δεν βλέπουμε δεν μας ενοχλεί», καθώς πετάμε ό,τι πιστεύουμε ότι δεν μας χρησιμεύει στους σωρούς σκουπιδιών που περιβάλλουν τις πόλεις μας (και πέρα από αυτά τα όρια, όπως είναι τώρα τα σκουπίδια μας που χύνονται στο διάστημα και στον βυθό της θάλασσας). Όλα αυτά για να διατηρήσουμε την ιδέα ότι είμαστε ανώτεροι και πως υπάρχουμε έξω από τη σφαίρα της φύσης, πως έχουμε την ικανότητα να την ελέγξουμε και να καθορίσουμε τη μοίρα της, ότι θα μπορέσουμε να φτάσουμε στο DNA και να χειριστούμε την εξέλιξη για να συμβαδίσουμε με τις ασθένειες [τα διπροϊόντα (bi-products) της βιομηχανικής/τεχνολογικής ύπαρξης]. Καλύπτουμε τα αυτιά μας στις προειδοποιήσεις της φύσης ότι αυτό δεν είναι έτσι, αλλά αυτό δεν θα εμποδίσει τις συνέπειες που θα μας ωθήσουν στην εξαφάνιση. Πρέπει να αρχίσουμε να ακούμε και να αναρωτηθούμε: «αξίζει τον κόπο;»

Παίρνοντας μαθήματα από την καταστροφή

Είναι πέρα για πέρα προφανές, ότι δεν γεννηθήκαμε ώστε να κυριαρχούμε στη φύση. Τι είναι αυτό στο οποίο γαντζωθήκαμε και δεν μπορούμε απλά να το αφήσουμε; Η διαμεσολαβημένη ύπαρξή μας, το μέλλον στο οποίο διαρκώς προσβλέπουμε αλλά δεν θα φτάσουμε ποτέ, η προσδοκία ότι δεν χρειάζεται να εργαζόμαστε πια για να καλύψουμε τις βασικές ανάγκες επιβίωσης μας, όλα τα υλικά μας αγαθά που θα μπορούσαν να εξαφανιστούν σε μια απρόβλεπτη φωτιά, για τα οποία ωστόσο, θα ήμασταν πρόθυμοι να πεθάνουμε για να τα σώσουμε. Ολόκληρη η πολιτισμένη ύπαρξη είναι ένα βάρος, τόσο για τον πλανήτη όσο και για τη δική μας ζωή. Μέχρι πότε θα προσπαθούμε να κρατάμε ψηλά την αδύνατη αυτοκρατορία; Ως πότε θα προσπαθούμε να δικαιολογούμε την καταστροφή μας, όταν αυτό ακριβώς που λατρεύουμε θα μπορούσε να μας καταστρέψει ανά πάσα στιγμή; Οι ζωές μας κινδυνεύουν μέσα και από τον πολιτισμό. Ποτέ δεν ξέρουμε τι καταστροφή θα μπορούσε να συμβεί ή πότε, αλλά είμαστε παγιδευμένοι. Τα πάντα γύρω μας θα μπορούσαν να μας αφαιρέσουν τη ζωή· τι θα είχαμε να πούμε για αυτό, πέρα από τη συμβολή μας στο αδύνατο όνειρο; Οι καταστροφές είναι ένα από τα πολλά κόστη του πολιτι-

όπως π.χ. αυτές που προκαλούνται από κατασκηνωτές που δεν έχουν την ευσυνειδησία να παρακολουθούν τις φωτιές που ανάβουν). Υπάρχει ο φόβος ότι η φωτιά θα επεκταθεί και στις κοντινές πόλεις. Οι φυλές και οι κοινωνίες κυνηγών δεν ανησυχούσαν ποτέ για αυτά τα πράγματα, γιατί οι πυρκαγιές δεν αποτελούσαν απειλή γι' αυτές. Δεν είχαν ούτε υπόγεια ούτε γραμμές αερίου. Δεν είχαν ούτε καν πλεόνασμα τροφών. Μπορεί να ήταν μια δοκιμασία, αλλά δεν ήταν θανατηφόρα, όπως είναι για εμάς. Ωστόσο, αυτό δεν μας εμποδίζει να συνεχίζουμε

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 22ος, Φύλλο 241
Οκτώβριος 2023

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 3265 1740
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410

bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

να προσπαθούμε να ελέγξουμε τη φύση. Δηλητηριάζουμε το περιβάλλον και τους εαυτούς μας για να δώσουμε την εικόνα ότι μπορούμε να ελέγξουμε με βιώσιμο τρόπο τη φύση. Ωστόσο, η φύση, είναι και παραμένει πέρα από τον έλεγχό μας.

Τα ελαττωματικά θεμέλια του πολιτισμού

Τα θεμέλια του πολιτισμού χτίζονται πάνω σε μυωπικές λογικές. Βλέπουμε μόνο ό,τι είναι προσοδοφόρο για εμάς, αλλά ολόκληρος ο ιστός της ζωής είναι πέρα από τη σκέψη μας. Εξοντώνουμε έντομα ή τρωκτικά, και μετά δεν μπορούμε να καταλάβουμε γιατί έχει αυξηθεί ο πληθυσμός άλλων «παράσιτων». Ο ιστός της ζωής ισορροπεί μόνος του. Όμως, όταν βλέπουμε μόνο τα μέρη που είναι χρήσιμα για εμάς, και δεν δείχνουμε σεβασμό για τη ζωή, χαλάμε την ισορροπία. Όταν αποψιλώνουμε τα τροπικά δάση, δεν καταλαβαίνουμε γιατί τα νέα δέντρα δεν είναι υγιή όπως τα προηγούμενα. Αυτό συμβαίνει επειδή δεν γνωρίζαμε ότι είναι απαραίτητα τα βακτήρια, τα οποία χρειάζονται εκατοντάδες χρόνια για να αναπτυχθούν, αλλά τα καταστρέψαμε όλα όταν καθαρίσαμε το δάσος εκ των προτέρων. Δεν είναι θέμα έλλειψης γνώσης, είναι απλώς ένα γεγονός που ο πολιτισμός αρνήθηκε να αναγνωρίσει πως: η ζωή, η φύση είναι πολύ περίπλοκη για να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε όλες τις λειτουργίες της. Δεν είναι ο στόχος μας, ως άνθρωποι, να τα καταλάβουμε όλα, αλλά να πραγματοποιήσουμε το μέρος των κύκλων μας. Όταν βγήκαμε από τους κύκλους μας και ξεκινήσαμε τον δρόμο για την κυριαρχία του πλανήτη και των βασιλείων των φύσης που υπάρχουν σε αυτόν, παραβλέψαμε αυτό το βασικό γεγονός. Οδεύοντας προς το σημείο της σχεδόν ολοκληρωτικής κυριαρχίας (που μας μεταφέρει στον ίδιο τον πυρήνα της ζωής όπως το ξέρουμε, το DNA), συνειδητοποιούμε όλο και περισσότερο τα αποτελέσματα της μυωπίας μας. Αιώνες ανέμελης βιομηχανοποίησης έχουν προκαλέσει τεράστιες επιπτώσεις στα οικοσυστήματα και η πραγματικότητα αυτού του γεγονότος μάς χτυπάει στα κατά πρόσωπο και μας δίνει καρκινικούς όγκους, χρόνια τώρα. Προφανώς, αυτό θα έπρεπε να αποτελέσει έδαφος για μια συνολική επανεξέταση των βασικών θεωρήσεων των πολιτισμών. Ωστόσο, οδήγησε μόνο σε ελαφρύ πρασίνισμα του βιομηχανικού συστήματος και σε μαζική απάτη από την πλευρά των

να την ελέγξουμε και να καθορίσουμε τη μοίρα της, ότι θα μπορέσουμε να φτάσουμε στο DNA και να χειριστούμε την εξέλιξη για να συμβαδίσουμε με τις ασθένειες [τα διπροϊόντα (bi-products) της βιομηχανικής/τεχνολογικής ύπαρξης]. Καλύπτουμε τα αυτιά μας στις προειδοποιήσεις της φύσης ότι αυτό δεν είναι έτσι, αλλά αυτό δεν θα εμποδίσει τις συνέπειες που θα μας ωθήσουν στην εξαφάνιση. Πρέπει να αρχίσουμε να ακούμε και να αναρωτηθούμε: «αξίζει τον κόπο;»

Παίρνοντας μαθήματα από την καταστροφή

Είναι πέρα για πέρα προφανές, ότι δεν γεννηθήκαμε ώστε να κυριαρχούμε στη φύση. Τι είναι αυτό στο οποίο γαντζωθήκαμε και δεν μπορούμε απλά να το αφήσουμε; Η διαμεσολαβημένη ύπαρξή μας, το μέλλον στο οποίο διαρκώς προσβλέπουμε αλλά δεν θα φτάσουμε ποτέ, η προσδοκία ότι δεν χρειάζεται να εργαζόμαστε πια για να καλύψουμε τις βασικές ανάγκες επιβίωσης μας, όλα τα υλικά μας αγαθά που θα μπορούσαν να εξαφανιστούν σε μια απρόβλεπτη φωτιά, για τα οποία ωστόσο, θα ήμασταν πρόθυμοι να πεθάνουμε για να τα σώσουμε. Ολόκληρη η πολιτισμένη ύπαρξη είναι ένα βάρος, τόσο για τον πλανήτη όσο και για τη δική μας ζωή. Μέχρι πότε θα προσπαθούμε να κρατάμε ψηλά την αδύνατη αυτοκρατορία; Ως πότε θα προσπαθούμε να δικαιολογούμε την καταστροφή μας, όταν αυτό ακριβώς που λατρεύουμε θα μπορούσε να μας καταστρέψει ανά πάσα στιγμή; Οι ζωές μας κινδυνεύουν μέσα και από τον πολιτισμό. Ποτέ δεν ξέρουμε τι καταστροφή θα μπορούσε να συμβεί ή πότε, αλλά είμαστε παγιδευμένοι. Τα πάντα γύρω μας θα μπορούσαν να μας αφαιρέσουν τη ζωή· τι θα είχαμε να πούμε για αυτό, πέρα από τη συμβολή μας στο αδύνατο όνειρο; Οι καταστροφές είναι ένα από τα πολλά κόστη του πολιτισμού και της μόνιμης εγκατάστασης· θα συμβαίνουν όσο υπάρχουν αυτές οι καταστάσεις. Θα αρχίσουμε, λοιπόν, να ακούμε τις προειδοποιήσεις ή να παίρνουμε μαθήματα από κοινωνίες που λειτουργούν σε ισορροπία με τη φύση; Η μία λύση καταλήγει σε καταστροφή και η άλλη λύση είναι η ζωή. Εναπόκειται σε εμάς να επιλέξουμε ποια θα είναι η μοίρα μας και να ενεργήσουμε σύμφωνα με αυτήν την απόφαση.

Πηγή: theanarchistlibrary.org
Σημείωση: οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας

Μετάφραση-απόδοση Α. - Π.